

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ТРИ ЖЕЛАНИЯ

Превод от английски: Мария Тоскова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Това не беше първият за сезона сняг. Панама, щата Върмонт, се намираще доста на север и вече бе видяла няколко поръсени със снежен пращец сутрини. Но сега не беше утро, а и тези снежинки не се сипеха леко. От ранния следобед до вечерта те падаха, тежки, плътни и мокри.

Шофьорите на камиони, които се отбиваха в закусвалнята, се оплакваха от все по-хлъзгавите пътища, но предупреждението не стряскаше особено местните жители. Те знаеха, че слънцето, та дори и циганското лято, ще се върнат още веднъж преди окончателното настъпване на зимата.

Сега снегът само заливаше с бяла глазура тортата на още едно слънчево разточителство, плътните снежинки потушаваха бунта на цветните листа и извезваха пухкав бял шал по градинските, боядисани в зелено, дъбови пейки, по златоцветните, лениво обточващи централните алеи, по случайния велосипед, подпрян на някоя отворена пътна врата.

Мястото бе толкова спокойно, че никой не би могъл да предусети задаващата се катастрофа, най-малко Брий Милър. Зимата беше любимият ѝ сезон. Снегът смекчаваше света и за един безкрайно кратък миг го превръщаше в приказка. И макар че Брий не обичаше да фантазира — начаса щеше да отхвърли такова обвинение — тя имаше своите тайни моменти.

Не ѝ трябваше яке. Споменът за летните жеги беше все още твърде ярък. Освен това, тъй като местните жители искаха да хапнат навън, преди да застудее, а и от прииждащите на талази шофьори закусвалнята изнемогваше от работа, на Брий ѝ беше достатъчно топло.

Тя се измъкна през вратата и я затвори плътно, оставяйки след себе си жуженето на разговорите, съскането и цвърченето на грила, страстния глас на Шаная Туейн с носови нюанси.

Във внезапно настаналата тишина Брий се спусна леко надолу по стълбите, прекоси паркинга и улицата. Вече на отсрещната страна опря гръб о дебелия ствол на един клен с натежали от сняг кехлибарени листа и погледна пред себе си.

Закусвалнята, видение от неръждаема стомана и неонов светлини в ярко лилаво и зелено, святкащи върху сребрилата повърхност, изглеждаше нова и по-красива в стелещия се сняг. Заличени бяха малките задачи от списъка за поправки — драскотината, оставена от камиона на Морган Уилис, върху стъклото в ъгъла, вдлъбнатината в парапета пред закусвалнята, птичите гремки върху ръба на покрива.

Сега гостилницата бе искрящо чиста, топла, приканваща, като се започнеше от пътната табела, върху която концентрични неонов кръгове образуваха голям тиган, в чиято основа изригваше надписът „флаш и тигана“.

Отвъд табелата, зад всеки един от десетте прозореца по дължината на закусвалнята грееха жълти лампи, а в сепаретата зад лампите седяха клиентите, приютени и доволни.

Закусвалнята не беше собственост на Брий. Тя само работеше там. Но обичаше да я гледа.

Както и Панама. На върха на хълма, там, където улица „Ийст Мейн“ описваше кръг около градския парк, снегът захлупваше стоманените покриви на редицата високи сгради, продължаваше отвъд тях, застилайки с бяло църковната камбанария. В подножието на хълма, там, където пътят се спускаше покрай старото железопътно депо, снегът скриваше петната от разлят преди години дизел и покриваше с гъста пяна голямата дървена халба бира пред пивоварната „Слийпи Крийк“.

Панама беше на десет минути от магистралата по товарния път от Конкорд за Монреал. Разположението ѝ наред пустошта бе едно от най-големите ѝ преимущества. Тук нямаше сладкарски цехове, нито планове за развитие с любимите за архитектите веранди, опасващи къщите.

В Панама верандите се виеха още от времето на Революцията не от естетически съображения, а заради възможността за общуване. Тези веранди бяха също тъй истински, както и хората, стъпващи по тях. Като се прибавеше и липсата на престъпления и ниската цена на

земята, оцеляването на града бе осигурено. Тук търсеха убежище и намираха вдъхновение блестящи умове. Пивоварната беше само един от примерите. В града имаше и фурна за хляб, и работилници за ръчно изработени мебели и дървени играчки, и цех за сладолед, който би задоволил изискванията ѝ на най-големите гастрономи. Местните жители предоставяха сигурност. Новодошлите донасяха пари.

Брий вдиша ледения въздух, задържа го в дробовете си и бавно го издиша. Случайната снежинка, промъкнала се през надвесените отгоре клони, кацна на ръката ѝ като леко пухче, мека и плътна в няколкото мига, преди да се стопи. Брий инстинктивно плъзна гръб около стъблото, за да види гората. Скитащи листа се въртяха вихрено. Горските феи лудуват, представи си Брий. Неочаквано изникнаха детински образи на палячовци и самата Коледа, по-скоро мечта, отколкото спомен. Тя напрегна слух почти в очакване да улови шепота на елфите, примесен със звуците на други нощни същества. Но, разбира се, нищо не се появи.

Глупава Брий. Стига си стояла на снега. Време е да се връщаш. Но тя стоеше там, привлечена от нещо, което пареше очите ѝ и стягаше гърлото ѝ. Ако беше копнеж, не знаеше по какво. Живееше добре. Беше доволна.

Но не помръдваше.

Когато вратата на закусвалнята се отвори, зад гърба на Брий достигна откъслечният разговор на няколко шофьори, а после и бумтенето на камиони, заглушено от прииждащите на талази снежинки. Преди камионите да се отдалечат буботейки, да се спуснат надолу по хълма и се отправят към магистралата, единственият останал звук бе тихият като котешка стъпка шепот на сипещия се върху снега сняг.

Вратата на закусвалнята отново се отвори, този път за едно по-силно: „Брий! Трябваш ми!“

Брий избърса сълзите от очите си и се отдалечи от дървото. След миг вече прекосяваше тичешком пътя, като извъръщаше глава от гъсто падащите снежинки, внезапно поискала да е отново вътре, където всяко нещо има смисъл, когато се разсея. Подхлъзна се, разпери ръце, за да запази равновесие, но падна в снега. Надигна се, отупа черните си дънки и едва отърсила снега от ръцете си, се втурна вътре, където

чу ръкопляскания, многозначителни подсвирквания и думите: „Път ме чака, Брий!“

Те бяха изречени от един шофьор, редовен посетител на закусвалнята. Последваха нови ръкопляскания, когато, отпредила се към кухнята, Брий обви премръзнали ръце около дебелия му врат и закачливо го стисна.

Флаш, собственик и управител на заведението, я посрещна на вратата. Държеше почти пълен галон с мляко.

— Пак ще закъсаме — каза той, като затвори вратата след Брий.
— Какво ще правим? Виж пътищата, скоро няма да пристигне доставка.

— Имаме още запаси — увери го Брий и отвори хладилника, за да покаже.

Флаш се наведе и хвърли поглед.

— Ще стигне ли?

— И още как.

— Брий, поръчката за седемнайсетото — извика момчето на грила.

В закусвалнята имаше петдесет и две места в десет сепарета и дванайсет стола около барплота. В най-натоварените моменти изнасяха маси навън, но лошото време забавяше ритъма. Бяха останали едва трийсет и пет места. Лий Ан Конти обслужваше половината. Другите бяха поверени на Брий.

Като крепеше четирите чинии с общо дванайсет яйца, дванайсет резена бекон, шест наденици, шест дебели филии препечен хляб с ядки от клен и стафиди и достатъчно количество печено месо за завършек, тя достави вечерята на мъжете в 17-о, сепаре вдясно от вратата. Брий познаваше и четиримата, откакто се помнеше. Те също бяха посещавали местните училища и бяха останали да работят в областта — Сам и Дейв в дъскорезницата през три града, Анди в семейния магазин за инструменти, а Джек във фермата, оставена на него и брат му от баща им. Бяха едри мъже, винаги готови за ранна вечеря.

Семейство Литъл, две сепарета по-нататък, бяха различни. Бен и Лиз бяха напуснали една нюйоркска рекламна агенция, за да създадат собствена във Върмонт с помощта на компютър, факс и телефон. Заедно със седемгодишния Бенджи, петгодишната Саманта и двегодишния Джоуи те навестяваха закусвалнята няколко пъти седмично, за да се възползват от големите порции на Флаш, и лесно

поделяха три поръчки от пуйка с картофено пюре и грах или печено говеждо, или пък задушено по американски. Сега бяха на порция печени ябълки и шоколадени курабийки.

При появата на Брий двегодишното хлапе остави парчето си, покатери се върху пейката и протегна ръце. Младата жена го взе в скута си.

— Вкусно ли беше?

Хлапето я дари с шоколадова усмивка, която разтопи сърцето ѝ.

— Нещо друго? — попита Брий родителите му.

— Само сметката — отвърна Бен. — Този сняг продължава да вали. Шофирането няма да е забавно.

Когато Джоуи се раздвижи, Брий целуна рошавата му косица и го върна на мястото. На страничния тезгях изчисли сметката, остави я на тяхната маса и се зае да почиства съседното сепаре, освободено от току-що тръгналите шофьори. Взе мръсните чинии, прибра оставения ѝ бакшиш, забърса черната пластмасова подложка, подреди шейкърите, шишенцата с подправки и малката черна ваза с клонки златник. Пред всяко място сложи нова подложка, кръгло копие на тигана от пътната табела с напечатано в центъра му постоянно меню. Специалитетите „Всеки ден искра“ бяха изписани върху двете елипсовидни дъски, окачени високо зад барплота.

Брий мина покрай няколко сепарета и се приближи до представителите на властта в Панама — директора на пощата Ърл Яръм, шефа на полицията Елиът Бонър и председателката на градската управа Ема Макгрийви. Допреди малко пред тях имаше порция яхния с говеждо, специалитет от свинска пържола и салата от печено пиле. Трите чинии, както и панерчето с кифлички, бяха празни, което беше добър знак.

Когато бяха заситени, Ърл, Елиът и Ема не представляваха опасност.

Брий се усмихна широко.

— Готови ли сте за десерта?

— Какво предлагаш? — попита Ърл.

— Какво предпочиташ?

— Пай.

— Добре. Имаме с ябълки, с праскови и с боровинки. Също и с тиква. Предлагаме ревен с ягоди, бананов крем, кленов крем, крем с

орехи, с тиква, целувки с лимон...

— Нещо шоколадено? — запита Ърл.

— Шоколадов пай, шоколадов мус, шоколадов крем с ром...

— Ами шоколадови сладки с орехи?

Трябваше да се досети, че ще поиска това. Ърл беше предсказуем.

— Една шоколадова курабия с орехи — записа Брий и повдигна въпросително вежди към Ема. — Чай?

— Да, ако обичаш.

Ема винаги поръчваше само чай.

Елиът разигра обичайния си номер, като остави Брий да изброи колкото се може повече видове сладоледи (Флаш притежаваше част от „Панама Рич“ и разполагаше с всеки един от нейните двацет и три вида), преди да поръча неизменния обикновен сладолед с вкус на ягоди.

Като сновеше около Лий Ан, отговорника за грила, готвача, мияча на чинии и Флаш, Брий притопли шоколадовата курабия, добави разбита сметана, топъл шоколад и орехи, така, както Ърл обичаше, и взе сладоледа на Елиът. Сервира порция пиле на единствения адвокат в Панама, Мартин Спрейг, седнал на шестия стол до барплота, и свински пържоли с люта чушка на Нед и Франк Райт, местните водопроводчици, две места по-нататък. С по една кана във всяка ръка разсипа кафе в редицата от сепарета и се върна на барплота.

В другия край седяха Доти Хейл и дъщеря ѝ Джейн. И двете бяха високи и възслаби, но докато физиономията на Доти беше сурова, лицето на Джейн излъчваше мекота, която нямаше нищо общо с възрастта ѝ. Не че Брий беше безпристрастна. Джейн бе една от най-добрите ѝ приятелки.

Лий Ан бе опряла лакти на тезгяха пред тях. За разлика от Хейлови тя беше дребна и енергична, с къса щръкнала руса коса и очи, които изпълваха лицето ѝ. Тези очи сега бяха още по-ококорени.

— Къде, казваш, е прекарала нощта Аби Холан? Но тя тъкмо се разведе с Джон.

— Миналата седмица окончателно — потвърди Доти и кимна с кокалестата си брадичка. — Документите от съда пристигнали по пощата. Ърл ги видял.

— Ама защо спи с него?

— Тя не спи — рече Джейн.
Доти се нахвърли върху нея:
— Тази информация не идва от мен. Елиът казва, че видял колата
й пред къщата на Джон.
Обърна се към Лий Ан:
— Защо ли? Защото е бременна.
Лий Ан хвърли любопитен поглед наоколо.
— От Джон? Но как?
Със суха усмивка Брий се включи в разговора.
— По обикновения начин, струва ми се. Само че бебето не е от
Джон, а от Дейви Хилард.
Доти изглеждаше оскърбена.
— Кой ти каза?
— Аби — отвърна Брий. Тя, Аби и Джейн бяха приятелки още от
основното училище.
— Но защо тогава ще нощува у Джон? — попита Лий Ан.
— Не е нощувала — рече Джейн.
— Ти да не си била там? — вметна Доти лукаво.
— Аби отиде единствено да поговорят — намеси се Брий, за да
отклони вниманието на Доти от Джейн. — Двамата с Джон са все още
приятели. Искаше сама да му съобщи новината.
— Ема твърди друго — възрази Доти. Ема й беше сестра и главен
източник на клюки. — Знаете ли още какво казва? Че Джулия Дийн
получила картичка.
— Майко — примоли се Джейн.
— Но това е факт — възрази Доти. — Ърл видял картичката и
съобщил на Елиът, тъй като той отговаря за реда тук, че близките на
Джулия не са във възторг от присъствието ѝ в града. Картичката била
от дъщеря ѝ в Де Мойн, която пишела, че е срамата Джулия да се
уединява и че разбирала колко е разстроена от смъртта на татко, както
и всички други, но че три години жалейка били достатъчни, така че
кога щяла да се върне у дома?
— И всичко това в една картичка? — попита Брий.
Тя не знаеше за Джулия нищо друго, освен че преди три години
бе отворила малък цветарски магазин и че два пъти седмично
подреждаше клонки във вазите в закусвалнята. Понякога се отбиваше
да хапне, но странеше от другите. Брий я намираше за стеснителна, но

симпатична и със сигурност не беше заслужила да бъде обект на клюки.

— Семейството на Джулия не знае за Ърл — промърмори Джейн.

— Така е — Брий погледна към прозореца, иззад който се надигнаха ярките светлини на друг камион, влизащ в паркинга.

— А пък — рече Доти, като също хвърли поглед към светлината — Верити твърди, че видяла още едно НЛО. Елиът казва, че светлините били от камион, но тя настоява, че на задния капак на колата й имало следа от кораба, който я преследвал.

Лий Ан се наведе напред.

— Видяла е отново малките кораби, дребните кръгли шушулки?

— Не попитах — Доти потръпна. — Тази жена е странна.

Брий намираще Верити по-скоро забавна, отколкото странна, и щеше да сподели мнението си, ако Флаш не беше извикал:

— Лий Ан, поръчката за двайсет и две.

Брий задържа с ръка Лий Ан.

— Аз ще я взема.

Доля кафе на Доти и занесе каните да се подгриват.

Взе готовото пиле с ламета, мина покрай тезгяха и се отправи към сепаретата. Двайсет и второ, последното в редицата, беше завряно в ъгъла до грамофона автомат.

Един мъж седеше сам в сепарето, както правеше от време на време през последните седем месеца. Не беше словоохотлив, никога не предразполагаше към разговор. Както обикновено, четеше книга.

Името му беше Том Гейтс. Беше купил мястото на Хъбард, една облицована с дъски вила на улица „Уест Елм“, в която дори един пирон не беше подновен през всичките години от боледуването на Хъбард. След нанасянето на Том Гейтс липсващите дъски бяха заменени, кепенците поправени, верандата боядисана, а моравата окосена. Това, което ставаше вътре, бе доста по-мъгляво. Скипър Буун беше поправил електрическата инсталация, Райтс беше сложил нова печ, но останалото бе неизвестно. И Брий беше разпитвала.

Винаги бе харесвала мястото на Хъбард. Макар и по-малко от нейното „Викториан“, то излъчваше повече очарование. Може би щеше да го купи, ако имаше смелостта, но бе наследила собствената си къща от баща си, който на свой ред я беше получил от своя. Милърви

бяха живели на улица „Саут Форест“ твърде много години, за да ги броят, и твърде дълго, за да се местят. Така че Брий се задоволи да събира клюки за възстановяването на вилата на улица „Уест Елм“.

Нито една от клюките не идваше от Том Гейтс. Той не беше общителен. Беше привлекателен. Много привлекателен. Твърде привлекателен, за да е сам. Но не беше общителен.

— Ето и вечерята — каза Брий.

Той отмести четивото и тя плъзна чинията на масата. Избърса длани в дънките и пъкна ръце в джобовете си.

— Хубава ли е книгата?

Той отмести очи от вечерята.

— Горещ-долу.

Брий наклони глава, за да зърне заглавието, но лицевата страна имаше вид на ръкопис.

— Странна корица.

— Още не е публикувана.

— Наистина ли? Как се сдобихте с нея?

— Познавам един човек.

— Автора?

Том поклати глава и светлините на закусвалнята проблеснаха в косата му, лъскава, светлокафява и въздълга.

— Критик ли сте? — попита Брий.

— Не съвсем — отклони отговора той.

— Значи ненаситен читател — отсъди тя.

Не че имаше вид на интелектуалец. Беше твърде загорял, твърде висок, твърде широк в раменете. Идваше и си отиваше, Флаш се обзалагаше, че Том Гейтс е политик, който е загубил нечестни избори и се е оттеглил. Доти твърдеше, че е фалирал бизнесмен, защото Ърл бе съобщил за пристигнало от Ню Йорк писмо. Лий Ан настояваше, че е пътешественик, който се възстановява след изтощителна експедиция.

Брий го виждаше като пътешественик. У него имаше нещо от онази сурова външност. Закупуването на градска къща не означаваше нищо. Понякога дори пътешествениците се нуждаеха от почивка, но не ги свърташе на едно място задълго. Панама отегчаваше търсачите на силни усещания. Не след дълго и този щеше да си тръгне.

Беше срамът, защото Том Гейтс притежаваше великолепни ръце. Имаше дълги, тънки пръсти с равно подрязани нокти, които

могат да свършат всичко, с което се захванат. Под ноктите му никога нямаше кал, което го отделяше от повечето посетители на закусвалнята, и макар че ръцете му не бяха мазолести като на останалите клиенти, изглеждаха привикнали към работа. Преди няколко месеца се беше порязал и раната трябваше да се зашие. Белегът беше дълъг почти 6 см и бе започнал да избледнява.

— Тъкмо свърших новата книга на Дийн Кунц — рече Брий. — Прочетохте ли я вече?

Той изучаваше вилицата си.

— Не.

— Много е добра. Заслужава си. Да ви донеса ли нещо друго? Още една бира? — тя кимна с брадичка към издължената бутилка от другата страна на чинията му. — Нали знаете, че е местна? Светло пиво „Слийпи Крийк“. Произвежда се надолу по улицата.

Очите ѝ срещнаха красивите му сиви очи.

— Да — отвърна той. — Зная.

Тези очи може би щяха да я изкушат да добави още нещо, но тъкмо тогава входната врата се отвори и направи път на вихрушката от снежинки и потрепващите ботуши на четирима шофьори. Като отърсваха падналия върху главите и якетата си сняг, те поздравиха, удариха за поздрав длани с мъжете от седемнайсетото сепаре и насядаха в шестнайсетото, което означаваше, че се падат на Брий.

— Друга поръчка? — попита тя отново Том Гейтс.

Той поклати глава и Брий се усмихна:

— Добър апетит.

Все още усмихната, се запъти към новодошлите:

— Здравейте, момчета, как сте?

— Премръзнали.

— Капнали от умора.

— Прегладнели.

— Обичайният аперитив? — попита тя.

След незабавното потвърждение отиде до хладилника зад тезгяха, отвори широко лъскавата стоманена врата и извади две светли „Слийпи Крийк“, една „Слийпи Крийк“ с кехлибарен цвят и една „Хайнекен“. Обратно в сепарето измъкна отварачка от късата черна престилка, докосваща бедрата ѝ, и изпълни задълженията си на домакиня.

— А-а-х — рече Джон Хагън, след като отпи една здравословна глътка. — Хубаво е в такава нощ да имаш подобно нещо под ръка.

Брий погледна през прозореца.

— Колко сантиметра според вас е натрупало?

— Десет — отговори Джон.

— Не, най-малко двайсет — възрази Кип Тъкър.

— Ще стигне петдесет — предупреди Джийн Маки, за да привлече вниманието на минаващата, както можеше да се очаква, наивна Лий Ан.

— Петдесет?

Брий смушка с лакът Джийн в рамото:

— Лий, той те занася. Хайде, момчета. Дръжте се прилично.

— Какво му е забавното иначе? — попита Джийн, като обгърна талията ѝ и я придърпа към себе си.

Брий отмести ръката му.

— Това е всичко, което можем да ви предложим — отвърна тя надменно. — Ще взема поръчката ви, след като измия чиниите.

— За мен обичайната вечеря — изстреля Т. Дж. Кърнс, преди Брий да успее да се отдалечи.

— И за мен — добави Джийн.

Джон посочи себе си и кимна, което означаваше говеждо с картофено пюре и сос и сервирано с порязаници хляб за топене и всякакви залети с масло зеленчуци, с които Флаш разполагаше за деня.

Кип оглеждаше дъската със специалистите.

— Какво ли ще ми хареса?

Брий познаваше Кип.

— Пъстърва — отговори тя изискано, — пържена в масло и сервирана с гарнитура от ориз, сушени на слънце картофи, гъби „Портобело“ и цветно зеле.

Кип изрази удоволствието си с въздишка:

— Една порция пред мен. Благодаря ти, сладурано!

Панама бе разположена в хълмиста местност. Щом дойдеше първи ноември, на всеки ъгъл изникваха сандъчета с пясък, камионите слагаха вериги, а жителите без коли слагаха обувки с дебели грайфери.

Но сега не беше първи ноември. Денят бе девети октомври, а снегът валеше силно и безспирно. Към осем часа бяха останали само шепа скитници.

Въоръжена с преносим компютър и порция пъстърва за себе си, Брий мина безшумно покрай Флаш. Той четеше вестник и от време на време отпиваше кафе и отчупваше от някоя от двете кифли в чинията си. Брий не преставаше да се удивлява как човек, който проявява безкрайна изобретателност, когато трябваше да приготвя ястия за другите, сам имаше такива ужасни навици на хранене.

— Изпускаш вкусната пъстърва — каза тя.

— Мразя кости.

— Няма никакви кости. Не и в твоята пъстърва.

— Така казваме на клиентите — отвърна Флаш, без да вдига поглед, — но никога не съм сигурен, че съм извадил всичките, и съмнението ще развали удоволствието ми от храната. Освен това — този път той вдигна поглед — обикновено след пет часа не са останали никакви кифли. Защо днес има?

Брий вдигна капака на компютъра.

— Защото Ангъс, Оливър и Джак не дойдоха.

И тримата бяха на около осемдесет години и в буря беше по-добре да си стоят у дома.

— Флаш? — попита Лий Ан и хвърли поглед към последния клиент на бара. — Гав каза, че ще ме закара у дома, тъй като нямам ботуши, но не може да чака, докато затворим.

Тя въпросително повдигна вежди, Флаш погледна Брий.

— Попитай нея. Тя ще трябва да те замести.

— Никой няма да дойде. Не и в такава нощ. Тръгвай — отвърна Брий.

Лий Ан излезе.

— Твърде често се измъква рано — отбеляза Флаш. — Много си мекушава.

— Ти си още по-мекушав, затова не ѝ отказа пръв. А и нея я чакат деца у дома. А мен не.

— Защо? — попита той.

Брий извади списъка с провизиите.

— Вече сме обсъждали този въпрос.

— Обясни ми пак. Особено ми харесва онази част, че децата се нуждаят от баща, сякаш не можеш да имаш всеки мъж, който влезе тук. Знаеш ли какво ги привлича? Твоето безразличие.

— Не е безразличие, а предпазливост.

Предпазливост звучеше по-учтиво. Безразличие, но отговаряше на истината. Мъжете, минаващи през закусвалнята, ставаха за размисли и шеги. Оглеждаха одобрително косата ѝ, гъста, тъмна и непокорна, и тялото ѝ, средно на ръст и добре сложено. Това, което харесваха най-много обаче, бе приветливото ѝ обслужване и още повече факта, че тя винаги предугаждаше желанията им. Това бе харесвал и баща ѝ. Тя беше неговата готвачка, помощница в работата, негова шивачка, бръснарка, секретарка... списъкът продължаваше до безкрайност. В дните след смъртта му Брий за първи път вкуси от независимостта. Сега, три години по-късно, тя все още считаше това усещане за нова и ценна придобивка.

— Предпазливост. А-ха. Точно в твой стил, Брий. Предпазлива срещу грешки. Извика ли човек да ти инсталира свястно отопление, или още студуваш?

— Още студувам.

Флаш погледна снега.

— Зимата дойде.

— Почакай още ден. Слънцето отново ще се покаже.

— Само отлагаш неизбежното. Миналата зима се втурваше тук почти замръзнала. Защо чакаш? Имаш парите.

— Те са за нова кола. Тя е първа в списъка. Отоплението е след нея.

— Това е налудничаво.

— Защо? Имам печка с дърва в кухнята и юргани във всяка стая. Мога да се стопля и без парно. Но без кола не мога да отида никъде — Брий включи компютъра.

— Трябва да обсъдим въпроса за нов доставчик на мляко.

— Не.

Брий смекчи тона си.

— Стафорд е местен. И двамата сме за него, но доставките му по-често закъсняват, отколкото идват навреме, а напоследък почти четвърт от доставеното е развалено. Спомни си какво бе преди два часа. Беше в паника.

— Просто бях уморен. Стафорд ще се оправи.

— Вече две години го чакаме да се оправи, но нищо не се получава.

— Дай му още малко време — рече Флаш. Размаха вестника и отново зачете.

Брий не знаеше дали да се смее, или да плаче. О, да, Флаш беше мекушав и още по-точно наивник, макар че това придаваше половината от очарованието на закусвалнята. Той бе художник.

Колкото и да се стараеше да прилича на шофьор с черните си дънки, лилавата тениска и бейзболната шапка, които представляваха униформата на закусвалнята, не успяваше да го прикрие.

Дори без дългата коса, подаваща се през дупката на шапката му, той имаше твърде аристократично излъчване още преди онази случка, когато един от бедняците в града нямаше достатъчно пари да плати поръчката си и той оправи сметката.

Брий не се оплакваше. Ако шефът ѝ беше някой друг, тя все още щеше да разнася чинии, точка. Но Флаш не робуваше на условности. Брий беше добра по математика и той я натовари със счетоводството. Беше стриктна и Флаш ѝ повери плащането на сметките. Брий поддържаше връзката с хората, които изработваха подложките за чиниите, с другите, които обслужваха машините за напитки, с доставчиците на пресни яйца, зеленчуци и риба.

Прегладняла, Брий се зае с пъстървата и цветното зеле. Съсредоточи се върху екрана на компютъра, вписа очакваните през седмицата доставки, отбеляза кои продукти са се изчерпали, въведе поръчките, които щеше да направи веднага щом прикачеше компютъра към модема в офиса отзад. В това отношение Флаш беше мекушав. Модемът беше инсталиран двацет и четири часа, след като Брий бе изявила желание.

Вниманието ѝ бе привлечено от звука на буксуващите колела на един потеглящ от паркинга камион. След минута гумите зацепиха, звукът стана равномерен и задните светлини изчезнаха в усилващия се сняг.

Към 8.50 последните клиенти си бяха тръгнали, петдесетте и две места бяха почистени и подготвени за закуска, чиниите бяха измити, храната прибрана, а грилът изтъркан. Пет минути след като Флаш официално обяви края на работния ден, персоналът се разотиде.

Брий обличаше якето си, когато Флаш каза:

— Ще те закарам до дома.

Тя поклати глава.

— Шофирането е бавно. Ще се прибера по-бързо, ако тръгна пеш.

Повдигна крачола на дънките и му показва ботушите си.

— Освен това ти живееш в подножието на хълма, а аз на върха. Няма нужда да обикаляш в такова време.

Но Флаш не се отказваше. Хвана я за ръка и я побутна към вратата.

От втурването на Брий навън в бурята преди няколко часа, сега всичко наоколо се бе променило до неузнаваемост. С изключение на чистите участъци по паважа, там, където доскоро бяха паркирани колите на персонала, всичко бе съвсем бяло и по-студено, много по-студено от преди.

— Още е много рано — промърмори Флаш, когато приближиха неговия „Експлорър“.

Докато той ровеше зад седалката си за стъргало, Брий се зае да почиства прозорците с ръкава на якето си. Когато Флаш излезе с четката в ръка, Брий се вмъкна в колата. Наведе се към скоростния механизъм, запали двигателя и сега, след като предното стъкло бе вече почистено, включи чистачките.

Следите от последната кола, тръгнала от паркинга, бяха вече покрити с още десетина сантиметра сняг. Теренът между прясно навалелия сняг и участъците около паркираните коли бе неравен, Флаш даде на заден и след това превключи на първа. Експлорърът се разтресе и потегли към улицата.

Брий се взираше напрегнато през стъклото. Доколкото виждаше, единственото означение на пътя бе малко по-ниското ниво на снега, фаровете на експлоръра описаха ярка дъга при включването в „Ийст Мейн“. Флаш натисна газта. Гумите се завъртяха, намериха опора и запъплиха нагоре по хълма. Не след дълго буксуването се повтори. Експлорърът занесе настрани, Флаш натисна спирачките, превключи на по-ниска скорост и опита отново.

— Гумите ли са износени? — попита Брий.

— Пътищата са лоши — промърмори той.

— Не и ако караш надолу. Нека се прибера пеша. Моля те.

Флаш продължи да упорства, като превключваше от първа на задна и обратно, за да потегли, и всеки път успяваше, но не за дълго. Експлорърът едва бе наближил първата от петте къщи нагоре по хълма, когато занесе встрани и назад, и Флаш се предаде.

Брий вдигна качулката и изскочи от колата.

— Благодаря за опита. До утре.

Затвори вратата, сгуши се в якето и тръгна нагоре. Отначало фаровете на експлоръра, който се спускаше на заден, осветяваха пътя ѝ. После, когато на алеята към закусвалнята Флаш зави, светлините изчезнаха. След няколко мига дори шумът от двигателя заглъхна.

Брий се заизкачва в тишината.

Снегът по пътя стигаше само до височината на ботушите ѝ, но и Брий срещаше същите трудности като експлоръра. С падането на температурата тънкият пласт киша от веригите под прясно падналия сняг бе замръзнал. Брий непрекъснато се хлъзгаше по увеличаващия се наклон. Пристегна качулката си, пхна ръце в джобовете и бавно тръгна нагоре. Отново се подхлъзна и разпери ръце с премръзнали пръсти, за да запази равновесие. Щеше ѝ се да бе взела ръкавици, миг по-късно залитна и падна, а ръцете ѝ затънаха в снега. Изправи се, отупа се и продължи. След още едно подхлъзване мина в края на пътя. Снегът там бе по-дълбок, над глезените ѝ, и правеше придвижването по-трудно, но по-безопасно.

С наведена глава заради плътната снежна пелена Брий продължи да се изкачва. В продължение на години бе извървяла този път, не беше нужно да гледа. Повдигаше високо единия крак, после другия, за да разчисти преспите. Преди да подмине последната къща, бедрата ѝ се бяха схванали. Почувства облекчение веднага щом пътят на върха на хълма стана равен.

Сви наляво и под кехлибарената светлина на газовите лампи тръгна покрай парка. Наоколо нямаше коли, а само покрити със сняг фигури в алеите. От високите комини излизаше пушек от дърва и напояваше въздуха. Снегът напористо се плъзваше надолу по стоманените панели и тихо падаше на земята.

Извивката на пътя минаваше покрай сградата на банката, над нея бяха по-малките офиси на градския адвокат, на посредника по недвижими имоти и на терапевта. Съседната сграда бе приютила семейство Халифакс, следващата Ноланови, а тази след нея

библиотеката. По-нататък, в по-скромна къща живееха пасторът и семейството му. В края на завоя, с извисяваща се камбанария, големи зелени кепенци и врати, очертани в снега, се намираше църквата.

Дървената ограда около църковния двор бе изчезнала под снега, както и разделителната мантиanela около парка. Но липсата им нямаше да се почувства. Това място доскоро приютяваше плажувачи, излезли на пикник, и звездобройци. Сега клоните на кленовете, брезите и елите бяха приведени под тежестта на снега, превръщайки величествените доскоро дървета в оплаквачки.

Шум на двигател наруши тишината. От другия край на градската градина един пикап се спусна по „Пайн Стрийт“ и бавно взе завоя. Приблужи към Брий и спря.

Къртис Лам свали стъклото на прозореца.

— От работа ли се прибиращ?

Брий заслони с ръка очите си от снега.

— Да.

— Искаш ли да те закарам?

Къртис живееше в подножието на хълма, недалеч от Флаш. Брий се усмихна, поклати глава и посочи към „Бърч Хил“, точно зад църквата.

— Почти стигнах. Няма нужда.

Къртис вдигна прозореца. Пикапът бавно потегли, сви надясно при банката и се отдалечи надолу по „Ийст Мейн“.

Брий отново тръгна. Сега се движеше лесно и всъщност се наслаждаваше на снега. Той беше като пречистване, дошло толкова скоро след летните жеги.

Тишината бе нарушена от нарастващото боботене на друг автомобил. Сигурно изкачваше „Бърч Хил“. Фаровете му тъкмо се появиха, когато отлясно, в далечината, надолу по „Пайн Стрийт“ стремглаво се запуска втори пикап. Движеше се бързо, твърде бързо. Брий видя как занесе на завоя, набра скорост и се затъркаля към нея. Младата жена ускори ход. На ъгъла сви към „Бърч Хил“. Очуканият джип, който изкачваше височината, бе на около 500 метра, но уверено скъсяваше разстоянието и Брий скочи в дълбокия сняг край пътя.

Пикапът все повече приближаваше. Обезпокоена от скоростта му, онемяла от ужас, Брий спря. Младата жена реши, че шофьорът, който и да е той, е или пьян, или неопитен, или просто откачен.

— Намали скоростта — предупреди високо тя.

С бързината, с която се движеше, пикапът със сигурност щеше да занесе на завоя. И щеше да се наложи да завие или надясно към „Бърч Хил“, или наляво. Ако продължеше направо, щеше да я блъсне челно. Внезапно изплашена, Брий се раздвижи. Хукна колкото се може по-бързо в дълбокия сняг по „Бърч Хил“, но решението ѝ се оказа ненавременно. Секунди след като подмина джипа, тя чу стърженето на метал в метал. Джипът започна да се пързала назад много по-бързо, отколкото Брий можеше да бяга, и точно в нейната посока.

Звукът от удара бе по-тих. Тя почувства изгаряща болка и моментно усещане за безтегловност, после всичко изчезна.

ВТОРА ГЛАВА

От първия удар джипът занесе встрани. Когато пикапът се опита да кривне, занесе и удари джипа, който се блъсна в една каменна стена. В резултат на удара пикапът бе запратен обратно в средата на пътя и политна надолу по хълма.

Том Гейтс не видя това. В ума му имаше само една мисъл. С туптящо сърце блъсна с рамо вратата на джипа, разбра, че е твърде деформирана, за да се отвори, и пролази до другата предна врата. След като тя не помръдна, Том разби с крак стъклото и се промуши навън. Ожули се в ръба на каменната стена, преди да падне в снега, но веднага се изправи и тичешком обиколи джипа.

Огледа пътя, но не откри нищо. Коленичи край колата, претърси отдолу, втурна се към мястото на сблъсъка със стената и напругайки всичките си сили, отмести леко джипа, за да се увери, че няма заклещен човек нито там, нито под гумите. Обезумял, той се огледа наоколо. Беше сигурен, че някой бе свил зад ъгъла секунди преди удара с пикапа. Бе сигурен и че е блъснал някого.

Тъкмо зърна тъмното очертание в снега, когато от къщата в дъното на двора се появи светлина.

— Има ли ранени? — извика Карл Брийн.

— Да — отвърна в отговор Том. — Повикайте линейка. Коленичи до неподвижната фигура, протегна ръка да я докосне, но спря. Какво да направи, без да причини други наранявания? Краката изглеждаха здрави, без необичайни извивки, но едно възголямо яке скриваше всичко нагоре. Наведе се над главата, видя лице, което му показва, че пострадалият не се е задушил в снега, и предположи, че е жив. Поне не забеляза кръв по снега.

— Хей — рече бързо Том. — Хей. Чуваш ли ме?

Качулката покриваше половината лице. Когато Том разхлаби връзките ѝ и я отметна назад, начаса я позна, въпреки че тенът на лицето ѝ бе изчезнал. Ако изящните ѝ черти не я бяха издали, тъмните немирни къдрици щяха да помогнат.

Том затвори очи и се олюля. Беше Брий, сладката Брий от закусвалнята.

— Боже — прошепна той и се наведе.

Докосна хладните ѝ страни и вдигна качулката, за да предпази лицето ѝ от падащия сняг. Опипа шията ѝ да долови пулса, но собственото му сърце туптеше толкова силно, че Том не знаеше чии удари усеща. Тялото под дрехите бе топло. Том обнадеждено свали якето си и покри Брий.

В този момент зърна ръката ѝ, малко снопче стави изпод ръба на ръкава. Беше студена и отпусната. Том нежно я взе и я разтри, за да я стопли.

— Брий?

Тя не помръдна, не изстена, не премигна с очи.

Том вмъкна ръка в качулката ѝ и докосна страните ѝ.

— Чуваш ли ме, Брий?

Лъч от фенерче заигра наоколо и се върна към него. Том присви очи срещу светлината и видя Карл Брийн, който си проправяше път в снега. Вълненото му палто се развяваше над избеляла от пране пижама. Беше с фуражка и развързани галоши.

Лъчът се насочи към Брий.

— Мъртва ли е? — попита Карл.

— Не още. Обадохте ли се?

— Линейката вече идва насам.

— Колко време ѝ трябва?

— В хубаво време — десет минути. В такова време — дваисет.

— Дваисет? — извика Том. — За бога, трябва ни нещо по-скоро.

Карл се наведе и повдигна края на качулката.

— От работа ли се е връщала?

— Дваисет минути са твърде много. Не може да лежи тук толкова дълго.

— Няма да се наложи. Шефът идва насам. Травис също. Той е доброволец към медицинската служба. Да донеса ли одеяло?

— Да.

Докато Карл си проправяше път обратно към къщата, Том обгърна Брий с една ръка, а другата допря до бузата ѝ, за да чувства, че не е сама.

— Господи, съжалявам — прошепна той. — Три метра встрани или назад и нямаше да те блъсна.

Наведе се по-близо, като търсеше да забележи някакво движение.

— Брий, чуваш ли ме?

Не знаеше какво ще прави, ако тя умре, не можеше да си представи как ще живее с тази мисъл. Едно беше да си егоцентрично копеле. Съвсем друго бе да убиеш човек.

— Дръж се, скъпа — промърмори той и погледна към пътя нетърпеливо.

Карл се появи и с едно движение на ципа разгърна някакъв спален чувал.

— На внука ми е — обясни той и метна завивката върху Брий.

Приклекна и рече:

— Голяма тупурдия се вдигна. Какво стана?

Том отново хвърли поглед към пътя.

— Къде са?

— Когато се обадох, шефът беше на „Крийк Роуд“. Ще дойде по „Ийст Мейн“.

Карл освети с фенерчето лицето на Том.

— Кървиш.

Том бутна фенерчето настрани, но Карл видя достатъчно:

— Лицето ти е порязано.

Том чувстваше единствено страх. Отново опипа шията на Брий да долови пулс, този път усети, макар и слаби, удари. Пъхна ръка в качулката и обгърна главата на младата жена.

— Ей сега ще пристигнат, Брий. Ей сега ще дойде помощ.

В този момент като по чудо тя се появи. Сякаш най-доброто, споходило Том през последните месеци, бяха фаровете на „Шевролет Блейзър“, патрулната кола на Елиът Бонър. Травис Фич го следваше плътно със собствения си автомобил. Колите спряха от двете страни на джипа, вратите се отвориха едновременно и в кръстосаните светлини на фаровете шофьорите затичаха през снега.

Травис, в началото на трийсетте, дълъг като върлина, носеше тъмни панталони и тъмно яке с качулка. Елиът бе малко по-възрастен, по-нисък, по-пълн. С карираното си яке и оранжева вълнена шапка имаше вид по-скоро на ловджия, отколкото на шеф на полицията,

което, като се вземеше под внимание рядката нужда от прилагане на закона в Панама, не бе далеч от истината.

Том се отмести, за да направи място на Травис, но продължи да придържа главата на Брий.

— Не е помръднала — рече той, поддавайки се на паниката. — Не е отворила очи, не е произнесла нито дума.

Травис опипа тялото под завивките.

Шефът на полицията коленичи до Том. С подобаващ на биреното му коремче стържещ глас той каза:

— Джипът е помлян. Какво се случи?

Том наблюдаваше Травис и се чудеше дали знае какво прави.

— Един камион ме удари. Аз блъснах Брий.

— Трябва да си я ударил доста силно, за да изхвърчи толкова надалеч. — Къде е камионът?

Том изви глава и погледна надолу по пътя. Пикапът не се виждаше.

Изруга тихо и се извърна отново към Брий.

— Как е? — попита той Травис.

— Шията е добре. Гръбнакът също. Струва ми се, че проблемът е вътре.

— Какво значи „вътре“?

— Стомахът или около него. Твърд е.

— Получила е вътрешен кръвоизлив?

— Така изглежда.

— Кой управляваше камиона? — попита шефът на полицията.

Но Том още не можеше да мисли за камиона.

— Може ли да умре от кръвоизлива? — попита, докато Травис опипваше краката на Брий.

— Да — отвърна Травис. — Надолу няма счупвания, или поне не мога да установя.

— Как ще спреш кръвенето?

— Аз не мога. Хирурзите ще го направят — Травис зави Брий и скочи на крака.

— Тръгвам напред. По-добре да извикат добър специалист.

Той хукна обратно през снега към колата си.

— Къде ще я откарат? — попита Том.

Не искаше Брий да умре, не искаше Брий да умре. За пръв път от седем месеца му се щеше да е в Ню Йорк. Там без съмнение щеше да й осигури най-добрите лекари. Тук не беше толкова убеден.

— В Ашмонт има медицински център — отговори Бонър.

Наистина имаше. Том беше ходил там. Ставаше за зашиване на ръката му, но Брий не се беше порязала с трион.

— Тя се нуждае от болница.

— Нуждае се от спешни грижи — отвърна шефът на полицията.

— В този сняг не може да излети хеликоптер, така че ще я откараме в Ашмонт. Ще доведат хирург от Сейнт Джонзбъри. Ако тръгни сега, ще пристигне в Ашмонт, преди да са я подготвили за операция.

— В Ашмонт има ли операционна?

Бонър се навъси.

— По дяволите, човече, ние не сме селяндури. Нашите операционни може и да не са произведение на изкуството като вашите, но ще свършат работа. И на нас също не ни се мре.

Том се стегна. Не беше от безпомощните. Но чувството, което изпитваше сега, бе същото като онова отпреди няколко месеца, когато стоеше сам край гроба на майка си и можеше единствено да скърби.

— Някой трябва да извика семейството й.

— Ами, за такова не може да се говори — посъветва го Бонър, — не и в случая с Брий. Майка й я изостави още като бебе. Баща й я отгледа, но от три години е покойник. Няма никакви братя и сестри. Няма съпруг. Няма Деца.

Том се изненада. Бе наблюдавал как работи Брий. Винаги изглеждаше спокойна, уравновесена, той мислеше, че тя има солидната подкрепа на семейството. Представяше си я със съпруг и едно-две деца, и може би с майка или сестра, които да се грижат за хлапетата, докато тя е на работа. Беше й завиждал за това, беше й завиждал за тази обвързаност.

Бонър се изправи.

— Флаш е нейното семейство. Ще му се обадя — рече той и тръгна тъкмо когато се появи Травис.

— Линейката ще е тук след три минути. Няма смисъл да я местя. Те ще имат носилка.

Том седна в снега с подвити колене. Докосна шията на Брий, челото й и страните й с желанието да направи нещо и с усещането, че е

безпомощен. Избърса снега от качулката ѝ, сякаш това би ѝ помогнало. Брий се беше оказала на неподходящото място в неподходящия момент. Както и той.

Обхванат от непреодолимото желание да обвини някого, Том вдигна поглед към небето. Облаците бяха плътни, нощно сиви, все още натежали от сняг.

— Октомври е, за бога. Кога ще спре това?

Карл, който продължаваше да осветява Брий с фенерчето си, рече:

— Утре, казва синоптикът.

— Да, също както каза, че ще вали дъжд.

— Разлика от няколко градуса, това е всичко.

Том може би щеше да каже нещо, но в този момент линейката обиколи градската градина. Двигателят ѝ, работещ на пълни обороти, я издаде още преди тя да завие откъм ъгъла с проблясващи червени и бели светлини, и да спре със скърцане.

Том се наведе над Брий и усети мигновено облекчение, остър страх и нещо почти собственическо. Тихо ѝ каза, че е пристигнала помощ, че ще се оправи, че не бива да се тревожи. Не остана доволен, когато екипът от линейката го избута настрани, нито когато един от тях му подхвърли одеяло и светна в лицето му.

Но почувства най-голямо раздразнение, когато не му позволиха да придружи Брий.

— В момента тя има само мен — възрази той, остро съзнавайки това „в момента“.

Брий може и да нямаше семейство, но имаше приятели. Той бе видял как се отнася с хората, Флаш щеше да е само началото. Щом веднъж се разчуеше, че е пострадала, към болничното ѝ легло щяха да се втурнат приятели и той щеше да се окаже ненужният, нарушителят на спокойствието.

Елиът Бонър хвана ръката му, което означаваше, че опасенията му вече се сбъдват.

— Ние двамата трябва да поговорим. Ще ги следваме с патрулната кола. Освен ако — добави сухо той — преди не си бил лекар.

Вратите на линейката се затвориха.

— Никога не си говорил за това.

Скоро след пристигането на Том в града шефът на полицията го беше спрял.

— Добре дошъл — бе казал той с твърде широка усмивка и поздравът може и да бе част от нея. Том не бе толкова недоверчив, та да го отрече. Но основното бе любопитството към най-новия жител на Панама.

През десетте минути, които бяха прекарвали в разговор на централната улица, Том беше уклончив. Повече от всичко бе жадувал и все още жадуваше за анонимност. Но сега, след като бе въввлечен в злополука, в която бе ранен местен човек, положението му бе опасно. Може и да бе лъгал приятелите и семейството си — още по-лошо, отколкото да лъже себе си, но не бе чак толкова глупав, че да лъже закона.

— Писател съм — каза той.

— Мили боже — въздъхна Бонър. — Още един писател. В търсене на вдъхновение, така ли?

— Не точно.

Толкова други неща трябваше да открие, преди да потърси това.

— Тогава какво?

Том не отговори. Беше дошъл в Панама, за да скъса с арогантния, егоцентричен човек, в какъвто се бе превърнал. Нуждаеше се от уединение, за да мисли, за да изследва душата си, да надникне вътре и разбере какви частици почтеност бяха останали.

Едва сега, докато наблюдаваше отдалечаващата се линейка, усети студ. Имаше някакво утешение в мисълта, че Брий е завита с якето му — въпреки че се зачуди дали не са го хвърлили настрани, за да работят върху нея. Представи си я със скоба около шията, завързана с ремъци, включена към монитори и системи. Молеше се Брий да издържи.

Шефът го побутна към блейзъра.

— Трепериш. Няма да изпадаш в шок, нали? По-добре се качвай.

Предложението се отнасяше за мястото до шофьора, а не за задната седалка, което бе добрата вест. Лошата бе, че треперенето беше най-малкото. Качването в колата бе цяло предизвикателство за Том. Тялото започваше да го боли.

Бонър му хвърли поглед иззад волана.

— Добре ли си?

— Да.

Санитарят му беше дал марля за лицето. Том я притисна към бузата си и махна на Бонър да тръгва след линейката. Тя беше вече изчезнала от поглед, бе отпътувала твърде бързо с Брий.

Блейзърът потегли в снега с бавна, безопасна, влудяваща скорост.

— Е, какво се случи?

Треперенето, извиращо от стомаха му, се увеличи.

— Гейтс?

Том се насили да помисли, но спомените му бяха мъгляви.

— Изкачвах хълма в посока към градината.

— И поднесе, така ли?

Не помнеше колата да е поднасяла.

— Не точно. Джипът е стабилна машина.

— Защо беше навън?

Нямаше никаква особена причина. Беше неспокоен, дори самотен. В онзи момент мислеше колко различен е животът му отпреди. Със сигурност изпитваше разкаяние, самосъжаление.

— Просто исках да изляза.

— Беше ли пил?

Том продължително изглежда мъжа.

— Когато пристигна, ти се наведе към мен. Усети ли мирис на алкохол?

— Не. Само кафе — ухили се Бонър.

— Видя ме в закусвалнята. Изпих една бира с пилето. Брий попита дали искам още една. Отказах. Лий Ан ми наля кафе. Изпих две чаши.

Чистачките върху предното стъкло прехвърляха снежинки наляво-надясно. Взирайки се между тях, Том си се представи в тунел от светлина, образуван от фаровете на блейзъра. От това странно хрумване го побиха тръпки.

— Къде е линейката?

— По пътя. Значи изпи кафето и си тръгна. В колко часа бе това?

— Приблизително в осем.

Лявата страна го болеше. Смени положението, за да облекчи болката, но все още усещаше всяко движение на блейзъра.

— Прибрах се, постоях половин час и излязох.

— Да се поразходиш в снега за удоволствие ли?

— Не.

Не изпитваше никакво удоволствие, от твърде дълго време не си спомняше да е изпитвал.

— Просто излязох, за да покарам.

— Къде?

— Из града. Към Лоуел. Из Монтгомъри. Както казах, джипът е здрава машина.

— Значи искаше да разбереш дали е добър върху сняг?

— Ако питаш дали съм натискал педала, за да видя колко бързо може да върви, преди да изхвърча от пътя, отговорът е не. Хайде, Бонър. Видя следите от гумите. Нима изглеждаше, че съм измислил изкачването по хълма?

— Не.

— Веднага щом камионът ме удари, изхвърчах. Бях като попаднал пред булдозер, запратен странично в стената.

— Кога видя за пръв път камиона?

Том пое дълбоко въздух и като усети болка, бързо издиша. Счупени ребра, предположи той, плюс порязвания по ръцете при измъкването от джипа, плюс още бог знае какви контузии отляво, там, където камионът го бе блъснал силно. Но всичко това беше нищо в сравнение със случилото се с Брий.

— Гейтс?

Том стисна очи и се опита да възстанови онези изгубени секунди. Най-накрая въздъхна и вдигна поглед.

— Помня само фаровете, които ме заслепиха.

— Каква марка беше камионът?

— Не зная.

— Цвят?

Отново се опита да си спомни.

— Не беше голям камион. По-скоро пикап. Цветът? Черен, може би? По дяволите, не можах да видя много с тези блеснали в лицето ми фарове. Защо не погледнеш джипа. По драскотините ще има боя.

— Вече огледах. Камионът е бил тъмночервен.

— Ами гумите?

— Като на пикап, само че изтъркани. Кога забеляза Брий?

— Не я забелязах. Не в истинския смисъл на думата. Мярнах тъмно очертание точно преди камионът да се зададе откъм ъгъла, но

реших, че е сянка или може би улична лампа. Не знаех, че е човек, докато не чух тупването. Докато не усетих тупването.

Почувства го отново, и още веднъж, и още веднъж. Съмняваше се, че ще живее достатъчно дълго, за да го забрави. Побиха го тръпки.

— Колко още остава, докато пристигнем?

— Още малко. Значи нямаш представа кой е карал камиона?

Том гневно издиша.

— Не мислиш ли, че ако знаех, щях да кажа?

— Откъде да съм сигурен. Не те познавам добре.

— Повярвай ми. Щях да ти кажа.

— Тъй ли? Странно. Повечето щяха да се спотайват.

— Само ако имат какво да крият. Аз нямам. Онзи ме блъсна. Ти огледа мястото. Знаеш това. Абсолютно нищо не бих могъл да направя по друг начин.

— Все пак ти си градски човек. Помислих, че ще си съдереши гърлото да викаш за адвокат.

— Аз съм адвокат.

Нямаше намерение да го казва, но така се бе получило. Бонър го изглежда внимателно.

— Струва ми се, каза, че си писател.

— Да. Пиша за закона.

— Мили боже! — отметна той глава назад. — Още един, който се гласи да става следващия Гришам.

— Всъщност — рече Том, след като осъзна, че Бонър ще го провери и без друго ще разбере, а освен това, разбира се, съществуваше и тази негова проклета гордост, оцеляла въпреки месеците, през които се бе опитвал да я убие, — аз пиша отпреди Гришам.

— Всички така казват.

— Публикувах ме много преди Гришам.

Шефът на полицията замълча.

— Сериозно?

Предпазлив интерес.

— Чел ли съм нещо твое?

— „Докато съдебното жури заседава“.

Един поглед към полиция и Том получи своя отговор.

— За щастие имам често срещано име, нали? От седем месеца съм тук и никой не разбра. Исусе, сега ще узнаят — промърмори той и отново се вгледа в пътя. — Колко има още?

— Малко. Защо е тази потайност?

— Последните години бяха тежки. Нуждаех се от спокойствие. Нуждаех се от място, където хората да не знаят кой съм.

— Защо?

— Навлякох си неприятности.

— Със закона?

— Със своето „аз“.

Взря се през прозореца към покрайнините на Ашмонт. Малките щриховани къщички сега се приближаваха със светлинки тук и там. Блейзърът се озова зад един снегорин, който хвърляше пясък, и намали, за да му остави място. Том усети надигащото се в него нетърпение.

— Изпревари го.

— Не. Предпочитам да съм в безопасност, отколкото да съжалявам. Ти също, струва ми се. Две катастрофи за една нощ ще ти дойдат много. Значи стана известен и си плати за известността.

Том повдигна марлята, погледна я и отново я сложи върху бузата си.

— Нещо такова.

— Не си ли писал и сценарии за филми?

— Да.

— Богат ли си?

— Вече не.

— Беден?

— Не — Том погледна Бонър. — Ако Брий няма застраховка, ще покрия разноските.

— Това е мило и щедро, благодаря ти, но Брий няма да приеме. Тя е от независимите. Освен това не се чувствай виновен. Ако не си бил там, камионът щеше да се блъсне право в нея, а той е по-голям от твоя джип.

— Значи ако умре, ще е по-малко мъртва? — попита Том. — Освен това, не изпитвам вина.

— Какво тогава?

Изкупление бе думата, която му хрумна, но тя не звучеше добре. Том обаче знаеше, че какъвто и негодник да е, този път не можеше да обърне гръб.

Болницата на Ашмонт бе малка и относително нова двуетажна тухлена сграда в дъното на дълга алея, криволичеща зад старото каменно кметство. Том помнеше паркинга със спретнатата градинка, но предишното усещане за спокойствие, породено от зеленината и цветята, бе изчезнало. Халогенните светлини по снега правеха пейзажа ослепително жълт.

В страничната част на сградата имаше малък вход за спешни случаи. Линейката стоеше там празна. Секунди след като блейзърът спря зад нея, Том изскочи. Профуча през вратата и се насочи към сестрата на рецепцията.

— Брий Милър? — попита той, въпреки че един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че я няма.

Отделението за спешни случаи бе съвсем малко. Всяка една от трите кабинки бе отворена и тиха. Значи Брий бе или на горния етаж, или в моргата.

Том се бе оплел в представата за втората вероятност, когато сестрата заобиколи рецепцията. Тя излъчваше компетентност и не бе толкова ленива, колкото типичните местни жители.

— Вие сигурно сте другият пострадал. Съобщиха ми за вас.

— Името му е Том Гейтс — рече Бонър. — Има нужда от шевове. Проверете за счупени ребра. Огледайте ръцете му.

Том щеше да позволи да го докоснат едва след като получи някаква информация.

— Как е Брий?

— На горния етаж е.

— Жива ли е?

— Да.

Том отрони въздишка на облекчение.

— Пристигна ли хирургът?

— Не, но всеки момент ще е тук.

Том пренебрегна нуждата на собственото си тяло и се втурна към асансьора, съзря стълбището наблизо и се вмъкна през вратата. След няколко минути се озова пред стаята на сестрите на втория етаж.

— Търся Брий Милър — поясни той.

Забеляза множество болнични стаи, нещо наподобяващо кухня, помещение с медикаменти, отворена чакалня и много затворени врати.

Сестрата тук бе по-млада и внимателна, но наблюдателна. Надигна се да го посрещне и докосна марлята, която Том все още притискаше към бузата си.

— И вие ли сте ранен?

— Да, но нищо ми няма.

Сестрата огледа дълбокия разрез по бузата му.

— Трябва да се зашие. Как се промъкнахте покрай Марго?

— Просто минах. Кажете ми нещо повече за Брий и ще се върна. Къде е тя?

— Ако ви кажа, ще тръгнете нататък и ще замърсите всичко, което се опитват да запазят стерилно.

— Добре — отстъпи Том. — Просто ми кажете. Дойде ли в съзнание?

— Не зная.

— Санитарят на мястото на катастрофата спомена за вътрешен кръвоизлив. Установиха ли нещо друго?

— Натъртвания, но основният проблем е кръвоизливът.

— Аз съм кръвна група „А“. Ще помогне ли?

— Не, тя е „Б“. Тук имаме малко, а и разполагаме със списък на донори. Вече повикахме няколко от тях.

Значи положението беше лошо. Прималя му.

— Колко са дежурните лекари?

— Обикновено един. Извикахме и друг от града. С доктора от Сейнт Джонзбъри ще станат трима.

— Вашите двама лекари правили ли са някога подобна операция?

Знаеше, че звучи високомерно, но отказа да оттегли въпроса си, въпреки че сестрата изглеждаше леко подразнена.

— Да — отвърна тя. — Лекарите тук знаят и умеят всичко. Те са по-ошлайфани от градските лекари. Налага им се.

Стисна ръката му.

— По-добре слезте долу.

— Къде мога да чакам след това? — продължи да упорства Том. — Веднага след операцията искам да разбера как е тя. Искам да разговарям с хирурга.

— Треперите.

Беше се опитал да не обръща внимание, но продължаваше да чува този тъп звук и му се гадеше.

— Ако вие бяхте блъснали някого, нямаше ли да треперите?

— Да, но в този момент не може да ѝ помогнете — отвърна сестрата. — Лекарите я подготвят за операцията и вие не можете да присъствате. Така че нека Марго ви закърпи. Моля ви.

Почистването, зашиването и рентгеновите снимки го задържаха един час на долния етаж. През това време докторът от Сейнт Джонзбъри пристигна и операцията на Брий започна. Когато най-накрая Том се качи на втория етаж, Флаш О'Нийл беше в чакалнята. Шефът на полицията явно го бе запознал подробно с катастрофата, защото освен тихото „Добре ли си?“, той не зададе никакви въпроси.

Наближаваше полунощ. Том седна на виниловото канапе най-напред с наведена глава, за да прогони замаяността си, после, докато минаваше времето, със затворени очи и изпънати, схванати крайници.

Всяко движение около операционната го изправяше на крака, но новините бяха откъслечни. Отново присядаше наведен напред, след това се облягаше, извърташе се предпазливо, изпъваше се. Ако бе вярващ, може би щеше да се моли, но от години не го беше правил. След смъртта на майка си не се чувстваше достоен, а преди това не изпитваше такава нужда. Той сам си бе източник на сила, вдъхновение, беше си най-заслепителният, предан и твърдоглав почитател.

И ето докъде бе стигнал.

Към един часа Флаш проговори. Подпрял лакти на коленете си, с провесени надолу ръце, той бе забил поглед в пода и изглеждаше изоставен.

— Брий бе първият човек, с когото се запознах в Панама. Чух, че продават закусвалнята и дойдох да я огледам. Тя ни очакваше, мен и жена ми, и с присъщата ѝ дружелюбност ни показа града. След като купихме мястото, трябваше да затворим за един месец, за да направим ремонт. Брий единствена каза, че ще изчака края на месеца и ще работи за нас, когато отворим отново. Нещо повече. Въртеше се наоколо и даваше предложения във връзка с подновяването — неща, които местните биха харесали, но за които ние не подозирахме, понеже не сме тукашни. Двете с Франси — жена ми — се разбираха чудесно.

Том никога не бе виждал съпругата му.

— Какво стана с Франси?

— Оказа се същински пожар — промърмори той. — Не като Брий. Тя работи при мен от четиринайсет години. Трябва да я направя съдружник.

От операционната излезе една сестра и затича по коридора. Том скочи на крака. Сестрата вдигна ръка, поклати глава, докато минаваше, и изчезна. След минута се зададе с превързочни материали под мишница, отново бързаше. Младата сестра дойде, за да съобщи:

— Операцията върви бавно. Загубила е много кръв.

Том отново усети раздразнение, че не е в Ню Йорк.

Един вътрешен глас му казваше, че и там би било също толкова бавно, въпреки това утехата бе малка.

— Тръгнах да я карам към дома — рече Флаш сега с повече чувство, — но изкачването по хълма бе толкова трудно, че се отказах. Ако не се бях предал, това нямаше да се случи.

— Вината не е твоя — каза Том пренебрежително.

— Чия е вината тогава?

— На шофьора на камиона.

— Кой беше шофьорът?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Бил си там. Твоята кола блъсна Брий. Какво, да не беше заспал на волана?

Едва изрекъл думите, Флаш вдигна ръка.

— Прощавай. Просто съм уплашен.

Том добре познаваше това усещане.

— Ти и Брий, близки ли сте?

— Не — отвърна бързо Флаш — тя не ме иска. Харесва й да се прибира сама. Казва, че след работата имала нужда от това. Но, човече — той бавно поклати глава, — тя е дясната ми ръка в закусвалнята. Ако нещо се случи...

— Няма — рече Том.

— Откъде си толкова сигурен?

— Сигурен съм.

— Откъде?

Том отвори уста да отговори, но замълча. Част от него се страхуваше от смъртта на Брий също толкова, колкото и Флаш, но

другата част му нашепваше, че катастрофата има свой смисъл и че той не включва смъртта на Брий сега.

Наистина, такова мислене бе лишено от логика, а Том бе човек на логиката — хладен, пресметлив и безчувствен, както баща му го бе обвинил, преди да му обърне гръб завинаги. Може би беше прав. По отношение на семейството и приятелите си Том бе хладен, пресметлив и безчувствен.

Но в работата си не беше такъв. Беше изобретателен и загрижен при защитата на своите клиенти, такъв бе и при създаването на сюжета. А и определено притежаваше творческа жилка. Сигурно имаше някакво обяснение за загадъчното усещане, което бе изпитал, прекосявайки тунела от светлина, прокопан в снега от блейзъра. Все още бе под властта на това загадъчно усещане, чувстваше го дълбоко в умореното си тяло.

Докато Том със затворени очи, кръстосани крака и ръце, обгърнали счупените му ребра, очакваше някакви новини, в операционната Брий наблюдаваше омагьосана как петима опитни професионалисти се опитваха да накарат сърцето ѝ да заработи отново.

ТРЕТА ГЛАВА

— Събуди се, Брий. Време е да се събудиш.

Брий се опита да отвори очи. Измина минута, през която се насилваше и се отказваше, и която ѝ струваше прекалено много усилия, преди да успее.

— Точно така. Чуваш ме, нали?

Тя кимна, по-скоро мислено, отколкото в действителност, и опита да се огледа около себе си. Жената, която ѝ говореше, бе бледозелена. Отвъд нея имаше стая, слабо осветена, студена и стерилна, съвсем различна от мястото, където се бе намирала допреди няколко секунди. То бе ярко и топло. Споменът я успокои.

— Будна ли е? — попита друг глас, този път мъжки, и за миг Брий помисли, че е неговият. Но това лице имаше черти. Другият бе обгърнат в ярка светлина.

Тогава откъде бе сигурна, че е бил мъжки глас? И че се беше усмихвал? Или само си е представяла усмивката му?

— Здравей, Брий — обади се пак неговият глас. — Добре дошла. Гласът беше познат, но само толкова.

— Познавам ли те? — попита тя с дрезгав шепот.

— Аз съм Пол Сийли, един от екипа, който те оперираше през последните пет часа.

Опита се да навлажни езика си, но устата ѝ бе пресъхнала.

— Къде съм?

— В стаята за възстановяване. Как се чувстваш?

Чувстваше се объркана. Тъжна, сякаш е била на по-хубаво място и не искаше да се връща. Но и щастлива, че е тук.

— Боли ли те нещо?

Може би болката в гърдите, но тя бе по-скоро тъпа, отколкото остра. По-трудно ѝ беше да се справи с прехвърчащите през ума ѝ мисли.

Все още виждаше себе си върху операционната маса, сякаш бе напуснала тялото си и се възнасяше към друго, по-красиво място. Ако

бе наивна, щеше да реши, че е умряла и е отишла в рая. Но това тук определено не беше раят. Значи е била изпратена обратно на земята. Кое то наистина бе странно хрумване. Много по-лесно бе да спре да мисли и да бъде отнесена от съня.

Първият ден измина в прииждащи и оттеглящи се пристъпи на замаяност. Брий заспиваше и се събуждаше, заспиваше и се събуждаше. Питаша я дали се чувства добре, дали я боли, опипваха я, ръчкаха я и я блъскаха отвсякъде, докато изминаваше в количката пътя по коридора до своята стая. Лекарите и сестри кръжаха наоколо. Но един път тя се опита като в мъгла да им обясни, че ще се оправи, защото бе сигурна в това. Не знаеше откъде идва убедеността ѝ, но вярваше в нея.

Тази увереност бе единственото сигурно нещо. Между бавно отслабващата упойка и успокоителните Брий се питаше къде се намира и защо усеща болка. Чувстваше се обърквана, тъй като в един момент виждаше познати лица, а в следващия нови и всеки път, когато си спомнеше за случилото се в операционната, се питаше кое е реалност и кое сън.

Сънят си оставаше блажена забрава.

На втората сутрин действието на упойката бе изчезнало и Брий беше достатъчно будна, за да отговори на въпросите на сестрите. Да, усещаше болка в стомаха. Не, не ѝ се виеше свят. Не, не ѝ се гадеше. Да, беше жадна.

Никой не спомена операцията. Брий реши, че са оставили това на Пол Сийли. Когато той се появи, беше късна сутрин и под разкаялото се октомврийско слънце снегът на покрива падаше на капки покрай прозореца ѝ, съзнанието ѝ се избистряше и тя се нуждаеше от отговори.

Застанал до леглото ѝ, с ръце, пъхнати в джобовете на престилката, той разказа за разкъсването в коремната ѝ кухина.

— Имаше силен кръвоизлив. Трябваше да открием източника му и да го спрем, а след това да те зашием. Беше на косъм.

— На косъм? — попита Брий дрезгаво.

— За известно време изгубихме пулса ти — смекчи лекарят думите си с усмивка.

— Значи съм умряла?

— Не точно. Поддържахме те, докато сърцето ти отново заработи.

— Използвахте електрошок.

Това не бе въпрос, но лекарят не го осъзна.

— Всъщност, да. Това е най-ефикасният метод в подобни случаи.

— За колко време бе спряло сърцето ми?

— Не толкова дълго, че да предизвика увреждания — махна с ръка докторът.

Но Брий искаше да знае. Сякаш цяла вечност бе наблюдавала работата им и след това бе започнало издигането нагоре, беше се появила ярката светлина и усещането за пълно и всеобхватно щастие.

— Секунди? Минути?

— Мозъкът ти нито за миг не е оставал без кислород — каза докторът.

Думите му не бяха отговор на въпроса ѝ, така че Брий опита по друг начин.

— Колко човека ме оперираха? — беше видяла петима.

— Бяхме седем — трима лекари и четири сестри.

— А когато спря сърцето ми?

— Не — помисли докторът. — Тогава в стаята имаше пет човека — Джак Уорън и аз, две сестри и Саймън Мийд от Сейнт Джонзбъри.

Саймън Мийд. Високият мъж с тъмносинята престилка. Този, който бе използвал електрическите лопатки, за да я разтърси и върне обратно към живота. Беше си служил с тях не един път.

— Усетих разтърсванията — промърмори Брий. Беше в самия край. Бе в хармония със себе си и света, истински щастлива и в този момент, хоп!

— Пациентите често казват това — усмихна се докторът, — но всъщност болката е предизвикана единствено от мисълта за процедурата. Ти беше под пълна упойка.

— Усетих ги — настояваше Брий, но меко, защото съществуваше възможността лекарят да е прав. Мисълта за онова, което бе видяла, изглеждаше налудничава. Може би причината бе в нейното въображение. Беше упоена с всевъзможни лекарства. Може би в съзнанието ѝ изплуваха образи от миналото. Все пак беше гледала „Спешно отделение“. Знаеше какво става в операционните.

Знаеше и за преживяванията на границата със смъртта — при всичките тези книги и статии по въпроса би било невероятно за ненаситен читател като нея да не е чувала. Така че може би това, което бе приела за истинско, не е било нищо друго, освен силата на внушението. Може в крайна сметка да е сънувала.

Но сънят не се разсейваше.

Усилваше объркването ѝ бавно, полека и все повече с напредването на деня. Приятели се отбиваха, за да ѝ се обадят, но сестрите ги подканяха да побързат, Флаш бе един от малкото, които можеха да остават.

Той пристигна късно следобед с поднос лакомства от закусвалнята. Брий беше будна, но изобщо не ѝ се ядеше твърда храна. Стомахът я болеше. Цялото тяло я болеше — лицето, ръцете, тазът, краката. Последното нещо, което усещаше, бе глад. Жажда, да. Глад, не.

— Поне една бисквитка? — примоли ѝ се Флаш. — Специално за теб съм донесъл масленки. Нали ги обожаваш.

— Ти ги обожаваш — отвърна Брий дрезгаво и лицето ѝ се изкриви от болка, когато протегна ръка към чашата, оставена върху масата до леглото. — Устата ми е пресъхнала, Флаш, помогни ми. Не мога да достигна чашата.

Когато той ѝ я подаде, Брий измъкна няколко ледчета и ги сложи в устата си.

— Какво има тук? — попита Флаш, докато отиваше към прозореца.

На перваза стоеше обла ваза, пълна с изящно подредени цветя.

— Розово мушкато, някакви виолетови цветчета, бели минзухари. И много стръкове местна декоративна трева. От Джулия Дийн. Много мило.

Флаш се върна до леглото.

— Говорих с лекарите. Още пет дни, казаха, и ще си бъдеш у дома. Няколко седмици вкъщи и пак ще се върнеш в закусвалнята. Сега Джили те замества и ако после не ти се занимава със сервитьорство, ще остане. Ти ще седиш в офиса и ще ръководиш

закусвалнята. И в двата случая ще ти плащам. Няма за какво да се тревожиш.

Брий не се тревожеше. Не бе мислила за това, което предстои, все още се опитваше да проумее случилото се.

— Умрях върху операционната маса.

— Не е вярно. Сърцето ти е спряло за малко, преди да го накарат отново да заработи. Това не е умиране.

Брий продължи, Флаш бе един от най-добрите ѝ приятели. Тя имаше нужда да му разкаже какво се бе случило.

— Разбрах кога спря сърцето ми. Усетих нещо.

— Какво? — погледна я Флаш недоверчиво.

— Лекота. Усещане, че се измъквам от тялото си. Минах през тавана.

— Също и аз, когато Елиът ми съобщи за катастрофата. Знаех си, че трябва да те закарам до дома. Ако го бях направил, сега нямаше да лежиш тук. Който и да е карал онзи камион, здравата е загазил.

Той не я слушаше. Ядосана, Брий затвори очи. Но друга, по-силна нужда я принуди да ги отвори.

— Какво знаеш за преживяванията на границата със смъртта?

— Колкото ми трябва — изсумтя Флаш, което значеше, че не вярва в тях. — Умираме и толкоз. Не вярвам нито в рая, нито в ада.

Не вярваше и в Бог. Беше ѝ го казвал не един път и макар че не бе съгласна с него, Брий уважаваше мнението му. Уважаваше и факта, че Флаш има диплома по история на изкуството от Колумбийския университет. Не беше глупак.

— Ами ако ти кажа, че съм надзърнала в рая? — попита Брий.

— Ще отговоря, че е от лекарствата. Дават ти морфин. Доста силен наркотик.

— Не е от лекарствата — поклати леко глава.

— Така ли? Чуй се само. Завалваш думите. От лекарствата е.

Може би. Но Брий ясно виждаше онази картина и усещаше светлината, усещаше нейното милосърдие.

— Обикновено не вярвам в такива неща.

— Дяволски си права, че не вярваш — сгълча я Флаш. — Верити вярва. Да не би да искаш и на теб да ти се присмиват, както на нея?

— Но тези образи са толкова ясни — защити се Брий.

— Казвам ти, от морфина е или може би от упойката. Ще мине.

Обхванат по-скоро от страх, отколкото от прилив на хумор, Флаш добави:

— Още по-добре. Искам те здраво стъпила на земята. Ти си с всички си, Брий. Не се занасяй с мен.

Брий не се занасяше, Флаш бе прав. Тя беше с всички си. Но всеки път, щом затвореше очи, се пренасяше в операционната, кръжеше над масата, после се издигаше нагоре, нагоре и после се появяваше онази светлина. Въпреки объркването си да прецени кое е реалност и кое сън, не можеше да отрече усещането за спокойствие. То преминаваше през нея всеки път, щом се сетеше за онази светлина.

Но не бе само това. Брий не бе разказала на Флаш другата половина от преживяването си. С всяко събуждане се завръщаха нови спомени, голяма част от които все още оскъдни, но вълнуващи, смайващи, дори плашещи, ако вярваше, че онова, което е чула, наистина е станало.

Падна здрач. Брий отново сънуваше операционната, сънуваше, че кръжи над нея и гледа надолу. Този път забеляза бенка върху тила на една от сестрите.

Събуди се убедена, че това изобщо не е сън. В онази нощ беше видяла тази бенка. Но как, след като е била в безсъзнание? Имаше само един начин.

Разтреперана, Брий се насили да отвори очи. Единствената светлина в стаята бе приглушеното мъждукане на една лампа в ъгъла. Тази светлина бе нежна, не толкова ослепителна като лампите по тавана, успокояваща. Брий не искаше да се събуди в пълен мрак и да се пита на кой свят се намира.

Известно време лежа неподвижно, като се опитваше да разграничи болката от другите си нужди и преценяваше коя да задоволи и как. Като че ли най-важно бе да пийне вода, беше й най-лесното нещо. Устата й все още бе ужасно пресъхнала.

Едва бе протегнала ръка към гредата над главата си, опитвайки се да се изправи, когато столът в ъгъла оживя. Очите й се разшириха при вида на мъжа, който пристъпи към леглото. Необичаен ръст, издължено тяло, светлокафява коса, отдавна загубила всякаква форма — бе невъзможно да го сбърка.

Той наля вода в чашата, оставена до каната, огъна сламката, за да може Брий да пие по-лесно, и я прихвана през гърба.

— Не напрягай мускулите на стомаха си. Аз ще свърша тази работа.

Брий впери очи в него, като се питаше защо той се намира в стаята, но гърлото ѝ бе твърде сухо да задава въпроси. А и той имаше право. Болката ѝ намаля, когато пое тежестта на тялото ѝ. Полуизправена, отпи, поспря, отново отпи и прошепна:

— Защо съм толкова жадна?

— От упойката е. Системите вкарват течности в тялото ти, но това като че ли не променя особено положението.

— Май не е точно така — отбеляза Брий, тъй като банята бе следващата в списъка ѝ.

— А-ха.

Остави чашата на масичката.

— Може би имаш нужда от сестра.

— Не. И преди са ме повдигали. Ако можеш само да ми помогнеш да прекося стаята.

Брий отметна завивките и премести краката си на ръба на леглото въпреки болката, която изпитваше от кратките, леки вдишвания.

— Може ли да те пренеса?

— Не — отвърна тя задъхана. — Трябва да повървя. Не само заради стомаха. Цялото ми тяло се е схванало от бездействие.

Той огледа отеклата ѝ буза.

— Но и цялото ти тяло е в синини. Само времето и почивката ще го излекуват.

Извърна поглед, пак я погледна.

— Съжалявам, Брий. Ако имаше някакъв начин да избегна удара, щях да го направя.

Тя знаеше това от мига, в който Елиът ѝ бе описал катастрофата. Том винаги ѝ беше правил впечатление на свестен човек. В закусвалнята се държеше почтително и оставаше големи бакшиши. Освен това Брий помнеше как бе станала злополуката и знаеше, че той е бил в джипа, а не в пикапа. От вида на лицето му — жестока ивица шевове под насиненото око — личеше, че не се е измъкнал невредим. Но въпреки това беше тук. Великият Томас Гейтс.

Трудно ѝ бе да проумее този внезапен обрат. Ако се чувстваше по-добре, сигурно щеше да се вцепени от страхопочитание, но в този момент справянето със знаменитости не беше сред основните ѝ грижи. Нито пък разговорите за книги. А и тялото ѝ си искаше своето.

Като придържаше превръзките на стомаха си, Брий се придвижи до ръба на леглото и с помощта на Том прехвърли тежестта върху краката си. Измина дълга минута на неравномерно дишане, преди да се изправи достатъчно, за да може да върви.

С едната ръка Том я подкрепяше, а с другата придържаше системата, докато Брий бавно пристъпяше напред. Още преди да приключи в банята, остана без сили.

Том я настави в леглото, оправи системата и зави Брий.

— В кухнята има бонбони желе — каза той. — Ще ми кажеш, ако ти се прииска да хапнеш, нали?

Брий кимна със затворени очи и потърси спомена за светлината, който да облекчи болката ѝ.

Явно беше задрямала, защото когато пак отвори очи, малката стрелка на часовника се бе преместила от девет на десет.

Една сестра проверяваше превръзките ѝ, отчиташе състоянието на жизнените ѝ процеси, нагласяше системата да работи, даваше ѝ болкоуспокоителни.

Брий се опита да открие бенка, но осветлението бе твърде приглушено и тъгълът, от който наблюдаваше, различен. Жената едва бе потънала в нощната тишина на коридора, когато Брий си спомни за Том.

Отправи поглед към стола в ъгъла и го видя. Изгърбен, с глава, полегнала върху облегалката на стола и със скръстени ръце, той съвсем нямаше вид на знаменитост. Книгата в скута му подсказваше, че възнамерява да остане известно време.

Брий първо помисли, че Том е заспал. Очите му бяха затворени, а тялото му съвсем неподвижно. В този момент устата му се раздвижи в едва забележима усмивка.

Досега не го бе виждала да се усмихва. Обикновено бе сериозен и вгълбен.

Но дори само тази лека усмивка бе нещо различно. Тя ѝ напомни за красивите му ръце, които Брий сега си представи как пробягват по клавиатурата. Картината я накара да се замисли за живота, който е

водил преди идването си в Панама, за хората, които сигурно е познавал, за това, че в сравнение с тях тя е едно голямо нищо, и се запита защо той бе като залепен за стола в стаята ѝ.

Тъй като не ѝ се щеше да мисли, че причината е чувството му за вина, Брий не попита.

— Как убеди сестрите да ти позволят да останеш? — рече тя вместо това.

Том се протегна.

— Казах им, че ако аз ти помагам, за тях ще има по-малко работа.

— Знаят ли, че пишеш книги?

За миг настъпи напрегнато мълчание, после Том каза внимателно:

— Надявам се не. Кой ти каза? Елиът ли?

— Да.

— Предпочитам да забравиш това. Не харесвах особено човека, който пишеше тези книги. Опитвах се да се отдалеча от него.

— Успя ли?

— Не зная. Сега животът ми със сигурност е по-различен. Неизвестността помогна.

— Няма да кажа на никого.

— Не ти си проблемът, а Елиът. Една дума, казана на Ема, и Доти ще узнае, а щом знае Доти, значи целият свят знае.

Том пое дълбоко въздух.

— Но всичко е наред.

Остави книгата настрана и стана от стола.

— Рано или късно това трябваше да се случи. Как се чувстваш?

Брий изпитваше болка. Но освен това си мислеше, че устата ѝ е като пясък и нещо гладко, хладно и влажно ще свърши работа.

— Нали спомена за бонбони желе?

— Да. Назови желанието си — ягода, череша или лимон?

Назови желанието си. Странно.

— Череша.

— А може би първо банята?

— Ако обичаш.

Заведе я до банята и след това обратно до леглото. Отупа възглавницата и я обърна, подаде вода на Брий и я сложи да легне.

Беше благодарна, че може да си почива, докато Том отиде за бонбоните, но се възпротиви, когато той предложи да я храни. Така че Том разклати горната част на леглото и се оттегли на стола, докато Брий хапне.

Ядеше бавно. Китката ѝ трепереше, цялата ръка я болеше. Чувстваше се немощна, ужасно немощна и напомнянето за преживяното не ѝ помогна особено. Това, което наистина помагаше, бе мисълта за светлината. Тя ѝ даваше сили.

Брий искаше да разкаже на Том за нея, искаше ѝ се да чуе от него, че не си е въобразявала, че преживяванията на границата със смъртта наистина се случват, че светлината и всичко останало съществуват. Но щеше да се почувства унижена, ако Том погледнеше скептично, особено сега, след като знаеше кой е той. Така че дояде желето, остави Том отново да разклати леглото, затвори очи и потъна в сън.

Събуди се бавно, без да отвори очи, без да помръдне, само мислеше — първо за светлината, защото я бе сънувала, после за нощната тишина, сетне за стомаха си. По време на един от прегледите бе зърнала какво има под превръзките. Разрезът бе огромен, всъщност две пресичащи се резки. Вярно, че бяха нищожна цена за живота ѝ, но не бяха красиви.

Бе видяла тези разрези преди, когато бяха широко зейнали. И тогава не бяха красиви. Трудно беше да повярва, че онова там бе собственото ѝ тяло.

Така че може би не е било. Може би в съзнанието ѝ бе изплувала сцена от някой филм.

Само дето нейните кичури коса се подаваха изпод шапката и хората наоколо повтаряха напевно: „Хайде, Брий, дръж се... Ти можеш, Брий.“

Беше толкова реално. Жадуваше да е реално. Никога преди не се бе докосвала до някой толкова весел, загрижен и добър като онова същество в светлината. Опиянението от срещата с него бе нещо неопишуемо, нещо, в сравнение, с което пушенето на канабиса, който Къртис Лам отглеждаше у дома си, бе нищо, а неговият канабис бе добър.

С въздишка отвори очи. Погледът ѝ се отправи първо към часовника, който показваше два, после към мъжа на стола, който четеше. Още бе там. Удивително.

Кажи му, Брий. Ще се смее. Какво от това? Ами това, че е Томас Гейтс.

При мълчаливото произнасяне на името му, Том вдигна поглед и видя, че е будна, подпря буза о лакътя си и се усмихна. Внезапно ѝ се стори, че не е честно той да е човекът, който е, и че тя трябва да се интересува дали ще ѝ се присмее. Не беше честно, че дори пребит и насинен, той изглеждаше добре. Не беше честно, че тя не е като него.

— Не си ли уморен? — промърмори Брий, по-скоро обвинително, отколкото въпросително.

— Не. Спах през по-голямата част от деня.

— Не е нужно да седиш тук. Злополуката не бе по твоя вина.

— Не затова съм тук.

— Тогава защо?

Измина цяла минута, преди той да отговори.

— Защото това е по-хубаво, отколкото седенето в снега в очакване на линейката или висенето пред операционната в очакване на лекарите.

Брий забрави раздразнението си.

— Бил си тук?

Той кимна.

— Какво ти казаха за операцията? — попита тя предпазливо.

— Достатъчно — отвърна Том красноречиво и думите му прозвучаха като покана само дето Брий не можеше да се пристраши да я приеме.

Но защо не? — запита се тя. Забрави кой е той. Една зима в Панама и ще си замине. Какво значение има, ако те помисли за луда?

Затвори очи и зачака да чуе прелистването на страници, което да ѝ подсказже, че се е върнал към книгата, но такова нямаше.

Най-после, без да отваря очи, тя попита:

— Казаха ли ти, че сърцето ми спря?

— О, да.

— Страшничко, нали?

— О, да — рече той с чувство.

Мисълта за умирането и раждането ѝ прошепна да рискува, Брий отвори очи и каза:

— Вярваш ли в преживяванията на границата със смъртта?

Известно време Том мълча, с книгата в скута си и подпрял крак върху коляното си.

— Не зная.

— Познаваш ли някого, който да го е изживял?

— Не. Но това не означава нищо.

Отмести книгата, стана от стола — предпазливо, както ѝ се стори, но Брий веднага забрави за това, когато той пристъпи към леглото и попита:

— Ти имала ли си такова преживяване?

Брий потърси в думите му присмех, но не откри.

— Може би. По принцип не вярвам в подобни неща.

— Нито пък аз. Но това също не означава нищо. Понякога да видиш значи да повярваш.

— О, аз видях — поде Брий, окуражена от неговото насърчаване. Внезапно се почувства опиянена, но гърлото ѝ отново бе пресъхнало.

Том я повдигна, допря сламката до устните ѝ. Обърна възглавницата и положи Брий върху свежата ѝ, по-хладна страна. После седна на празното място в краката ѝ.

— Разкажи ми за това, което видя.

Изглеждаше искрено заинтригуван. Подмамена от това, Брий каза:

— Най-напред долових гласове. Чух ги да казват, че са загубили пулса, чух страха в гласовете им. После сякаш бях изсмукана от тялото си нагоре и виждах какво става долу. Правеха електромасаж. Двама се занимаваха с това, един наблюдаваше отчитането на жизнените процеси, а друг ми биеше инжекция с адреналин, но кръвното ми налягане продължаваше да пада и се задушавах. Те наистина почваха да се плашат, долавях страха им. Само дете аз не бях уплашена — сега тя чувства прилив на спокойствие — защото бях заедно с това... същество, а то бе толкова мило.

Не знаеше откъде черпи сили да говори, но думите продължаваха да напират.

— Не виждах да има ръце, но ръцете му бяха разтворени в прегръдка за добре дошла. Беше силно, но нежно. И могъщо. Можеше

да направи каквото поиска — чудеса, кълна се. Може би случилото се с мен беше чудо. Не зная. Знам само, че бях при това толкова ярко същество. То искреше от светлина и интелигентност, бе непорочно, приветливо и мило и ме обичаше.

Брий млъкна, за да възпре пороя от думи, уплашена, че е отишла твърде далеч.

Но Том изглеждаше заинтригуван.

— Какво стана после?

— Мислиш ли, че съм се побъркала?

— Не.

— Всичко е много странно.

— Разкажи ми какво стана след това.

— Използваха електрошок. Наложих се да го направят два пъти. Всеки път цялото ми тяло се разтърсваше. Наистина е като по телевизията, само дето не е толкова забавно, когато онова долу е собственото ти тяло. Беше ужасно да се наблюдава, беше ужасно да се почувства.

— Ти си го почувствала? — попита Том.

— Само последния път. Преди това бях с онзи човек, с онова същество и се чувствах щастлива, спокойна и облекчена.

— Облекчена? Защо?

Не беше сигурна. Думата сама бе изхвъркнала от устата ѝ.

— Предполагам облекчена, че съм там. Може би облекчена да разбере, че там наистина съществува. Раят ли е било?

— Не зная. Видя ли нещо друго, освен това същество?

Брий поклати глава и посегна към водата.

Том хвана чашата и доближи сламката до устата ѝ.

— Как изглеждаше?

Брий отпи няколко глътки и пусна сламката.

— Беше светлина. Само светлина. Нямахме лице, но се усмихваше, беше красиво и говореше.

Брий се намръщи.

— Нямахме никакъв глас. Но някак... усещах мислите му.

— Какво си мислеше това същество?

— Не съм сигурна, че мога да намеря подходящи думи — каза тя и за пръв път сама се възпря. Тази част от спомена ѝ бе най-скорошната и може би най-налудничавата. Смущението я предпази от

опасността да прозвучи като глупачка в очите на този всъщност непознат човек, който при това бе красавец. Вярно, че без малко щеше да умре, но все пак имаше някаква гордост.

Том постави чашата обратно върху подноса.

— Тръгваш ли си? — попита Брий шепнешком.

— Ще поостана — той поклати глава.

— Не е нужно. Смятам отново да поспя. Няма да се нуждая от нищо до утре сутринта.

— В такъв случай просто ще почета.

Том стана от леглото и тръгна към стола. Отпусна се върху него, изпъна се и кръстоса глезени.

Носеше маратонки. Това бе последното нещо, което Брий забеляза, преди да затвори очи, но не беше последната ѝ мисъл. Последната ѝ мисъл бе, че няма значение дали Том е тук, воден от чувство за вина — никой досега не бе прекарвал нощта, бдейки край леглото ѝ.

Болката го предизвика. След като бе спала почти два часа, Брий се събуди, чувствайки се ужасно. След миг Том бе при нея, звънеше на сестрата, после, когато тя не се появи, бързо хукна да я доведе.

Морфинът предизвика незабавно облекчение. Но обгърна Брий в гъста мъгла, която затрудняваше дишането ѝ. Отново сама с Том, седнал на края на леглото ѝ, сякаш е най-добрият ѝ приятел, тя промълви с плътен глас:

— Има още нещо към историята за съществото от светлина.

— Още нещо?

— Още по-странно. Непрекъснато чувам думите му. Мислите. Без значение.

— Какви бяха те?

— Три желания. Имам три желания.

Гласът ѝ бе равен, но думите все пак излизаха от гърлото ѝ.

— Аз умрях. Само че не ми беше дошло времето. Затова с един замах бях върната обратно. Три желания, преди да умра отново. Нещо като награда.

— Като компенсация за злополуката?

Съществото от светлина не бе казало.

— Може би.

Луташе се из мъглата в търсене на други възможности.

— Или като компенсация заради майка ми. Или заради баща ми.

Но животът ми е добър. Така че може би е било без причина.

Затвори очи. С усилие отново ги повтори.

— Тази част от случката е още по-невероятна.

— Защо?

Измина минута, преди да събере мислите си след морфина и си припомни.

— Желанията са в бъдещето. Другото, ярката светлина и всичко останало, е минало.

— Значи не можеш да докажеш, че ярката светлина е съществувала, но можеш да разбереш дали желанията ще се сбъднат.

— Именно.

— Искаш ли да се сбъднат?

Брий се намръщи.

— Предполагам, че да.

Не беше сигурна. Но не знаеше защо.

— Само предполагаш? Няма ли неща, които искаш да се сбъднат?

— Има.

Нещо я зачовърка.

— Тогава?

Тогава тя си спомни.

— Три желания, преди да умра отново.

Дали това бе посланието, което бе получила, или лекарствата я объркваха? Погледна Том.

— Предполагам, че съм малко притеснена какво ще стане след третото желание.

Впери поглед в лицето му, за да види дали е разбрал. Тъй като не забеляза нищо, тя продължи:

— Сякаш съм се върнала, за да осъществя желанията си, но ако е така, значи ли също, че след сбъдването на третото, времето ми ще изтече? Дали ще трябва да се върна там?

Очите му се разшириха и брадичката му се издаде напред.

— А-ха. Разбирам какво имаш предвид.

Челюстта му бе квадратна, с леко набола брада. Съзерцаваше я, докато Том размаха ръка пред очите ѝ. Брий премигна, въздъхна сънено.

— Всичко е наред.

Гласът ѝ бе далечен.

— Както и да е, вероятно в това няма нищо вярно.

Сякаш уловила нещо скрито зад думите, Брий се намръщи и хвана ръката, която Том бе размахал. Дланта му бе покрита с едва зараснали порязвания.

Когато го погледна въпросително, той каза:

— Докато се измъквах от джипа.

Брий погледна бузата му.

— Ще остане белег.

— Ще прибави мъжественост. Мога да се възползвам от това.

Клепачите ѝ все повече натежаваха.

— Може би ще си пожелае да не ти остане белег.

— Да не си посмяла.

— Тогава да не ми останат белези.

— Не би изхабила желание за такова нещо, нали?

— Вероятно не.

Клепачите ѝ се затвориха. Дали заради мисълта за съществуването от светлина, или защото бе с Том, или пък защото чувстваше опиянението от морфина, Брий усещаше спокойствие.

— Може би мога да използвам само две желания и да запазя третото. Разбираш ли?

— Това е идея.

Усмихната, Брий се остави да бъде отнесена от онова, каквото и да бе то, което я караше да се чувства толкова добре.

Брий спеше, когато Том си тръгна. Сестрите от сутрешната смяна бяха пристигнали, слънцето отново бе изгряло и той отчаяно жадуваше да облекчи собствената си болка с една дълга гореща вана и продължителен, здрав сън. Но първо искаше да се сдобие с малко информация.

Потегли към дома с наетата предния ден кола. По пътя все още имаше сняг, но двата дни на топене под слънцето и мекия въздух значително бяха изтънили бялата покривка.

Клоните, счупили се под тежестта на снега, бяха отстранени от пътя. Есенната шума отново се беше появила. Самите пътища бяха мокри, но чисти, през отворения прозорец на колата с равномерен съскащ звук долиташе пръскането изпод гумите.

„Уест Елм“ беше след „Пайн Стрийт“, на две мили от градската градина. Къщите тук бяха по-отдалечени една от друга, отколкото в центъра, и скрити зад вечнозелени щитове. Точно това бе харесал Том най-напред във вилата. Второто бе нейната скромност, третото — разликата с предишните му домове.

Сви в алеята по дирите, уголемени от отдръпването на снега, и се появи навреме, за да поздрави пощальончето, което въртеше педалите на своето колело в кишата. Вестникът, който носеше, не беше местен. Панама не бе толкова голям град.

Този вестник идваше от Бърлингтън и съдържаше тукашните новини на последната страница.

Том измъкна един долар от джоба си. Момчето спря, възсядайки колелото.

— Казаха ми, че трябва да се абонираш.

— Скъсах с вестниците, след като напуснах Ню Йорк.

— Тогава защо продължаваш да ме спираш?

— Защото понякога трябва да съм в крак със станалото.

Всъщност искаше да узнае дали се съобщава за катастрофата и ако е така, дали се споменава самоличността му. Натика долара в джоба на момчето.

— Джонсънови са на почивка. Ето ти техния вестник.

С вестника под мишница, Том се придвижи с усилие до колата и я вкара под навеса. Докато влизаше в кухнята, изу маратонките си, остави вестника на масата и взе стълбите по две наведнъж. На горния етаж имаше три спални. Единствената стая с отворена врата бе тази с голямото легло. Той отвори вратата в дъното на коридора и влезе. Това бе стаята, която при пристигането си в Панама преди седем месеца бе определил за свой кабинет. Можеше да преброи на пръсти колко пъти е влизал в тази стая оттогава, а и беше видно. Неразопакованите кашони стояха на същите места, където ги бяха оставили носачите. Стените и прозорците бяха голи. Единственото цветно петно бяха двата

претъпкани куфара върху красивото бюро от махагон, зад което някога бе практикувал закона.

Том дръпна ципа на един от куфарите, извади преносим компютър и го включи. Докато машината, бръмчейки, сама извършваше задължителните начални операции, той потърка болното си място. Приведе се към бюрото, осъзна, че тялото му няма да издържи дълго в тази поза, придърпа стола и извърна компютъра така, че да вижда по-добре. Първото, което забеляза, бе, че има поща.

Нищо изненадващо. Ежеседмичните новини от агента му пристигаха като по часовник.

Докато подминаваше получените съобщения, Том размисли; все пак винаги имаше вероятност някой друг да се интересува как е той.

Когато извика пощата на екрана, откри едно, две, три съобщения от Нейтън Гън, изпратени, да, през всяка от изтеклите три седмици. Нямаше нужда да ги чете, за да разбере, че Нейтън иска друга книга. Молбата бе неизменно една и съща.

Поне Нейтън си правеше труда да поддържа контакт. За разлика от всички останали, за което Том можеше да обвинява единствено себе си. Приятелите, които някога редовно му пращаха съобщения по електронната поща, още преди месеци бяха изтрили името му от бележниците си.

Това го гнетеше, но самосъжалението, което обикновено следваше тази мисъл, не се появи. Затвори файла, превключи на Интернет, изписа на празното място „Преживявания на границата със смъртта“.

Натисна клавиша „Сърч“.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Том изчете десетки лични разкази за преживяванията на границата със смъртта. Прочете откъси от книги, мнения на изследователи, записи на разговори. Чете, докато очите му взеха да смъдят и се почувства твърде уморен дори за горещата вана, за която копнееше тялото му. Захвърли дрехите си на куп, вмъкна се в леглото и потъна в мъртвешки сън до обяд, когато го събуди само болката от невнимателното обръщане на лявата страна.

Взе вана и едно хапче, катурна се в леглото и спа до ранна вечер. Събуди го гладът. Не беше слагал нито хапка в устата си, откакто се бе събудил горе-долу по същото време предния ден, когато бе глътнал няколко залъка от една изостанала пица и бе отпътувал за болницата.

Този път пицата нямаше да помогне. След един горещ душ той се отправи към закусвалнята.

Пътищата бяха чисти и сухи. Единственото доказателство за връхлетялата преди три дни буря бе все още подгизналата земя и случайните кръпки неразтопен сняг. Въздухът бе топъл, есенната шума грееше ярко дори в здрача. Именно за такава мека октомврийска вечер бе мечтал Том, когато дойде на север, вечер, в която би могъл да прекоси двора до потока и да го последва нагоре по течението, да седне на някоя осветена от луната пейка и да осъществи толкова нужната връзка със себе си.

В такава тиха нощ щеше да успее да долови най-стаените си мисли, ако не бе погълнат от Брий.

Бе неделя и закусвалнята работеше с пълни обороти. Всички сепарета бяха заети, а още две групи от по четирима стояха в очакване, имаше само едно свободно място на барплота. Том предпочиташе уединението в сепарето, но бе твърде гладен, за да чака, твърде нетърпелив да тръгне към болницата. Проправи си път между осмината, които стояха точно до вратата и бе изминал половината разстояние до празния стол, когато бръмченето на разговорите замря. В настъпилата сега тишина ясно долиташе плесването на бургерите

върху грила, потракването на чиниите в кухнята и самотният и тъжно звучащ Винс Гил. Том добре познаваше усещането да си в центъра на вниманието.

Бе блестящ защитник от първа линия в отбора на гимназията и колежа, бе първи гребец в екипажа на своята лодка в юридическия факултет, изявен защитник на бедните в качеството си на обществен адвокат и също толкова изявен, често зрелищен спасител на богатите като юрист на частна практика с нарастваща известност.

Като писател още с първата си книга получи вниманието на списанията „Таим“, „Нюзуик“ и „Пийпъл“, та до последната, когато възникналият в „Лютес“ спор с издателката му, по съвпадение на обстоятелствата негова приятелка в онзи момент, бе подробно отразен в „Инсайд Едишън“.

По онова време, уверен, че дори лошата слава е добра реклама, Том не се безпокоеше. Но сега бе различно. Това внимание разрушаваше преградата, която той се опитваше да изгради между себе си и миналото.

Не познаваше добре тези хора. Те бяха от онези провинциалисти, на които бе подарявал автографи по улиците, от онези, които му пишеха на адреса на издателя му и които в отговор получаваха еднотипни писма от издателя.

Предидшият Том щеше да погледне на тях единствено като на средство за себевъзхваляване. Онзи Том щеше да обгърне закусвалнята с широка усмивка, да навири брадичка в отговор на вниманието, да вдигне ръка в престорено скромнен жест и да каже: „Моите благодарности, приятели, но, моля ви, продължете с яденето.“

Новият Том, този, който се питаше дали внезапно настаналото мълчание отразява миналата му слава или се дължи на факта, че неговата кола бе блъснала обичаната от тези хора жена, впери поглед пред себе си и се отправи към барплота. Не бе и наполовина толкова уверен, колкото изглеждаше, когато седна на стола. След кратък, останал без отговор, поглед към Фран Райт и Мартин Спрейг, изучи менюто пред себе си, после вдигна очи към специалитетите на дъската.

Флаш влезе в полезрението му. Той бършеше ръце в една хавлия, но погледът му бързо пробяга покрай Том към сепаретата зад гърба му. Последва гласът му, красноречиво силен:

— Хей, хора, да не би да очаквате нещо?

Дочуха се няколко изсумтявания и една-две неясни думи. Всичко останало потъна в подновените наоколо разговори.

Флаш погледна сухо Том.

— Това се получава щом влизаш тук с насинено око. Как се чувстваш?

— Схванат — отвърна Том.

После, понеже Флаш бе явно най-близкият приятел на Брий, а и понеже тя бе главната грижа на Том, той попита:

— Виждал ли си Брий днес?

— Преди малко. Кисне в болницата. Каза ми, че си бил там през нощта. Каза, че си й помагал. Добре си направил.

— Това бе най-малкото, което можех да сторя.

— Как ти изглеждаше?

— Не се чувстваше особено добре.

— Имам предвид умствено — каза Флаш, сега по-колебливо. — Стори ли ти се объркана?

— Не прекалено.

— Спомена ли нещо особено?

Том знаеше накъде бие Флаш. Това, което не знаеше, бе дали някой друг, освен него е научил мислите на Брий. С Франк от лявата си страна и Мартин от дясната, и двамата пренебрегващи присъствието му, но със сигурност слухтящи за всяко негово изречение, Том внимателно подбра думите си.

— Каза, че е била отвъд. Стори ми се напълно нормална.

— Така ли?

Том кимна и когато Флаш придоби облекчено изражение, попита:

— Как е телешкото?

— Крехко и леко.

— Ще го опитам. С една голяма чаша леденостудена вода.

Явно Флаш не желаше да говори повече. След като хвърли поглед към другата част на тезгяха, изчезна в кухнята.

Готвачът извика поръчката на Лий Ан, която мина покрай Том, без да го погледне, Фран довърши сладкиша от боровинки, извади пари от джоба си и разгледа сметката. Мартин равномерно отхапваше от своето задушено по американски.

Том се вгледа в отражението на закусвалнята в неръждаемата стомана над грила. Различи познати лица — Къртис Лам и Джон

Дилард, едно сепаре пълно с тукашни шофьори, Санди и Джак Шварц с малкия Тайлър, триото Ърл, Елиът и Ема. Без съмнение хората го наблюдаваха. Предположи, че го обсъждат. Някога бе жадувал за такова внимание, така че си заслужаваше неудобството, което то му носеше сега. Внимавай какво си пожелаващ, все повтаряше майка му. И за това тя също беше права.

Фран остави шепа пари на тезгяха и си тръгна. Джили занесе пица на мъжа през два стола и профуча покрай Том обратно към кухнята. Лий Ан мина с накамарени в ръцете мръсни чинии и нито дума.

Том се чувстваше като парий, преди Флаш да сложи пред него чаша с вода и каже:

- Чух, че джипът ти е помлян.
- Двигателната ос е заминала.
- Ще си вземеш ли друг?
- Джип ли? Не. Искам нещо по-стабилно.
- За самозащита?

За всеки случай, помисли Том и го изрече с поглед, Флаш тръгна. В неръждаемата стомана Том наблюдаваше хората от едно от сепаретата, които станаха и се отправиха към вратата.

Лий Ан едва бе заредила отново масата, когато други четирима седнаха.

Мартин Спрейг прокара салфетка по устните си.

— Чувам, че си адвокат — каза той, без да поглежда Том.

Том щеше да отрече, но нямаше смисъл.

— Бях.

— В Панама нямаме много нужда от адвокати.

— Не съм дошъл тук да практикувам.

— Това е добре. Аз върша това, което е нужно.

Том помисли, че наистина е така. Панама едва ли гъмжеше от престъпления. Откакто бе дошъл, единственото нарушение, за което беше чул, бе случаят с четиригодишното дете, откраднало шепа изкуствени мухи от магазина за инструменти.

Мартин Спрейг можеше да я кара по този начин години наред, но Том предполагаше, че и без друго правните потребности в такъв град са прекалено отегчителни, за да се занимава с тях.

— Ти ли си единственият адвокат тук?

— Няма работа за други.

— С какво се занимаваш?

— Нищо, което да представлява интерес за теб — отвърна Мартин и рязко повиши глас. — Лий Ан, къде ми е сметката?

Том отпи малко вода, остави чашата и плъзна пръсти по повърхността ѝ. Порязванията по ръцете му започваха да хващат коричка. Хладният допир му действаше добре.

Веднага щом Лий Ан му донесе сметката, Мартин се отдалечи и изчака за рестото до касовия апарат в края на тезгяха.

Елиът Бонър седна на стола вляво от Том. Том го стрелна с поглед.

— Ти си смелчага. Когато влязох, всеки побърза да се махне. Коя е причината — писателството или катастрофата?

— Предполагам и двете. Докато си кротуваше, никой не се замисляше много за теб. Сега се открояваш. Панама е като лодка. Ти се изправи и я разтърси.

— Да, само че не го направих сам. Имам помлян джип и разнебитено тяло, с които да го докажа.

— А освен това съществуваше и Брий.

— Някакви следи от камиона?

— Не. Говорих с общинските управления. Говорих с щатската полиция. Надявах се, че ще са засекли някой, който е карал като луд в онази нощ. Има още няколко катастрофи и един-два ареста, но нищо, което да включва пикап. Трудно е да се повярва при толкова много камиони наоколо. Късмет, може би.

— Брий казва, че бил син — ухили се Елиът, — ти казваш черен, твоят джип казва тъмночервен.

— Довери се на джипа — посъветва Том и може би щеше да направи забележка за тежестта на веществените доказателства в съда, ако точно в този момент не бе пристигнало телешкото му. Устата му веднага се напълни със слюнки. Телешкото изглеждаше толкова добре, колкото всичко, което бе опитвал в Ню Йорк. Разбира се, сигурно устата му щеше да се изпълни със слюнки и при вида на парче сухар, толкова беше гладен.

— В града има няколко човека с тъмночервени пикапи — каза Бонър. — Всеки от тях е с алиби. Никой няма чукнато място, което да съответства на случилото се.

Том реши, че Флаш се хвали не без основание. Телешкото бе крехко и леко, сосът „Мадейра“ приятно топъл. Подгони следващата хапка с помощта на пресни домати и печени аспержи.

— Ами тъмночервени пикапи в околните градове? — попита той, докато ядеше.

— Работим върху тази възможност. Брий каза да не се главоболим. Каза, че е жива и че само това има значение.

Том остави вилицата.

— Така е, ако сметнем, че който и да е бил в онзи пикап, си е изкарал акъла достатъчно, за да промени привичките си, но това предположение е твърде смело. Той сигурно дори не е разбрал, че блъснах Брий, сигурно е помислил, че просто е ударил друга кола. Сигурно си седи някъде и си казва: „Недей да се потиш, колата е застрахована, няма нищо по-лошо за дрехите от потта.“

Том осъзна колко е ядосан.

— Кой ще гарантира, че следващия път, когато занесе в снега, няма да блъсне и убие на място едно или повече деца?

— И аз й казах това.

— Трябва да е бил побъркан или пиян. Как иначе би могло едно човешко същество да извърши това, което той направи, и после просто да натисне газта? По дяволите, та Брий едва не умря.

Бонър хвърли поглед към неръждаемата стомана.

— Чух, че е умряла на операционната маса. Чух, че отишла в рая, преди някой да я прати обратно на земята. Тя спомена ли ти за това?

Том имаше желание да отговори, че това, което Брий му бе разказала, е поверителна информация, само дето не бяха адвокат и клиент.

Не бе съвсем сигурен какви са — приятели, може би — но каквито и да бяха отношенията им, той нямаше да я предаде.

— Рая? — повтори Том. — Тя ли ти каза това?

— Не, братовчед ми работи заедно с Пол Сийли. Брий каза на Пол.

Брий бе каза на Пол, който бе казал на своя колега, който бе казал на Елиът, който щеше да каже на Ърл и Ема. Ема щеше да каже на Доти, която пък щеше да разкаже на всеки друг в града.

Том се ядоса заради Брий.

— Поверителен ли е бил разговорът на Брий и Пол?

— Кой знае. Виж, не е много важно. Тя ще съди Пол толкова, колкото ще предяви обвинение срещу шофьора на камиона. Ако питаш мен, всички тези приказки за преживявания на границата със смъртта са небивалици, но не виня Брий. Изплашила се е. Има право да халюцинира. Просто не искам някой друг да изпита истинско смъртоносно преживяване само защото не съм успял да пипна копелето още първия път.

Надигна се от стола, оправи колана под шкембето си, прочисти гърлото си.

— Тъй. Чувам, че си участвал в предаването на Лари Кинг.

Том се втрени първо в него, после наоколо. Внезапно разговорите отново бяха стихнали. Половината закусвалня бе вперила очи в двамата.

Том хвърли поглед към полица в стил „Благодаря. Няма защо“ и отново се зае с телешкото.

— Неведнъж — продължи Бонър. — Явно си му допаднал.

— Допадна му това, което правех — промърмори Том и забучи вилица в храната си. — Пиших за зрелищни съдебни процеси. С тях лесно се прави предаване.

— Ами Барбара Уолтърс?

Том изсумтя.

— Написал си си домашното.

— Това ми е работата. Панама разполага само с мен. Тъй. Как се отнасяше с теб? Измъчи ли те? Понякога е много печена. Но точно това ѝ харесват хората. Човече, та тя е в тоя занаят от много време. Как изглежда на живо?

Том набоде хапка телешко, огледа я, върна я в чинията. Ако някой в закусвалнята не знаеше до този момент кой е, сега вече бе научил и нямаше да се приключи с това. Беше само въпрос на време, преди да узнае целият град.

В такъв случай нека научат още нещо, реши Том.

С покорна въздишка и многозначителен поглед, отправен към вперените в него очи, той изрече високо и без заобикалки:

— Купих къща в Панама, защото градът приличаше на място, където хората се уважават, където мога да работя, без да бъда разпитван за миналото си. Избрах Панама, защото търсех усамотение и защото е далече от Ню Йорк.

Въпреки че бе вперил поглед в Бонър, гласът му звучеше като предупреждение за останалите.

— Ако исках светът да научи, че съм тук, щях да публикувам съобщение в „Таймс“. Ако медиите ме открият, с мен е свършено. Ясен ли съм?

Като по чудо довърши вечерята си. Без съмнение неговият инат помогна, тъй като гладът му се беше изпарил със споменаването на Лари Кинг. Не че имаше нещо против него или против Барбара Уолтърс или против когото и да е от останалите, които го бяха интервюирали. Повечето от тези журналисти просто бяха задавали въпросите, с които издателят на Том ги бе захранил. Това бяха въпроси, измислени с помощта на Том, всеки един формулиран така, че да разкрие още една бляскава страна от характера му, и Том бе вършил това, без да изпита и капчица вина. Такива бяха правилата на играта. Бе излизал от тези интервюта, носейки се в облаците, напълно запленил от себе си.

Гадеше му се от спомена за това. Но ако възнамеряваше отново да стои в болницата, имаше нужда от храна, а той твърдо бе решил, че ще стои. Чувстваше се добре там, чувстваше се почтен и добър. Така че довърши телешкото, изпи две чаши кафе, поръча десерт за из път и тръгна.

Когато Том стана гимназист, беше висок 152 см, което щеше да бъде чудесен ръст за петнайсетгодишно момче, ако не бе желанието му да играе футбол. Беше прекарал лятото в боядисване на къщи през деня и игра на футбол вечер и бе загорял и трениран, но му липсваше ръстът, който притежаваха по-големите играчи.

— Ти си страхотен футболист — отбеляза майка му, когато го видя да се мотае унило във футболен екип.

— Няма значение. Няма да успея. Прекалено съм дребен.

— Дребният ръст е душевно състояние — отвърна тя, докато оправяше възглавниците във всекидневната, с изключение на онези, върху които бе стъпил. — Излез на игрището с високо вдигната глава и ще изглеждаш с трийсет сантиметра по-висок. Погледни съдията в очите и той ще помисли, че си по-едър. Дръж се като защитник от първа линия и хората ще те възприемат като такъв.

Съветът проработи. През първата година Том игра като резервен защитник, а през останалите три като титуляр. Преди да завърши, вече бе 195 см висок и силен.

Въпреки че нямаше вече нужда от преструвки, урокът по вдъхване на увереност бе дълбоко вкоренен.

Сега този урок му бе от полза. На третата поредна нощ, доста след изтичането на часовете за посещение. Том влезе в болницата, мина покрай сестрата на рецепцията, кривна към стълбището, изкачи стъпалата до втория етаж и тръгна по коридора към стаята на Брий, сякаш бе в пълното си право да е тук. Нямаше значение, че дежурните сестри бяха други и че с насинената си физиономия приличаше на главорез. Но може би сестрите знаеха точно кой е той и не се осмеляваха да го спрат. Така или иначе никой не го погледна повторно.

Том беше този, който премигна от изненада, когато не откри Брий.

Брий седеше в тъмнината на пустата чакалня в далечния ъгъл на коридора. Музиката, достигаща от тонколониите на стената, беше класическа, нежна и успокояваща, точно това, от което имаше нужда. Стаята все повече я потискаше. Дори сега, много след като последният от приятелите ѝ си беше заминал, тя все още ги чуваше да казват, че им липсва, че ѝ желаят бързо оздравяване, че всякакви халюцинации за преживявания извън тялото ще изчезнат веднага щом съзнанието ѝ се проясни.

Работата е там, че съзнанието ѝ си беше съвсем ясно. Бе спала почти цяла сутрин, бе спряла болкоуспокоителните и споменът за операцията се бе изострил. Не каза на приятелите си за това. Не бяха склонни да я изслушат, а и тя нямаше силите да отстоява мнението си. Докато седеше там и мекият нощен въздух шепнеше в полуотворените прозорци, ѝ се струваше трудно да повярва, че преди три дни бе връхлетяла такава силна снежна буря, и още по-малко, че бе умряла, бе отишла в рая и се бе върнала.

Всичко бе едновременно кристално ясно и съвсем нереално. Нереално, че бе валил такъв силен сняг толкова рано за сезона. Нереално, че точно в онзи момент се бе озовала точно на онова място на „Бърч Хил“. Нереално, че бе наблюдавала какво става в операционната. Нереално, че все още чувстваше успокояващата сила

на онази ярка светлина. Нереално, че мълчаливият Том от закусвалнята бе известният в цялата страна Томас Гейтс.

Томас Гейтс. Нереално.

Като се наместваше внимателно в креслото, тя повдигна крака, за да подвие премръзналите си ходила. Болката в стомаха ѝ попречи да го направи и Брий се задоволи да покрие едното стъпало с другото и да зарови ръце в гънките на халата си.

Знаеше за Томас Гейтс. Като почитателка на книгите му, бе чела статии за него. Много от тях не бяха ласкави. Не създаваше впечатление за много мил човек.

Странно, но този Томас Гейтс, когото тя познаваше, бе изключително мил.

С въздишка Брий облегна глава на облегалката на стола и затвори очи. Помнеше тези статии в подробности.

Томас Гейтс минаваше за коравосърдечен и самовлюбен, но тя не бе видяла нито една от тези черти у него, а колкото до намеците, че е женкар, в Панама не беше тичал подир жени. Не беше ѝ подвиквал като другите мъже в закусвалнята, не беше се подсмивал похотливо, не беше я задявал или опипвал неприлично.

Откъм коридора се зададоха стъпки и внезапно той изникна. Брий помисли, че си въобразява, и премигна, но той стоеше там.

Не беше си пожелавала Том да се появи. Внимаваше да не би случайно да си пожелае нещо. Но бе извънредно радостна, че е дошъл.

— Здравсти — каза той.

Тъй като Том беше с гръб към светлината, Брий не можеше да види лицето му, но гласът му бе нежен, усмихнат.

Сърцето ѝ затуптя по-бързо. Усмихна се в отговор.

— Здравсти.

— Нима си изминала целия път дотук сама?

— А-ха.

С пресъхнала уста добави:

— Взех всичко, което имах.

Том демонстративно огледа наоколо.

— Няма системи. Това е напредък.

— Ъ-хъ. За вечеря ядох твърда храна. Пиле.

— Обзалагам се, че не е било толкова вкусно, колкото на Флаш.

— Не. Но няма значение. След две хапки бях сита — сега, след като той бе тук, се почувства възродена.

— Искаш ли да включиш някоя лампа?

— Не, ако предпочиташ мрака.

— Не.

Том плъзна ръка под сянката на една лампа наблизко. Меката светлина, която изпълни стаята, го направи реален по един нереален начин. Беше красив, с разрошената си коса и атлетична фигура и беше тук.

— Не мислех, че ще дойдеш — изрече тя.

— Обещах, че ще дойда. Просто си проспала обещанието.

Не. Беше го чула. После се бе зачудила дали просто не е сънувала, защото толкова ѝ се искаше да е вярно.

— Хрумна ми, че може би ще се прибереш вкъщи, ще размислиш и ще решиш, че съм луда.

— Ако е така, значи много други хора също са луди — докато сядаше на един стол, Том свали раницата от рамото си и я сложи на пода между краката си. Развърза връзките и измъкна един дебел свитък хартия.

— Разпечатки от компютъра ми. Съдържат личните разкази на хора, които са преживели същото като теб.

Сърцето на Брий затуптя още по-бързо. Премести поглед от свитъка към Том и отново към свитъка. Не знаеше дали да се радва повече, задето има и други като нея или задето Том си беше направил труда да ги издири.

Първото надделя. Брий пое свитъка, сложи го в скута си и го покри със собственически жест.

— Прочете ли ги? — предпазливо попита тя.

— До едно.

— Какво казват?

— Много от нещата, за които ти говореше — отвърна нежно той. Беше подпрял лакти на бедрата си, ръцете му висяха надолу.

— Възниква злополука или усложнение при операцията. Пострадалият осъзнава, че напуска тялото си, издига се и поглежда обратно надолу. Понякога това става на мястото на катастрофата, друг път в операционната. Вижда хората, които работят върху тялото му, чува гласовете им. После се появява светлината. Винаги е много ярка.

Винаги е доброжелателна. Внушава усещане за щастие. Говори, без всъщност да изрича думи.

— Така беше — Брий пое въздух зарадвана.

Не беше осъзнавала колко самотна се чувства, докато внезапно не изпита това усещане за единение.

— Какво друго се казва?

Закри с пръсти устата си, за да сдържи вълнението си.

— Има много от тази обърканост, която чувстваш ти. Човекът знае, че е имал преживяване извън тялото, но все още не е убеден.

— Точно така.

— Знае, че хората не му вярват, но не може да забрави случилото се. Страхува се да говори за него. Някои го таят в себе си години наред — според един разказ двайсет и пет.

— Как е възможно? Но познавам страха, изпитан от този човек.

Брий промени положението на краката си, премествайки едното ходило върху другото.

— Някой друг споменава ли да са му обещавани три желания?

Том бързо поклати глава.

— Но това не значи нищо. Няма два разказа, които да си приличат напълно. Един твърди, че около съществото от светлина имало лилаво сияние. Друг по време на преживяването си минал през едно дърво и се събудил, покрит с мъзга. Трети напуснал тялото си и преди да се събуди в болницата, кръжал известно време над града. Четвърти, докато бил извън тялото си, се опитал да отвори една врата, но не могъл. Някои помнят, че са изпитали усещането за единение с това същество.

Сега, като се замисли, Брий също го бе изпитала.

— Много хора съобщават — продължи Том, — че са били изсмукани от тялото си и са преминали през един тъмен тунел. Ярката светлина е в края на този тунел. Някои от тях разказват за шум, предизвикан от бръмчене или дрънчене. Някои казват, че са се съпротивлявали срещу звука и светлината, срещу напускането на тялото си.

Брий поклати глава. Не бе изпитала нищо подобно. Не бе имало нищо, срещу което да се съпротивлява. Просто в един момент бе в тялото си, а в следващия извън него. Попаднала при съществото от

светлина, не беше се съпротивлявала. Това същество бе неустоймо. Във всеки случай беше изпитала тъга, че го напуска.

— Някои хора твърдят, че са могли да избират и съзнателно са решили да се върнат към живота. Други са убедени, че са били възкресени поради някаква причина. Даряването с три желания е причина.

— Но никой друг не споменава да е получил желания? — попита тя, съзнавайки, че ще е по-достоверно, ако се е случвало преди.

Леките бръчици, прорязали челото му, не го загрозиха. Въпреки насиненото око и всичко останало, той изглеждаше прекрасно.

— Никой друг не споменава да е получил желания — рече Том. — Един човек казва, че се е върнал, за да се грижи за един болен пациент, друг, за да бъде с любимата си, но никой не твърди, че завръщането му е било отговор на желание. Има разкази на хора, които казват, че са вършили злини и са получили втори шанс, други твърдят, че съществото от светлина им показало какво представлява адът, и се променили. Някои изрично заявяват, че са били в рая. Пишат за срещите си с мъртви роднини и приятели.

— С мен не се случи — каза Брий и изпита благодарност за това. Може би, би се зарадвала да види баща си, но ако мъртвите се събираха, той щеше да е с родителите си, а те бяха мрачни хора. Присъствието им в стаята угнетяваше всеки и всичко. То със сигурност би помрачило блясъка на съществото от светлина. Брий се радваше, че е останало неопетнено.

Разбира се, все още съществуваше възможността да няма такова същество.

— Как мислиш? — попита тя Том. — Било ли е реално станалото с мен?

Леките бръчици отново прорязаха челото му. Том се загледа намръщено в дланите си, отпусна ги върху бедрата си и срещна очите й.

— Не зная. Твоето твърдение звучи доста по-правдоподобно от нечий други. Вземи например малки деца, изживели подобни случки. Децата на три-четири, дори на седем-осемгодишна възраст имат богато въображение. Те са изключително податливи на внушение. Освен това, трудно ми е да повярвам в разказите на хора, които твърдят, че са имали преживявания на границата със смъртта в пияно състояние или

в пристъп на умопомрачение. Трудно ми е да повярвам и в историите на хора с нестабилна психика, защото може би са склонни към халюциниране. Същото се отнася и за някои с тежко мозъчно увреждане. Освен това има и такива, които разказват за внезапното си пробуждане. Вървят си по улицата и — хоп — изведнъж виждат, узнават или усещат нещо, което може, но може и да не е пратено от Бога. Не бих нарекъл това преживяване на границата със смъртта. Може би Богоявление. Същото важи и за онези, които оздравяват след тежка болест и разказват, че са видели Свети Петър и златните порти. Тежката болест съвсем естествено поражда мисли за човешката тленност, която на свой ред насочва мислите към религията.

— Не и при мен — поклати глава Брий. — Татко бе конгрегационалист, но аз не принадлежа към определена църква.

Том се усмихна и се изправи на стола.

— Значи съществуват и хора като теб. Те са намерили своето място. Притежават интелигентност. Може и да не са религиозни, но са добри хора. Не са наркомани или пияници, биват въввлечени в катастрофи, които не са предизвикали, и в един момент сърцата им спират. Медицинският персонал потвърждава това и после го анулира. Тези за миг умрели хора се завръщат в света на живите с толкова приличащи си разкази, че те побиват тръпки. Тези хора са с най-различни професии. Може и никога да не са чели истории за преживявания на границата със смъртта, но техните собствени разкази странно си приличат.

Том въздъхна.

— Трудно е да не повярваш на такива хора.

Внезапно Брий усети, че ѝ олеква.

— Умееш да убеждаваш.

— Когато събереш всичко това на куп, наистина е убедително. Единствената правдоподобна теория, която открих, бе схващането, че краят на живота наподобява самото начало, че цикълът се затваря, че има прилика между процеса на раждане и разказите за границата със смъртта. Тъмният тунел, в който някои хора твърдят, че са били засмукани при настъпването на смъртта, е като детеродния канал. Ярката светлина е като осветената родилна зала, която вижда появилото се на този свят бебе след тъмнината в утробата. Същото е и с шума. Тълкуването е, че в момента на настъпването на смъртта или

точно преди него човешкият мозък се връща назад във времето към мига на раждането.

— Значи, това, което съм видяла, са моите спомени?

Брий отново поклати глава.

— На бебетата не им подаряват три желания. Освен това, видях една бенка.

— Бенка?

— На шията на една от сестрите, която беше в операционната през онази нощ. Бе се навела над мен и на тила ѝ имаше бенка. Как бих могла да я видя, ако не съм я гледала отгоре?

Брий вдигна ръка.

— Добре. Знам. Може би, когато съм се събудила, сестрата е била в стаята и когато се е озовала с гръб към мен съм видяла бенката и просто бъркам зрителния ъгъл. Но разпитах и открих, че в стаята за възстановяване е имало само една сестра и тя не е била в операционната, когато сърцето ми е спряло, а и няма бенка. Проверих.

— Провери ли другите сестри?

— Една от тях. Тя няма бенка. Другата е с дълга коса и я вдига, само когато е в операционната.

Брий сплете ръце над свитъка.

— Трябваше просто да се престраша и да я попитам, но се чувствам като глупачка.

Понякога се чувстваше като глупачка, точка.

— Новината вече е плъзнала из града. Ами ако всичките тези приказки за преживявания на границата със смъртта са измислица?

Отново промени положението на ходилата си и ги потърка едно о друго, за да ги стопли, Флаш ѝ бе донесъл халат, пухкав, широк и топъл, но не се беше сетил да вземе чехли. От болницата даваха пластмасови, които едва ли помагаха особено.

Том се наведе, взе ходилата ѝ в скута си и започна да ги разтрива. Топлината обхвана чак бузите ѝ.

— Няма нужда да правиш това — каза Брий.

— Но искам.

— Можеш да прекараш времето си по-приятно.

Том поклати глава с доволно изражение.

— Чувстваш се виновен — настояваше Брий, — но вече ти казах, злополуката не беше по твоя вина.

А и той беше знаменит и красив като филмова звезда. Но тя не измъкваше краката си от ръцете му.

— Чувствам се неловко.

— Защо? Имаш хубави ходила. Хубави измръзнали ходила.

— Винаги са били такива.

— Мама често казваше, че това е женска черта. Женската топлина е съсредоточена в сърдечната област, затова крайниците са студени.

Брий се засмя, после притисна стомаха си от болката. Ръцете на Том спряха. Разтревоженият му поглед се насочи към корема ѝ.

— Съжалявам.

— Недей. Сега съм добре. Но мисълта е толкова хубава. В книгите си ти казваш такива неща, които са като малки скъпоценни камъни на мъдростта. От майка си ли ги вземаш?

— Никога не ми е хрумвало — излъга той. — Мислех, че аз ги създавам.

— Майка ти жива ли е?

— Почина миналата година — каза тихо Том.

— Съжалявам.

— Аз също.

Този път подновеното търкане наподобяваше по-скоро масаж, нежно разтриване, в което участваха двете му ръце и двете ѝ ходила, от пръстите на краката до глезените ѝ.

Брий затвори очи и се отдаде на усещането. Мина ѝ през ум, че ако историята с желанията бе истинска, би могла с лекота да жертва едното, като си поиска постоянен масажист.

Чудеше се дали е така. Никой до този момент не бе съобщавал, че са му подарили три желания. Може би тя бе единствената. Или може би някой бе използвал и трите желания и бе умрял, преди да напише за това. Тя нямаше да използва третото желание, нямаше да рискува. Но може би нищо от станалото не беше се случило наистина.

Масажът свърши. Том бръкна в раницата, извади един пуловер и щеше да го увие около краката ѝ, когато тя каза:

— Уморих се. По-добре е да се връщам в леглото.

Той прибра пуловера, изправи се и метна раницата на рамо. Взе свитъка в една ръка, а с другата помогна на Брий да стане от стола. Докато вървяха, я придържаше с едната ръка.

Брий беше стигнала до чакалнята сама. С изключение на присвиването в стомаха, походката ѝ бе забележително стабилна. Дори уморена, би могла сама да се върне в стаята. Но позволи на Том да я настани в леглото, да оправи одеялото и да я завие. Наблюдаваше го как поставя свитъка на масата така, че да може да го достигне, когато се почувства готова, как изважда книга от раницата.

— Тази торба е пълна с изненади — изрече учудено Брий. Лицето му грейна, придавайки му демонична красота.

Брий разбираше защо го наричаха покорител на женските сърца.

— Всъщност — той отново бръкна и извади две кутийки — това е пудинг. Един за теб, един за мен.

Брий беше трогната. Бе донесъл пуловер и книга, което означаваше, че ще остане. А сега и пудинг.

Предположи, че може би Том ще остане по-дълго, ако изяде и двата пудинга, докосна стомаха си и каза:

— Толкова си мил. Но пилето ме засити. Честна дума.

Том сложи едната кутийка на масичката и отвори другата.

— Не обичаш ли тапиока^[1]?

Остави я и се пресегна за другата, когато Брий рече:

— Обожавам тапиока, но съм преяла. Наистина. Изяж я ти.

— Това пък е индийски пудинг.

— Индийски пудинг? — преглътна Брий. Индийският пудинг ѝ бе любим.

Том вдигна залога.

— В кухнята има микровълнова печка. Мога да ти го затопля.

Брий усети нарастващото изкушение.

— После, след като го стопля, мога да претършувам хладилника и прибавя отгоре малко ванилов сладолед.

Това свърши работа.

— Само едно съвсем, съвсем, съвсем малко парченце.

Том я дари с усмивка, която я заля с топлина. Като го наблюдаваше да се отправя към кухнята, Брий реши, че докато Том Гейтс е наоколо, не се нуждае от три желания.

В понеделник вечерта той измъкна от раницата чифт вълнени чорапи. Бяха меки, чисти и големи, и очевидно негови, което ги

правеше още по-ценни, отколкото ако беше похарчил цяло състояние за луксозни чехли. Чорапите напълно стоплиха краката ѝ.

Във вторник вечерта, точно когато бе започнала да усеща глад, Том цъфна с храна от закусвалнята и каза:

— Флаш препоръча специалитета „Янки“, но ризотото звучеше по-леко и прекалено хубаво, за да го подмина. Проявяваш ли интерес?

— Винаги, но не към специалитета „Янки“ — специалитетът представляваше печено месо в глинен съд, което ѝ напомняше за ястието, приготвяно от баба ѝ всеки четвъртък. И макар че печеното от Флаш бе несравнимо по-вкусно, споменът я караше да го отбягва. От друга страна, обожаваше ризото.

В сряда вечерта Том ѝ донесе книга. Беше едно от работните копия, изпратени от агента му, адвокатски трилър, който разглеждаше въпроса за неприкосновеността на личното пространство и който, както Том каза, го накарал да мисли, за разлика от много от другите му книги.

Беше решил, че четивото може да допадне и на Брий и се интересуваше от мнението ѝ.

— Ще я прочетеш ли? — попита той.

Като че ли би могла да му откаже.

В четвъртък вечерта, когато стените на стаята сякаш я притискаха, двамата с Том се прокраднаха край помещението на дежурните сестри, за да постоят на покрива. Брий пристъпяше бавно, но свежият нощен въздух си заслужаваше усилията. Осъзна, че никога досега не е виждала толкова много звезди. Сякаш блещукаха хиляди светове.

В петък сутринта, точно седмица след злополуката и един час преди изписването ѝ, Брий бе посетена от доктор Саймън Мийд от Сейнт Джонзбъри. Той я прегледа и извади конците. После придърпа един стол и с мек глас ѝ съобщи новината, че никога няма да има деца.

— Когато наместваме отново вътрешностите, както в твоя случай, организмът създава срастваща се тъкан — обясни той. — Тя възпрепятства зачеването.

Брий бе поразена.

— Няма да имам деца? Никога?

— Не бих казал, че няма никакви шансове, но са съвсем нищожни. Нямах деца, нали?

Тя поклати глава.

— На колко години си?

— На трийсет и три.

— Сега шансовете за зачеване са по-малки, отколкото са били преди десет години. Прибави към това и срастванията.

Брий не бе мислила за дете. Не беше усещала такава нужда, не беше доловила тиктакането на никакъв биологичен часовник. Затова, когато очите ѝ се напълниха със сълзи, се изненада.

— Съжалявам — каза докторът. — Това е най-тежката част от работата ми. Добрата новина е, че си жива. Ако те бяха оставили да лежиш в снега, щеше да умреш от кръвоизлива.

Брий знаеше това. И беше благодарна. А и наистина не беше изпитвала желание да има деца.

И все пак усети ужасна празнота, внезапно чувство за загуба.

— Във всяко друго отношение се възстановяваш добре — продължи лекарят. — Съгласен съм с доктор Сийли. Не виждам причина да не можеш да се прибереш у дома. Не се натоварвай през следващите няколко седмици. Увеличавай движението постепенно. Вслушвай се в тялото си. То ще ти подскаже какво да правиш.

Брий продължи да го гледа с плувнали в сълзи очи. Той се изправи, потупа я по ръката и се усмихна.

— Трябва да се връщам в Сейнт Джонзбъри. Много е далеч, за да идвам чак дотук на визитации.

Брий преглътна заседналата в гърлото ѝ буца.

— Е, хайде — каза той. — Желая ти късмет.

Тръгна към вратата.

— Доктор Мийд?

Когато той погледна през рамо, Брий рече:

— Ами ако лежа съвсем неподвижно?

Той изглеждаше объркан.

— Дали ако лежа съвсем неподвижно, срастванията ще са по-малко?

— Не. Белезите са естествена част от оздравяването.

— Няма ли начин да ги избегна?

— Не.

Брий отново преглътна, пое въздух, сети се за милосърдното същество от светлина и вече не бе толкова самотна. Всичко е наред,

размишляваше тя. Значи не ѝ е било писано да стане майка. Предположи, че в това има логика. Не беше израснала в къща, пълна с деца. Нямаше образец за добра майка, нито дори съпруг. Нямаше да знае какво да прави със собственото си дете.

Освен това сега, когато най-послед след толкова дълго време бе свободна, не желаше да се обвързва.

Така че съдбата просто беше затвърдила това, което инстинктите ѝ винаги са знаели.

Потърка очите си с длани, пое въздух и се усмихна на доктора, който вдигна ръка за довиждане и отново се обърна към вратата.

В този момент Брий видя бенката на тила му.

След като сутрешният наплив в закусвалнята бе отминал, Флаш пристигна в болницата и откара Брий у дома. Тя не му съобщи думите на доктора, не виждаше смисъл, защото и сама не знаеше какво точно изпитва. Въпреки всичките трезви доводи усещаше неочаквана празнота. Така че престана да мисли за това.

Денят помагаше. Слънцето светеше ярко, въздухът бе топъл, пътищата сухи. Беше от онези есенни дни, които Брий обожаваше, дни, в които и най-малката купчинка бездомни листа, стоплени от слънцето, изпълваха с километри въздуха с уханието си.

И ако друсането от търкалящия се експлорър ѝ причиняваше неудобство, то се смекчаваше от вятъра, галещ лицето ѝ.

Пътят ставаше все по-познат. Като че ли нищо не се беше променило в нейно отсъствие. Ръждясалият джип шевролет на Кроуелови все още стоеше във високата полска трева край къщата им, моравата на Дилардови още бе пълна с тикви за продажба, тримата тригодишни близнаци на Крампови пак се люлееха вкупом върху голямата стара гума, която висеше от разклонения дъб край дома им.

Всичко си беше както преди снега, седмица по-рано — съвсем същото и все пак различно. Дърветата изглеждаха по-високи, слънцето по-ярко, цветовете по-наситени. Усмивките на хората, които подминаваха, бяха по-широки, махването им за поздрав по-отривисто. Дори старата ѝ викторианска къща не изглеждаше толкова сурова, когато я посрещна.

Брий мина по централната алея, притискайки облата ваза, която ѝ беше изпратила Джулия Дийн. Няколкото запазили се цветя бяха толкова хилави, че Флаш искаше да ги остави в болницата, но Брий не щеше и да чуе и дума за това. Букетът от Джулия бе първото цветно петно, което беше съзряла при събуждането си в болничната стая. Тогава цветята сякаш бяха свързали отвъдния свят, в който бе надзърнала, със земния, където се беше завърнала. Сега, повече от всякога, Брий се нуждаеше от тази връзка.

[1] Тапиока (браз.) — индийско саго, зърна, приготвени от брашно, получено от корените на растението тапиока. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

След внезапното завръщане на Брий у дома Том не можеше да си намери място. Всеки път, когато минаваше край къщата ѝ, отпред стоеше различна кола. Разговорите в закусвалнята се въртяха около това кой кога седи при нея, кой кога ѝ готви, кой кога ѝ чисти. Пряко или косвено почти всеки в града взимаше някакво участие.

За пръв път от години Том се замисли за собственото си родно градче, също тъй малко и напомнящо Панама. Едва сега започваше да го оценява. Като човек, живял в големия град, като един от онези, които бяха вечно заети или прекалено обсебени от себе си, за да се интересуват от съседските проблеми, и почувствал болката от изолацията през онези последни месеци там, сега сплотяването на Панама около Брий стопляше сърцето му. Беше изготвен график, който да гарантира, че поне през тези първи дни тя няма да остане сама.

Никой не го помоли да се включи. Така че той се приближи към групичката около Флаш, която доуточняваше графика. Джейн Хейл познаваше Брий от детинство, Лий Ан Конти работеше с нея от години. Доти Хейл и Ема Макгрийви, и двете от по-възрастното поколение, бяха представителки на града. Лиз Литъл бе просто приятелка.

— Бих искал и аз да се включа — каза Том. — Чувствам се отговорен, заедно Брий се нуждае от помощ.

И шестимата го удостоиха с погледи, сред които имаше и предпазливи, и хладни — отрезвяващо преживяване за човек, който някога бе притежавал способността да очарова една стая със самото си влизане.

— Благодаря — изрече Ема с рязка усмивка, — но можем и сами да се справим.

Том очакваше отказа, но той не го възпря.

— Бих искал да ме считате за един от вас.

Ема погледна избледняващата синина около окото му и зловещия белег под него.

— След половин година? Едва ли. Освен това, не се нуждаем от помощ. Всичко сме уредили.

— Всичко, освен нощите — каза той, докато Ема се канеше да изключи Том от разговора.

Беше дочул достатъчно, за да знае докъде са стигнали.

— Все още работите по този въпрос. Аз мога да помогна.

Ема докосна с пръсти късия перлен гердан на шията си.

— Няма да знаеш какво да правиш.

— Брий твърди, че той знае — каза Джейн тихо.

Доти я изгледа навъсено.

— Какво има за правене в една болница? Говорим за помощ вкъщи.

— Мога да се оправя — каза Том.

— Умееш ли да готвиш? — попита Лиз.

Ема махна с ръка.

— Няма да се наложи. Имаме много храна.

— Добре ще е, ако може да отопли къщата.

Ема се опита да поклати глава.

— Няма значение. Не може да стои при Брий.

— Защо не? — осмели се да каже Джейн.

— За Бога, дъще — избухна Доти, — как можеш изобщо да питаш? Той сам го каза. Отговорен е за състоянието.

— Вината не е негова — намеси се Флаш. — Брий не го обвинява.

— И все пак — настояваше Доти, — самото му присъствие ще навява лоши спомени.

— Той е прочут — рече Лий Ан и погледна Том любопитно.

— По-скоро оплют — изсумтя Ема. — За Бога, Лий Ан, цяла седмица Доти размахва онези статии пред очите ти.

— Нима наистина искаш Брий да прекара нощта в компанията на един женкар? — попита Доти.

— Предполагам женкар — поправи я Том. — Това, че таблоидите обичаха да пишат за мен, не означава, че всичко, което твърдят, е истина.

Доти подмина забележката му.

— Не можеш да стоиш при нея. Не е благоприлично.

— Защо? — попита отново Джейн.

— Защото... е... мъж.

— Както и Флаш — каза Лиз, — но той ще остава нощем.

— Брий ми е като сестра — обади се Флаш. — Познавам я от години.

— Също като теб — обърна се Доти към дъщеря си. — Ти си егоистка, защото искаш той да свърши своята работа.

— Изобщо не е така. Наистина искам да помогна. Всъщност спя по-добре в нейната къща, отколкото в нашата. Ти се будиш непрекъснато.

— Да съм ти казвала да ставаш с мен? Не. Не съм виновна аз, че спиш толкова леко, та и най-малкият шум те стряска. За Бога, Джейн. Аз съм твоя майка. Оплакваш се от мен, оплакваш се от Брий...

Том забеляза, че Джулия Дийн ги наблюдава от едно сепаре. Имаше измъчено изражение, сякаш искаше да се включи в групата, но не смееше. Предвид хладния начин, по който го бяха посрещнали, Том не я винеше. Предвид начина, по който Доти бе скастрила Джейн, наистина не я винеше.

— Работата е там — намеси се той, за да прекрати кавгата, — че през деня всички вие имате работа. Аз нямам. Ако искам, мога да спя през цялото време. Лиз, виж себе си. Ти не можеш да спиш през деня. Имаш три малки деца.

— Но аз обичам Брий — отвърна Лиз. — Всеки път, когато заминем извън града, тя се грижи за нашите котки и отказва да вземе пари. Задължена съм ѝ.

— Аз също — рече Том, но Ема вече посягаше към молива и хартията.

— Добре. Тази нощ е Лиз, утре вечер е Лий Ан, Флаш е в неделя, Джейн в понеделник. Аби пожела да вземе вторник, после ще се разменим.

Хвърли тържествуващ поглед към Том, тегли черта в края на списъка и с това се приключи.

Но Том не можеше да остане безучастен. В осем часа излезе от закусвалнята, видя две коли пред къщата на Брий, продължи през бариерата до улицата, на която имаше видеотека, и взе един филм. На връщане, малко след девет, отново мина покрай къщата. На мястото на двете коли бе паркиран събърбъна на Лиз Литъл. Успокоен, че Брий е в

добри ръце, Том се прибра у дома и пусна филма. Погледа половин час, изключи видеото и грабна ключовете за колата.

Викторианската къща на Брий приличаше на древно чудовище. Беше грамадна и мършава и това впечатление се подсилваше от разположението ѝ върху възвишението. Пуританска беше едната дума, която би използвал Том, за да я опише, безжизнена другата. В отсъствието на луна, дори приглушената светлина, която се процеждаше през прозорците на долния етаж, не успяваше да разведри мрачния ѝ вид. Къщата излъчваше студенина. Том никога не би я свързал с Брий.

Том изкачи стълбите, прекоси верандата и почука тихо на старата дървена врата. След минута отново почука. Тъкмо се канеше да отиде отзад, когато вратата се отвори.

Очакваше да види Лиз и беше искрено изненадан от появата на Брий. На оскъдното осветление на верандата, с тъмни очи на бледото лице, оградено от тъмна, дълга, влажна коса и тяло, скрито под широкия мъхест халат, тя имаше толкова бездомен вид, че нещо в него се преобърна.

— Здравей — прошепна той. — Не исках да те събуждам. Къде е Лиз?

Гласът на Брий не беше по-висок, но на Том му се стори така поради чисто физическата ѝ слабост.

— На телефона. Едно от децата е болно. Говори с Бен. Протегна ръка и го придърпа вътре, затвори вратата и се облегна на нея. Том не помръдна от мястото си.

— Как се чувстваш?

— Уморена. Непрекъснато идват приятели, за което съм им благодарна. Но ми е трудно да ги спра, когато се разприказват.

— Легни си. Аз ще поговоря с Лиз.

За миг, вдигайки очи към него, тя сякаш щеше да се разплаче и Том въобще не знаеше какво да направи. Искаше да я прегърне, но може би не беше правилно. Вместо това само попита:

— Добре ли си?

Брий преглътна, кимна с глава и се отдалечи от вратата. Том я последва до подножието на витото стълбище и после събра всичко, на което бе способен, за да остане единствено наблюдател, вместо да

тръгне редом с нея или дори да я отнесе на ръце. Но вече не бяха в болницата. Обстановката беше различна.

Когато Брий изкачи стълбите и изчезна в коридора, Том се огледа наоколо. Антрето, в което се намираше, беше просторно и водеше към още по-голяма всекидневна. Обзаведени с тъмни мебели с протрита дамаска, и двете помещения изглеждаха уморени. Също като външността на къщата те не подхождаха на Брий.

Гласът на Лиз Литъл долиташе откъм задната част. Следвайки звука, Том се озова в една кухня, която беше стара, но практически обзаведена и чиста. Лиз бе увила телефонната жица около ръката си и с очевидно изчерпващо се търпение казваше:

— Върху челото му. Дръж лентичката на челото му, докато промени цвета си.

Отново замълча.

— Добре, дръж го здраво. Хайде, Бен — примоли се тя, — ти си много по-силен от него. Можеш да го укротиш за две минути.

Послуша малко, прокара ръка през косата си и съзря Том. Задържа погледа си върху него, докато казваше:

— Да, радвам се, че иска да съм при него, но е факт, че не съм.

— Тръгвай — рече Том. — Аз ще остана.

С едно движение на ръката Лиз отхвърли предложението му.

— Не, Бен, няма нужда точно от мен. Нуждае се от един от двама ни, а ти си там. Добре е да знае, че ти можеш да се грижиш за него също толкова, колкото и аз.

Тя замълча.

— Разбира се, че можеш. Ти си прекрасен баща. Освен това, не беше ли това една от главните причини да напуснем предишната си работа и да дойдем тук, така че да можеш да прекарваш повече време с децата?

Последва нова пауза, после смръщване и вик.

— Наистина обичам децата си. Ако мислех, че Джоуи е много болен, щях да съм у дома след минута. Нищо му нямаше, когато тръгнах.

Когато този път Лиз замълча, Том чу Бен да крещи. Лиз ококори очи.

— Каква гадост — рече тя накрая. — Върху тебе? — направи гримаса.

— Добре, скъпи, направи му хладка вана. След десет минути идвам.

Лиз затвори телефона и погледна Том извинително.

— Нали нямаш нищо против?

— Не, ако ти нямаш.

Том разчиташе, че Лиз ще е по-склонна от другите да го приеме. До скоро самата тя бе изолирана.

— Брий си легна. Аз ще поседя тук.

Лиз затършува из чантата си.

— Има храна за цяла армия — каза тя, поглеждайки към завитите в станиол пакети върху плота. — Ще оправя положението вкъщи и ще се върна.

— Няма нужда. Ще стоя тук, докато се появи следващият дежурен.

— Той ще дойде сутринта в десет.

— Чудесно.

Лиз откри ключовете си.

— Останалите ще ме убият.

— Знаеш ли какво — каза Том, — ела в девет, така никой няма да разбере.

Лиз се втренчи в него.

— Хитро.

Том не отговори.

Лиз го погледна и отвори задната врата.

— Наистина ли си писал книги?

Том кимна с глава.

— Колко са на брой?

— Шест.

— Не мога да си представя да напиша една, камо ли шест.

— Значи сме квит. Не мога да си представя как бих чистил повръщано.

Лиз го удостои със скъперническа усмивка.

— Ще дойда утре сутринта в девет. Благодаря.

Том се спря в подножието на стълбището, с ръка върху колоната от махагоново дърво и с поглед, вперен в площадката горе. Все още бе объркан от спомена за готовата да се разплаче Брий. Трябваше да се убеди, че тя е добре. Тръгна нагоре по стълбите.

На площадката беше тъмно. Едва когато очите му привикнаха с мрака, различи три отворени врати. Изпод четвъртата идеше бледа ивица светлина, което означаваше, че е затворена.

Почукването му бе по-скоро като милувка върху дърво, твърде лека, за да събуди Брий, ако тя бе там. Ослуша се за звук, но не чу нищо. Бавно, внимателно, завъртя валчестата дръжка и отвори вратата.

Светлината идваше от малка лампа до леглото. И лампата, и рамката на леглото бяха направени от ковано желязо. Всичко останало беше или бяло — постелите, пердетата, таваните, стените и дървото, или жълто — пръснатите тук-там възглавници, сенките от лампата, килимът.

Спалнята беше по-малка, отколкото той предполагаше, че са останалите стаи в къщата, и бе почти изцяло заета от двойното легло, скрина с чекмеджета и един голям, стар, тапициран стол. Но върху шкафа стояха снимки в рамки, до стола бяха натрупани книги и макар че окачените на прозореца камбанки висяха неподвижно, те придаваха очарование на стаята. Нямаше волани или къдрички, нищо претенциозно или прекалено женствено.

Дори свежите аранжирани цветя върху тоалетната масичка, носещи безпогрешния отпечатък на Джулия Дийн, бяха ярки и неподправени, като Брий.

Юрганът бе навит в долния край на леглото. Тя лежеше, свита върху него с гръб към вратата. Халатът ѝ се тъмнееше на фона на завивките, косата ѝ се открояваше върху възглавниците.

Том безшумно заобиколи леглото и видя, че очите ѝ бяха отворени и тъжни. Те потърсиха неговите и останаха приковани. Когато Том седна на леглото и докосна страните ѝ, тя затвори очи. След миг миглите ѝ се навлажниха. Отново нещо в него се преобърна, сега по-силно, и изведнъж вече нямаше значение, че той не е тукашен, нямаше значение, че сега нуждите ѝ не бяха свързани с необвързващи неща като желирани бонбони, вълнени чорапи или разпечатки от Интернет. Беше без значение, че той може и да навлезе в забранена територия. Не му оставаше нищо друго, освен да я прегърне и да я остави да се разплаче.

И Брий се разплака. Да се облегне на гърдите на Том беше най-доброто нещо, което ѝ се бе случвало през деня. То ѝ позволяваше да прояви малко слабост, създаваше у нея усещането, че дори и да се

разплаче, няма да дойде краят на света. Плачът облекчи напрежението, което още от сутринта се натрупваше в гърдите ѝ, облекчи неочакваната за самата нея тъга. Облекчи объркването от завръщането в къща, която беше останала непроменена, в тяло, което беше различно. Облекчи страха ѝ от един свят, в който можеше да се случи всичко и да я остави да се пита кое е истина и кое не.

Но сълзите бяха истински. Както и прегръдката на Том. Плачът ѝ стихна, но Брий вече спеше твърде дълбоко, за да забележи.

В събота вечерта Лий Ан пристигна право от работа у Брий.

Когато час по-късно Том се появи, приятелят ѝ седеше в мрака умислен на предните стълби. Въпреки че Том беше виждал мъжа много пъти в закусвалнята, бяха се запознали официално само седмица по-рано. Гавин беше механикът, който заяви, че джипът на Том вече е негоден за използване.

— Какво има? — попита Том.

— Нищо — промърмори Гавин.

Том реши, че това е краткият му начин да се оплаче, мина покрай него по стълбите и прекоси верандата. Едва беше почукал, когато Лий Ан отвори вратата, готова за битка. Съзирайки Том вместо Гавин, тя млъкна и неловко погледна към стълбите.

Том се вмъкна вътре.

— Съвпадение в сигналите?

— Не — отвърна явно нацупена Лий Ан. — Той знаеше, че съм обещала да остана тук през нощта. Просто не е особено радостен, че трябва да бъда болногледачка. Присъствието ти няма да помогне. Казах му, че не може да влезе.

— Защо да не може?

Страните ѝ поруменяха, докато търсеше отговор. Том разбра, че става дума за секс.

— Ако си дошъл да видиш Брий — навири брадичка Лий Ан, — тя вечеря.

— Съжалявам. Не исках да ви прекъсвам.

— Не прекъсваш мен. Аз вече съм яла. Просто ѝ правя компания. Изглежда начумерено Гавин.

— Трябваше да работи в бара на чичо си в Ашмонт, но в последната минута си взел почивен ден. Какво очаква да направя? Вече имам уговорка.

— Брий сигурно скоро ще си легне.

— Но трябва да съм тук, в случай че се събуди и се почувства
зле.

— Има ли такава вероятност?

— Не — замисли се Лий Ан. — Каза ми, че снощи е спала добре. Този път погледна Гавин по-меко.

— Искам да кажа, че тя всъщност няма нужда от мен. Дори не се наложи да нося храна от закусвалнята, тук има в изобилие.

Бързо стрелна с поглед Том.

— Колко време се канеше да останеш?

Том повдигна рамене.

— Десет минути, десет часа. Ти ще кажеш.

Лий Ан отново помисли, после поклати глава.

— Не бива.

Но изглеждаше изкушена.

— Бившата ми свекърва гледа децата. Сигурно вече ги е сложила да легнат. Може и самата тя да е заспала. Ще бъде глупаво да я будя.

Прехапа устни.

— Утре съм на работа. Бих могла да се наспя — добави тя.

Том чудесно я разбра.

Лий Ан погледна колебливо ту него, ту Том.

— Може би бих могла да излезе за малко. Нали и без това ще си
тук.

— Разбира се — отвърна Том с невинно повдигане на раменете.

— Искам да кажа, че наистина ще е добре, ако мога да поспя и да
се върна по-късно.

— Към колко часа ще дойдеш?

Лий Ан наклони глава и плахо сви рамене.

— Не знам. Един, два, три часа ще е наистина добре.

— Аз спах почти през целия ден, така че сигурно дотогава все
още ще съм буден. Взел съм филм. Можем да го гледаме заедно.

— Ами, ако ще гледаш филм, бих могла да поспя повече — рече
тя сега поверително. — Например докъм четири-пет часа. Шест би
било страхотно. Ще съм тук в седем, без никой да разбере. Брий никога

не става преди седем. Не е от ранобудните. Винаги пристига в закусвалнята по обед. Обича да се излежава.

— Значи спокойно можеш да дойдеш в седем.

— Разбира се.

Тя замълча и го изгледа подозрително.

— Наистина ли си разбил сърцето на Къртни Кокс, както пише „Стар“?

— Никога не съм се срещал с Къртни Кокс.

— Добре. Защото ако й беше разбил сърцето, нямаше да ти поверя Брий. Тя е прекалено добра, за да бъде наранена.

Откъм верандата се чу звук. Лий Ан устреми очи нататък, после стрелна с поглед Том. С леко затворнически глас тя прошепна:

— Значи, ако кажа на Брий, че излизам за няколко часа, ти ще ме покриеш, докато се върна?

Том щеше да го направи с радост.

В неделя вечерта му провървя. Точно когато Том довършваше специалитета си от макарони, на Джили й стана зле и си отиде у дома, а момчето на грила си изгори ръката, Флаш, който бе имал намерение да излезе рано, за да стои при Брий, се вмъкна на празното място срещу Том.

— И без друго щеше да отидеш, нали? — попита той достатъчно тихо, за да не се чува извън сепарето.

Том кимна.

— Можеш ли да останеш там, докато пристигна? Няма да е по-късно от десет часа.

Всъщност беше десет без петнайсет. В десет Флаш вече се бе излегнал на пода пред телевизора в кабинета на Брий и тихо похъркваше.

— Толкова за филма, който мислех, че ще те заинтригува — отбеляза Том, без изобщо да се засяга.

Той с удовлетворение забеляза, че Брий беше бодра, отпочинала и наистина заинтригувана. С всеки изминал ден лицето й все повече възвръщаше естествения си цвят и въпреки че още се движеше предпазливо, състоянието й се подобряваше.

Кабинетът бе единствената стая, освен спалнята със собствения отпечатък на Брий, бе радостно откритие. Изпълнен с голямо, меко канапе и столове, с малка масичка за кафе, върху която Брий твърдеше, че почти винаги вечеря, и лавици с книги, той отговаряше на неговите собствени предпочитания.

Брий отмести очи от филма, колкото да каже:

— Нека му дадем няколко минути и видим дали ще се събуди.

Хъркането се усили.

Брий се наведе от канапето, побутна Флаш по рамото и нежно каза:

— Ш-ш-т.

Флаш обърна глава и хъркането спря. Няколко мига по-късно се възобнови.

Брий хвърли на Том умолителен поглед, който беше толкова сладък, че го накара да се разсмее.

— Не гледай мен — рече той. — Не аз вдигам този шум.

— Защо мъжете правят така? Да хъркаш в легло е едно, но в стая, пълна с хора? Баща ми обичаше да включва радиото във всекидневната и да хърка на фона на музиката. Съсипваше цялото ми удоволствие — тя се наведе.

— Флаш!

Сръга го силно в рамото.

— Събуди се!

За миг Том изпита съчувствие към Флаш, който подскочи замаяно.

— Какво?

— Прибери се у дома — каза Брий топло. — Легни в собственото си легло.

Флаш прокара ръка през лицето си.

— Не. Добре съм. Ще ида в другата стая и ще се изтегна на дивана. Трябват ми само няколко минутки.

— Флаш, това е нелепо. Не е нужно да прекарваш нощта тук. Не е нужно никой да остава тук.

Флаш потърка мястото, където Брий го беше сбутала.

— Много мило от ваша страна. Но сега съм доста по-добре.

— Все още имаш болки.

— Сега са много по-леки.

— Ами ако състоянието ти се влоши? Ами ако се събудиш посред нощ и умреш?

— Няма. Моля те, Флаш. Благодарна съм, че се опитваш да ми помогнеш, но ще се почувствам най-добре, ако се прибереш у дома и се напиш, така ще мога спокойно да догледам филма. Освен това Том е тук.

Том поизправи рамене, почувства се по-добре, Флаш не беше толкова щастлив.

— Ето защо трябва да остана. Доти ще припадне, ако разбере, че съм ви оставил сами.

— Като че ли той ще ме прелъсти. Хайде, Флаш.

— Няма да ме остави на мира.

— Ти ще й кажеш ли? — попита Брий.

— Аз ли? Не, за бога.

— Е, аз няма да й кажа, Том също. Така че, моля те, прибери се и си легни.

— Гониш ли ме?

— Да.

Брий смекчи срязването с нежна усмивка.

— Уморих се непрекъснато да има хора наоколо. Искam тази къща да си е моя.

— Но Том остава.

— С Том е различно.

— Защо?

За миг Брий се обърка. Том затаи дъх, докато тя търсеше отговора. Най-после Брий вирна брадичка и отбеляза доста логично:

— Том също се възстановява. Той си почива, когато и аз почивам, така че присъствието му тук убива с един куршум два заека. Освен това, ако го помоля, ще си тръгне, без да се засегне. Кротко. Без разправии.

— И аз съм кротък — рече Флаш.

— Зная — усмихна се тя. — Знаеш ли какво наистина ще ми помогне?

— Какво?

— Убеди ги да спрат нощните дежурства. Моля те.

Когато потокът от посетители намаля, Брий почувства облекчение. Не беше свикнала да я гледат. Някога щеше да копнее за такова внимание. Сега то я задушаваше.

Харесваше ѝ да се изляга на дивана, без да се извинява, че не ѝ се спи, харесваше ѝ да се буди, без да е принудена да се извинява, че повече не ѝ се спи. Обичаше да се разхожда в задния двор, без никой да ѝ казва, че е твърде студено или, още по-лошо, да я придружава и отравя свежия въздух с човешка реч.

Том я разбираше. И той като нея обичаше да приседне върху дънера на някой повален клен и да слуша почукването на кълвача, бухането на бухала, шумоленето на катериците в сухите есенни листа. Когато заговореше, гласът му беше също тъй приглушен, а и вкъщи беше също толкова внимателен. Както в болницата той предугаждаше нуждите ѝ без думи.

Говореше, когато на нея ѝ се говореше, отваряше книга и четеше, когато усетеше умората ѝ, правеше чай, когато тя ожаднееше, ставаше невидим, когато почувстваше нуждата ѝ да остане сама. Не се втурваше да оправя леглото ѝ в мига, в който е станала, не се инатеше, ако филмът, който Брий искаше да гледа, започваше в единайсет вечерта, и ѝ приготвяше закуска от сладък ябълков пай с дебел резен лютиво топено сирене — едно разточително, изключително приятно пиршество, каквото нито един от нейните болногледачи нямаше да ѝ позволи.

Това познанство бе най-необичайното, което Брий бе имала някога. Не говореха за книгите му. Не говореха за сълзите ѝ. Често седяха мълчаливо, всеки погълнат от четивото си, разменяйки случаен поглед и усмивка. Тя знаеше малко за Том, като се изключи онова, което бе чела. Нямаше представа какво очаква от нея и накъде се е устремил. И все пак го чувстваше по-близък заради мълчанието му и заради всички онези безмълвни жестове. Той ѝ носеше успокоение като онова същество от светлина, което все още виждаше в сънищата си. Караше я да се чувства обградена с грижи, дори обичана.

Приказките из града, донасяни ѝ като малки дарове в знак на доброжелателство, твърдяха, че той е опасен, но Брий изобщо не бе усетила такова нещо. Напротив.

Беше толкова свършен за нея, че изглеждаше нереален. И това бе добре. В онази нощ се беше случило нещо върху операционната

маса, нещо, което ѝ нашепваше, че животът е твърде кратък, за да се анализират нещата прекалено много, нещо, което я успокояваше и я караше да вижда, да върши и да усеща неща, които не бяха съвсем разумни.

Така че какво, ако Том имаше цял един друг живот, очакващ го в Ню Йорк? Какво, ако чувствата му започваха и свършваха с вината? Какво от това?

Влюбването в Том не беше разумно. Но със сигурност беше хубаво.

ШЕСТА ГЛАВА

Том реши всяка вечер, преди да отиде у Брий, да се храни в закусвалнята. Искаше да го считат за редовен посетител, да го приемат, искаше да се почувства част от града.

Странно. Чувството за общност не беше нещо, върху което бе мислил, когато избра Панама. Беше търсил място, където да се скрие, докато реши какво да прави с остатъка от живота си. Панама отговаряше на плановите му най-вече защото не беше Ню Йорк. Ако някой бе предположил, че Том търси очарованието на малкото градче, той щеше да отрече. Беше израснал в малък град и го напусна при първата възможност с мисълта, че по-голямото е и по-добро.

Сега трябваше да преосмисли това. Панамците изглеждаха напълно щастливи, доволни, будни и предприемчиви, дори изтънчени по един нов, направляван от медиите начин. Градът не тънеше в мизерия. Всеки, който желаше, можеше да напусне.

Фактът, че малцина заминаваха, беше красноречив.

Том мислеше за това ден след ден, седейки в своето сепаре, докато тукашните хора бърбреха помежду си без стеснение. Мислеше и за изненадващото облекчение, което изпитваше сега, след като самоличността му бе разкрита. Приятно бе да не се налага да отмества очи или да се крие зад тридневна брада, приятно бе да не се страхува от разкриване. Не че някой тук изглеждаше впечатлен от самоличността му. Погледите в негова посока бяха малко и рядко.

Том мислеше, че егото му ще възроптае, поне малко. Че това не се случи, беше знак колко далеч е стигнал. Но фактът, че е пренебрегнат в такъв сплотен град като Панама, беше умишлен. Той показваше, че хората ясно съзнаваха какво върши, наблюдаваха го и очакваха.

Когато втора седмица продължи да прекарва нощите у Брий, чакането свърши. Том започна да приема посетители в своето сепаре.

Всичко започна със Сам, Дейв, Анди и Джак — местни момчета, връстници и приятели на Брий. Те се надвесиха над него, на път към вратата, четирима яки мъже, още по-едри в катове ноемврийско облекло и по-внушителни със сериозното си изражение.

— Чуваме, че често навестяваш Брий — рече Анди, чийто опит в продажбите в семейния магазин за инструменти очевидно го правеше най-удачния говорител. — Тя ни е приятелка. Ще се отбиваме при нея, за да сме сигурни, че е добре. Решихме, че е хубаво да знаеш това.

Преди Том да реагира, те се изнизиха.

Елиът Бонър се задържа по-дълго. На следващия ден, след като се нахрани в компанията на Ема и Ърл, той се вмъкна в сепарето и седна срещу Том.

— Снощи пак видях колата ти пред къщата на Брий — каза той. — Става ли нещо, за което трябва да знам?

Без увъртания, помисли Том и каза:

— Зависи. Играхме табла и гледахме телевизия. Да не би градът да е издал забрана срещу някое от тези неща?

— Не. Не може да се каже. Значи ще продължаваш да ходиш там?

Том изчака малко, колкото да даде вид, че обмисля отговора.

— За известно време. Струва ми се, тя няма нищо против.

— Може да е запленена от славата ти.

— Съмнявам се — усмихна се Том.

Брий никога не отваряше дума за книгите му.

— Смяташ ли да останеш в града?

Беше си дал срок от една година. Сега чувстваше, че може би ще му трябва повече.

— Имам къща тук. Тук съм регистриран за гласуване.

— Това не означава нищо — отбеляза Бонър. — Кое те кара да ходиш при Брий? Чувството за вина?

— Не.

Може и това да е било в началото, но сега не беше.

— Какво тогава?

Том помисли за спокойствието, което изпитваше, когато беше с нея. Усещането бе искрено, непокуварено, дори облагородяващо, ако

трябваше да се изрази поетично. Но освен това влияеше пристрастяващо.

Том започваше да зависи от нуждата да вижда Брий, всеки ден.

На Елиът той просто каза:

— Харесвам Брий.

— И къде ще свърши всичко това?

Том бе започнал да си задава същия въпрос.

— Засега никъде. Тя съвсем не се е възстановила.

— Не. Доколкото познавам Брий, мога да се обзаложа, че след две седмици ще е тук. Така че те предупреждавам. Внимавай.

— Да внимавам?

— Какво правиш с Брий. Тя е добро момиче. Нали ме разбираш? Не искам да ѝ се случи нещо сега, когато най-последен животът ѝ взе да се подрежда. Човече — поклати той глава, — баща ѝ дълго време беше на смъртно легло.

Пое въздух със сумтене, приведе се напред и каза поверително:

— Тежък характер беше Хейуд Милър. Не беше грубиян. Не налиташе на бой. Но беше безчувствен като камък. Нещата щяха да бъдат съвсем различни, ако Брий имаше и майка, но тя не щеше да чуе за тях. Ако можех, щях да я осиновя. Разбира се, но онова време не бях шеф на полицията. Все още работех в дъскорезницата заедно с Хейуд, с изключение на онази година, докато го нямаше. Чак месец след като той се завърна, разбрахме, че е донесъл със себе си бебе. И преди да замине не беше от най-приказливите, но после стана дори по-лошо. Научихме за бебето само защото то се разболя и трябваше да се закара в болницата.

— Но защо е било това мълчание?

— Питай него. Беше странна птица. Чудо е, че Брий е съвсем нормална. Тя има вътрешна сила, каквато повечето хора не притежават.

Бонър вдигна предупредително пръст.

— Така че не се забърквай, чуваш ли?

Отново седна. Сякаш след двоумение отпи глътка кафе.

— От какво умря баща ѝ? — попита Том.

Все още с чашата в ръка Бонър се измъкна от сепарето.

— Последен стадий на злокачествена липса на хумор — каза той и наперено се отдалечи.

Том допиваше кафето си, когато на мястото на Елиът седна Мартин Спрейг. Обичайното му уморено изражение бе още по-видимо от обикновено. С изпитото си лице и свъсени вежди той беше въплъщение на деловитостта.

— Струва ми се, трябва да знаеш, че аз се занимавам с правните въпроси на Брий — започна той без встъпление.

Том беше изненадан. Тъй като не знаеше какво да каже, се задоволи с учтивото:

— Да?

— Така че, ако си разорен, защото си похарчил всичко — предупреди Мартин, — не търси пари от нея. Тя няма пукнат долар.

— Аз не съм разорен.

— Няма да си първият, който мисли, че след като идва от това семейство, Брий е богата, но аз се занимавах с делата на Хейуд и с тези на баща му, така че знам. Няма наследство. Никакво.

— Имало ли е някога?

— Никога. Осгуд Милър притежаваше една от най-хубавите широколистни гори в околността. Разбираше от дървета, но нямаше капка търговски усет. Когато трябваше да строи собствен склад за дървен материал, така че да продава всичко, което сече, той влагаше парите си в щуротии. Повечето се стопиха още преди Брий да се роди. Останалата част замина след това. И Хейуд не боравеше по-добре с парите на Осгуд. Изгубиха и земята, и камионите, и фирмата. Къщата беше единственото, което Брий получи, а и тя е една тъжна стара купчина дърво.

Том беше престанал да забелязва овехтеля й вид. Брий прекарваше времето си в спалнята и кабинета, също и Том. И двете стаи бяха по-приветливи.

— Изглежда ми добре — каза той.

— Вгледай се по-отблизо — посъветва го Мартин и стана от масата. — Стените прогниват, пещта е на доизживяване. Не след дълго Брий ще трябва да вложи много пари в тази къща.

Мартин му хвърли последен поглед и каза:

— Така че по-добре си стой там, където ти е мястото.

Ако това означаваше да си седи във вилата далеч от Брий, Том не бе съгласен. Времето, прекарано с нея, му носеше повече

удовлетворение от всичко останало, което бе правил от години насам. Когато тя се усмихваше или се смееше, или вдигаше към него очи, пълни с топлина, Том се чувстваше безкрайно богат, толкова, че взе да удължава престойте си с нея. Вместо да си тръгне след закуска, той оставаше цялата сутрин. Вместо да чака до девет вечерта, идваше право от закусвалнята. Извеждаше я с колата, когато Брий чувстваше, че стените я притискат, газеше заедно с нея шумата в задния двор, когато ѝ се искаше да повърви, водеше я в смесения магазин на порция кисело мляко „Орео“ с шоколад, когато ненадейно закопнееше за нещо пикантно. Елиът бе прав. Брий се възстановяваше бързо.

В края на втората ѝ седмица у дома Том я заведе в закусвалнята. Едва ли кралска особа би получила по-възторжено посрещане. Брий беше съпроводжана от едното сепаре до следващото, от едно почетно място до друго. Излишен, Том се озова на заден план.

Там го намери Ема.

— Може ли да поговорим една минута? — попита тя и посочи с ръка към празното сепаре в далечния край на редицата.

Веднага щом седнаха, Ема го погледна в очите и каза:

— Безпокоя се за Брий.

— Тя се възстановява добре.

— Не това ме тревожи. Хората взеха да говорят.

— За...?

— За Брий. И за теб.

Изненада, изненада.

— А-ха.

— Прекарвате твърде много време заедно. Приятелите ѝ се чувстват пренебрегнати. Не мога да ти опиша колко много хора идват при мен да ме питат дали знам какво става.

— А ти какво казваш? — любопитства Том.

— Какво мога да кажа? Аз не знам какво става. Какво става?

Той самият се опитваше да разбере. Единственото, което със сигурност можеше да каже, бе:

— Нищо лошо.

— Може и така да е, но твоето присъствие издига преграда между Брий и приятелите ѝ, а това е ужасно. Някой ден ти ще си заминеш и какво ще стане с Брий тогава? Тя има нужда от своите

приятели. Сега, след като бедничкият Хейуд си отиде, те са единственото й семейство.

Погледът ѝ се зарея някъде. Тя смутено опипа перления си гердан.

— Бедничкият Хейуд. След толкова много години той не успя да се възстанови.

Ема отново се вгледа в Том.

— Майката на Брий беше волна като птица и той се влюби лудо. Когато се завърна без нея, Хейуд приличаше на сянка.

— Бях останал с впечатлението, че още преди това е бил такъв.

— Кой ти каза това? — намръщи се Ема. — Изобщо не е вярно. Хейуд може и да беше мълчалив, но си бе съвсем нормален. Винаги се държеше възпитано и учтиво. Един път не пропусна градска сбирка. Всяка неделя ходеше на църква.

Някои от най-големите негодници също го правят, помисли си Том.

— Бедничкият Хейуд — продължи Ема, вече потънала в спомени. — Не му беше лесно с такава майка. Хана Милър беше сурова жена. Тя придаде нов смисъл на думите „възпитан“ и „учтив“. Дълго след като другите жени бяха скъсили дължината на полите си, тя продължаваше да носи рокли, закопчани до брадичката. Всичко около нея светеше от чистота. Всичко беше под строй. Такава жена те кара да бъдеш благодарен за собствената си майка.

— Тя помогна ли в отглеждането на Брий?

— Налагаше се. Бедничкият Хейуд не би могъл да се справи сам, защото трябваше да изкарва пари за прехраната. В онези дни още не съществуваше детската кухня в приземието на църквата. Ози беше мъртъв, или все едно, че бе, и цялата тежест се стовари върху раменете на бедничкия Хейуд — поклати глава Ема. — Това, което му причини онази жена...

Том се канеше да попита Ема дали говори за Хана Милър или за майката на Брий, когато в сепарето цъфна Доти. Макар и сестри, двете жени не си приличаха много. Въпреки че беше по-младата от двете, Доти бе по-висока, по-слаба и с повече побелели коси от Ема, която винаги изглеждаше като част от градския елит със стилния си костюм, лек грим и коса с твърде силен тъмноревен оттенък.

Сега разликата бе още по-голяма заради намръщената физиономия на Доти.

— Ема, какво му говориш?

— Само му изнасям лекция по история — отвърна тя и стана от масата. — Не се мръщи толкова, сестричке.

— Ти си тази, която винаги казва, че аз говоря твърде много.

— Вярно е — заяви Ема и се отдалечи.

Доти я изгледа втренчено, после все тъй втренчено се обърна към Том.

— Не ме питай защо избрахме нея за председател на градските сбирки. Оттогава е направо непоносима.

— От колко време е председател? — попита Том.

Беше пристигнал в града малко преди последната сбирка, но не си бе направил труда да присъства. Чудеше се дали избирането на Ема не е едно от нещата, които е пропуснал. Очевидно не беше.

— От осем години — отвърна Доти — и с всяка изминала става все по-лошо. Въобразява си, че като седи ден след ден с Ърл и Елиът може да си пъха носа в работите на всекиго. Джон сигурно ще се обърне в гроба. Той искаше жена му да си седи у дома. Ако беше жив, никога нямаше да ѝ позволи да върши това. Ако знаеше дори само половината, щеше да я държи под ключ.

Тя седна в сепарето. Обноските ѝ станаха по-мили.

— Какво ти разправяше?

— Разказваше ми за бедничкия Хейуд — отговори Том. Доти завъртя очи.

— Бедничкият Хейуд, как не! Работата е там, че тя винаги го е харесвала, но той не можеше да върже две думи, камо ли да ухажва жена, така че тя се омъжи за Джон, но дори и след това харесваше Хейуд. Каза ли ти, че беше красавец?

— Не.

— Много изненадващо. Обикновено казва това най-напред. Е, трябва да призная, че наистина беше красавец. Красив и глупав. И скучен. И кисел. Дори той усещаше, че нещо в живота му куца. Затова замина онази година. Отиде в Бостън да си търси работа. Тогава е срещнал онази жена.

— Майката на Брий?

— Че коя друга? Нито веднъж не спомена името ѝ след завръщането си. Едва ли е била на повече от двайсет години. Хейуд приближаваше четирийсетте. Един ден я срещнал в някаква закусвалня и толкова му трябваше — махна с ръка Доти. — Той замина. Лудо влюбен. Но такава любов не трае дълго, не и между толкова млада и жизнена жена, и мъж, чиито корени са дълбоко в земята на Нова Англия. Той искаше да се върне тук, а тя не можеше да го последва, така че Хейуд се върна сам с Брий.

Доти извиси глас.

— Можеш ли да си представиш да зарежеш собственото си дете по такъв начин?

Том, който добре умееше да влиза в ролята на защитник на дявола, реши, че може би в някои случаи най-доброто наистина е да изоставиш едно дете, особено ако то има дом и баща.

Но не познаваше добре случая с майката на Брий, за да прецени.

— И какво стана после? — запита Доти с нотка на обида в гласа. — Хората започнаха да говорят. Говореха, когато той се прибра в града, без да обели и дума къде е бил и какво е правил, говореха, когато научиха, че има бебе, но няма жена. Още говореха, когато Брий порасна достатъчно, за да върви сама по улицата, и продължават да говорят, ако им дадеш повод. Така че — погледна го тя право в очите — ето защо това, което ѝ причиняваш, е лошо.

Том отдръпна глава назад.

— Какво ѝ причинявам?

— Няма значение. Така смятам аз. Хората приказват, ако им дадеш и най-малкото основание, а Брий заслужава нещо по-добро.

— Може би ти би могла да им кажеш да не говорят — не се стърпя Том. — Би могла да им дадеш пример. Нали знаеш, живеи и остави другите да живеят?

— Да не би да искаш да кажеш, че аз говоря? — наежи се Доти. — Аз съм не по-лоша, от който и да е друг в града. За бога, и да не говоря, останалите ще го правят и тогава ще се разправят неверни неща.

Тя бързо стана от пейката и се измъкна от сепарето.

— Нямах основание да ме нападаш. Аз само исках да ти дам приятелски съвет — с праведно изражение върху лицето Доти се отдалечи.

Когато Том отиде на паркинга да докара колата, за да качи Брий, го настигна Джейн Хейл. Огледа се, за да се увери, че са сами, загърна се в палтото си с пръсти, чиито нокти бяха изгризани, и тихо каза:

— Съжалявам заради майка ми. Тя си мисли, че постъпва правилно. Не ѝ позволявай да те разубеди.

Том се усмихна. Това, което липсваше на Джейн като външност, се компенсираше щедро от добротата ѝ. Беше трудно човек да не я хареса.

— Няма. Тя постъпи като много други през седмицата.

— Просто се безпокоят, това е всичко. Обичат Брий. Също и аз. Тя е най-старата ми приятелка. Искам да кажа, не че е стара, но сме приятелки от много време.

Том кимна в знак, че разбира.

Джейн отново се озърна, повдигна яката си, за да се предпази от острия въздух.

— Сприятелихме се в първи клас. Брий се чувстваше самотна, защото баба ѝ не я пускаше никъде, а аз бях самотна, защото майка ми винаги си бе вкъщи и беше по-добре да не идват приятелки.

Джейн сведе очи, после извърна поглед назад, сетне отново погледна Том право в очите.

— Не се оплаквам. Майка ми ме обича. Искане ми се и Брий да има това.

— Баща ѝ не я ли обичаше?

— Сигурно я е обичал. Но беше нещастен. Може би искаше да е добър баща, но не знаеше как. Явно майка ѝ е била по-колоритната от двамата. Брий трябва да е наследила жизнеността си от някого, но това не е баща ѝ.

Джейн веднага се разкая.

— Не трябваше да говоря така за него, след като е мъртъв.

Помълча, после избухна:

— Но си го спомням, той беше мрачен човек. Сигурно майката на Брий е била най-вълнуващото нещо в живота му. Сякаш той прекара остатъка от дните си в скръб по нея.

— Така ли мисли Брий?

— Често разговаряхме за това — кимна Джейн. — Винаги се питаше каква ли е майка ѝ. Въобразяваше си за нея какво ли не, най-вече хубави, ласкателни неща.

— Баща ѝ нищо ли не ѝ е разказвал?

— Баба ѝ не им позволяваше да говорят за нея, а след смъртта на Хана, предполагам, това вече е било навик. Хейуд ставаше все по-затворен и мрачен. Брий въртеше къщата и се грижеше за себе си. Когато навърши петнайсет, започна почасова работа в закусвалнята само за да се измъква от къщи. Искаше да се среща с хора, които говорят и се смеят. Закусвалнята беше неин дом много повече, отколкото къщата на „Саут Форест“.

Пъхна ръце в джобовете си.

— Ето че и аз се разбъбрих като майка ми.

— Това е различно — отбеляза Том, осмелявайки се по този начин да критикува Доти пред Джейн. — Правила ли е някога опит майката на Брий да се свърже с нея?

— Не.

— Опитвала ли се е Брий да открие следите ѝ?

— Не. Още преди смъртта на Хейуд тя вече бе загубила интерес.

Том се замисли за онази Брий, която започваше да опознава.

— Тя е забележителен човек, щом е преодоляла всичко това.

— Така е.

Джейн сякаш вече не бе толкова загрижена, че някой може да я види на паркинга, колкото обзета от желанието Том да знае.

— Ето защо хората я бранят така.

— Разбирам.

— Безпокоят се, че тя ще стане зависима от теб и после ти ще си заминеш.

— Брий става все по-независима с всеки изминал ден.

— Може и да е по-уязвима в резултат на катастрофата.

— Имаш предвид преживяването ѝ на границата със смъртта.

Джейн кимна.

— Ще внимавам — каза той.

— Джейн!

Гласът идваше отдалеч, но определено беше на Доти. Джейн замръзна. Хвърли му последен, умолителен поглед, който го изпълни със завист заради предаността ѝ към Брий, и се запромъква между колите, така че да е далеч от Том, когато майка ѝ я открие.

Флаш удържа думата си и няколко дни по-късно се отби да види Брий. Том четеше в кабинета, а Брий спеше на канапето. При звука на отварящата се задна врата тя сънено отвори очи. Том хвърли още една цепеница в огъня и направи знак на Брий да не става.

— Още по-добре — рече Флаш, когато Том му обясни. — Трябва да поговоря с теб насаме.

Остави един, увит във фолио, пакет върху кухненския плот.

— Лазаня с колбас и много сирене. Брий трябва да наддаде.

Том опипа с ръка корема си. Преди няколко дни беше ял фетучини „Алфредо“, а още по-рано яхния с говеждо, обилно напоена с мазнина. Тъй като Брий отказа да ги изяде, той така се натъпка, че после щеше да се пръсне.

— Още е топла — продължи Флаш. — Ако ще я ядете за вечеря, ще й трябват само десет минути в гореща фурна. Прибери остатъка в хладилника. Утре ще е още по-вкусна.

Облегна се на плота и погледна Том.

— Не съм дошъл заради себе си. Искам да знаеш това. Не смятам, че си толкова лош човек, а и Брий достатъчно дълго се е грижила сама за себе си, така че съм сигурен, че и сега ще се справи. Понеже съм толкова близък с Брий, не мога да се отърва от въпроси. Половината град ми виси на шията и иска да науча нещо.

Том се подпря на емаилираната мивка и скръсти ръце.

— Едва ли има нещо, за което вече да не са ме питали, но и ти можеш да се пробваш.

— Ако искаш да ни се надсмееш, продължавай, но трябва да знаеш, че това, което става тук, е много необичайно.

— Това, че помагам на Брий? Не е ли същото желанието на града? Ако аз не бях сега тук, някой от тукашните със сигурност щеше да пристигне.

— Не. Брий нямаше да позволи. Помниш ли, когато тя ме помоли да отменя нощните дежурства? Градът познава именно тази Брий, независима до неблагоприятие. Позволението ѝ да се навърташ наоколо е необичайно и не ми казвай, че се нуждае от помощта ти, защото тя е напълно способна да се справи сама. Още повече — допълни той с удоволствие, — за пръв път, откакто я познавам, тя допуска мъж в тази къща.

Том бе изненадан, но зарадван.

— Сериозно ли говориш?

— Не ме разбирай погрешно. Брий не е прецъфтяващо цветче. Имала е връзки с мъже. Но нито един от тях не е нощувал в тази къща, за разлика от твоите многобройни преспивания тук.

— Шестнайсет — вметна Том.

— Мили Боже. Да не би да плащаш наем?

— Не, и ако щеш вярвай, аз спя на дивана, а тя в собственото си легло на горния етаж.

— Няма значение — каза Флаш. — Брий обича да има лична територия — добави той и се намръщи. — Може би сега е по-различно, защото не идва на работа. Там се среща с много хора. А тук не. Сигурно е самотна. Разбираш ли?

Том не отбеляза, че Брий продължаваше да избира неговата компания пред тази на останалите, които предлагаха да я посещават.

— Каж ми, с кого от тукашните е излизала?

— С никого — автоматично отвърна Флаш. После сякаш изкушението той да е човекът, съобщил новината, надделя и каза:

— Или поне откакто съм тук. Чух, че в гимназията били гаджета с Къртис Лам, но оттогава не е имало други местни.

Том почака и после попита:

— Това ли е всичко? Само Къртис Лам?

— От Панама.

Том отново почака.

И отново Флаш не устоя.

— В закусвалнята винаги има мъже оттук-оттам. Отбиват се веднъж седмично, веднъж месечно. Известно време Брий се срещаше с някакъв шофьор, после с един търговец на компютри, но никога не ги е водила тук. Това й беше правило. И двамата бяха красавци от типа „малко забавление и после дим да ме няма“. Брий искаше да е тази, която да се забавлява, и след това да си тръгне.

— Изкарваш я коравосърдечна.

— Не. Тя просто знае как да се предпазва.

— Ако знае как да се предпазва, защо всички вие толкова се страхувате от мен? — попита Том.

— Защото тя спусна моста и ти позволи да влезеш в крепостта. Така че сега всички се чудят защо все още си тук и колко дълго смяташ да останеш.

— А-ха — рече Том.

— Какво означава това!

Означаваше, че Том не знае отговора. Никога досега не бе изпитвал такова невинно влечение към жена, както към Брий. По дяволите, дори не я беше целунал.

— Просто „а-ха“.

— Какво означава това?

— Здравсти, Флаш — каза Брий, застанала до вратата. Отиде до него, обви ръка около кръста му и го целуна по бузата. — Как е днес любимият ми шеф? — Флаш засия.

— Гадно. Опитах се да напиша ведомостта и обърках цифрите. Трябваш ми, Брий. Кога ще се върнеш?

Джулия Дийн телефонира на Том у дома. Представи се, извини се за безпокойството и каза:

— Онзи ден изпуснах посещението на Брий в закусвалнята. Разговорите на хората после ме объркаха. Един каза, че изглеждаше добре, друг, че била бледа. Някои разправят, че се движела с видимо усилие, други, че никой не би предположил какво ѝ се е случило. Ти я виждаш непрекъснато. Знаеш повече от всички останали. Как е тя?

Том долови искрена загриженост.

— Много по-добре.

— Наистина ли?

— Наистина.

Джулия въздъхна с искрено облекчение.

— Това е добре. Бях разтревожена.

— Брий е влюбена в цветята, които ѝ пращаш — всяка седмица пристигаха нови букети. — Имат специално място върху бюрото ѝ, така че да ги вижда, когато се събужда. Трябва да наминеш някой път. Брий ще се зарадва.

Том долови непресторено задоволство в отговора на Джулия.

— Скоро ще се върне в закусвалнята. Там ще я видя. А дотогава ще ѝ предадеш ли моите поздрави?

Том отново предусети желанията на Брий и ги изпълни. Тъкмо когато тя изгаряше от любопитство да разгледа дома му, той я покани.

— В къщата няма много за гледане — предупреди той, докато спираше колата под навеса, но Брий не бе съгласна.

Точно както беше предполагала, вилата имаше свое очарование. От кухнята се преминаваше в стая за закуска, трапезария, и покрита веранда, издигащи се над каменната тераса. Имаше просторна всекидневна, още по-голяма стая за гости, а нагоре по стълбището се намираха три спални и две бани. Таваните бяха по-ниски от тези в нейната къща, дъските на паркета по-широки и излъскани, камината беше от полски камъни и се издигаше над пода.

Фактът, че почти във всяка стая имаше неразопаковани кашони, че Том не бе сложил дори пердета и че не се забелязваше нито една семейна снимка, й подсказа, че той не се е установил на определено място, че не знае кой е и накъде върви. Брий беше готова да се обзаложи, че той би могъл да стегне куфарите си за час и десет минути след това да изчезне от града.

Тази мисъл я обезпокои. Посланието този път бе по-различно от онова, което Брий бе свикнала да получава от мъже, които знаят точно къде се намират. Когато беше с нея в нейната къща, Том присъстваше и тялом, и духом. Беше познавала достатъчно мъже, за да е сигурна в това.

Том беше влюбен, поне засега, а и тя, бог да ѝ е на помощ. Когато той я поведе за ръка от стая в стая, физическият допир притъпи усещането на изоставеност, витаещо в къщата. То изчезна напълно, след като излязоха навън.

— Ето това исках да видиш — каза Том и Брий веднага отгатна.

Точно отвъд терасата се надигаше шумът на потока. Подмамени, те прекосиха поляната, покрита със сухи, пукащи листа, спуснаха се по неравния склон, набразден от корените на дърветата до хълмист откос с ширина от един до два метра и дълбочина от пет до няколко десетки сантиметра. Есенните дъждове заедно с голямата буря и нощните снеговалежи поддържаха нивото му. Бистрата вода препускаше над каменистите струпвания, чиито цветове преливаха от белезникаво в мъхесто зелено, синьо и сиво. Въпреки скритото зад облаци слънце, водата искреше от полюшващите се петнисти вечнозелени растения.

Брий събра длани.

- Вълшебно място.
- Може би.
- Със сигурност — каза тя и приседна върху един голям камък.
- Умори ли се?
- Не. Просто искам да погледам.
- Недалеч има още по-красиво място. Искаш ли да го видиш?

В отговор Брий скочи на крака и тръгна напред. Не беше далеч. Веднага след завоя видя водопадите. Бяха малки наистина, спуснаха се от около дванайсет метра височина, но размерите им само усилваха тяхното очарование. Купчинките кал, клечки и камъни в краищата говореха за неуморния труд на бобрите. На брега имаше пейка.

— Открих ги в деня, когато дойдох да разгледам къщата — каза Том. — Погледни изтърканите места върху пейката. Хъбърдови сигурно са седели тук с часове, а може би и собственикът преди тях. Това място изглежда древно.

Обзета от страхопочитание, Брий прокара ръка по потъмнялото от времето дърво, после се обърна и се нагласи така, че да седне върху вдлъбнатината.

Сложи ръка върху облегалката на пейката, пое дълбоко въздух и се усмихна широко на Том. Той седна от дясната ѝ страна, метна ръка на другата облегалка, пое дълбоко въздух и се засмя в отговор.

Брий вдиша дълбоко и още веднъж, и още веднъж. Вдигна очи към върховете на елите над главите си, после се загледа в гората отвъд потока. Широколистните дървета бяха оголени. Малкото висящи по клоните им листа бяха спаружени, избледнели и сухи. Около тях надигаха глава вечнозелените растения, сякаш за пръв път след пролетта пуснати на воля.

В този миг Брий се почувства непобедима. В този миг тя избра да вярва. Беше здрава, Том ѝ бе предан, животът криеше обещание за любов и три желания.

— Някога мразех есента — каза тя. — Мразех я, защото дърветата губеха листата си. Винаги съм мислила за нея като за сезона на смъртта.

— Сега гледаш на смъртта по друг начин.

— Ъ-хъ — рече Брий и неочаквано гърлото ѝ се сви. Не познаваше друг мъж, който би я оставил да говори, камо ли да я слуша

така, както го правеше Том. Той беше необикновен. Много, много необикновен.

— Често ли мислиш за него? — попита той. Преживяването ѝ на границата със смъртта.

— Ъ-хъ.

Все повече мислеше за него, докато се завръщаше към обичайния си живот преди катастрофата, като да кара кола, да плаща сметките на Флаш, да се разхожда в гората.

Всичко беше същото и все пак нищо не бе както преди.

— И аз бих мислил — каза Том. — Всъщност, мисля. Разсъждавам какво бих чувствал на твоето място.

Брий се опита да преглътне буцата в гърлото си, после попита:

— Какво би изпитвал?

Том пое дълбоко въздух, който изду гърдите му.

— Съжаление. Заради пропуснатите възможности.

Брий не искаше да мисли за другия му живот, онзи с етикета: „неустановен“.

Но онзи живот беше част от Том и тя се чувстваше силна, непобедима. Затова попита:

— Пропуснал си възможности?

— Да извърша неща, които са си заслужавали — този път той вдиша по-бързо и леко. — Щях да изпитвам и надежда. Сякаш току-що съм започнал остатъка от живота си и този път мога да постъпвам по-различно.

Погледна я и буцата в гърлото ѝ отново се появи. Продължаваше да я усеща, когато Том обгърна раменете ѝ с ръка и я придърпа към себе си.

— Брий, аз няма да си тръгна — каза той.

Така ѝ се искаше да вярва, така отчаяно ѝ се искаше да вярва, че затвори очи. Том ухаеше така, както изглеждаше, чист, мъжествен, свикнал с работата на открито, сега облечен като тукашен с вълненото си яке, разтворена фланела, под която можеше да се зърне топла, осеяна с косъмчета кожа. Носеше дънките си леко смъкнати в кръста и плътни по краката, като истински панамец. Единствено маратонките го отделяха от останалите жители.

Брий, аз няма да си тръгна.

Тя се сгуши в него и почувства как нещо ярко докосва клепачите й. Отвори ги едва-едва и премигна нагоре към мястото, където един-единствен блестящ слънчев лъч пронизваше облаците и дърветата. Измина само миг, преди лъчът да изчезне, но той бе достатъчен.

Брий беше непобедима. Беше влюбена.

СЕДМА ГЛАВА

— Ако можете да избирате, какви три желания бихте си намислили? — попита Брий и погледна подред трите жени в сепарето — Лиз, Лий Ан и Джейн.

Малкият ѝ компютър стоеше затворен след няколко часа наваксване на осчетоводяването.

— Три желания? — повтори Джейн колебливо.

— Три мечти? — попита Лиз с надежда.

— Зная какво бих поискала — оповести Лий Ан. — Първо, щях да си пожелаю пари — може би един милион долара. После щях да поискам яхта, голяма, с красиви спални и екипаж, който да ми сервира храната. След това щях да си пожелаю един принц.

— Принц? — направи гримаса Джейн.

— Истински. Не е задължително да е могъщ. Но трябва да е истински. Искam тиара.

— Тиара? — въздъхна Лиз. — Наистина е хубаво. Но не бих поискала такова нещо.

— Какво би си пожелала? — попита Брий точно когато синът на Лиз Джоуи дотърча. Той подари широка усмивка на майка си, изписка, завъртя се и се втурна обратно към другия край на закусвалнята.

— Една бавачка — отговори Лиз. — Но не каква да е. Може би Мери Попинс, така няма да се чувствам толкова ужасно, когато двамата с Бен затваряме вратата на офиса и започваме да работим.

— Това е само едно желание — отбеляза Лий Ан. — Какво друго би поискала?

Лиз помисли малко.

— Ежегодна почивка на Карибските острови. И самолетни билети дотам за следващите петнайсет години. И плаж за децата. Всичко това се брой за едно желание.

— А кое е третото?

— Гъста къдрава коса — ухили се Лиз. — Винаги съм мечтала за такава.

Брий не би включила гъстата къдрава коса в собствените си желания. Обърна се към Джейн, чиято гъста права коса бе единственото ѝ голямо предимство.

— Аз си харесвам косата — рече Джейн.

Брий се засмя на ехото на собствените си мисли.

— Екскурзия до Дисниленд.

Лий Ан вдигна ръка.

— Аз също. Включи го в моите желания. Екскурзия до Дисниленд заедно с децата.

— Мен не ме пиши — каза провлечено Лиз, когато Джоуи отново цъфна. Той или подскачаше, или препускаше напред-назад, а крачетата му изглеждаха толкова малки на фона на големия памперс. Когато Лиз го хвана, Джоуи изписка неразбираемо, отскубна се и хукна да бяга.

— Но ще платя на Мери Попинс да заведе децата вместо мен.

Известно време Брий наблюдаваше очарована Джоуи, преди да се обърне към Джейн.

— Защо Дисниленд?

— Защото мисля, че ще е забавно. Винаги съм мечтала да отида.

Нямаше нужда да казва, че животът с Доти не беше забавен или че Доти напускаше Панама само ако бе абсолютно наложително. Това беше закон.

— Добре — каза Брий. — Дисниленд. Какво друго?

Изненадващо бързо Джейн каза:

— Бих поискала стипендия за училище по изкуствата.

Лиз се усмихна любопитно.

— Сериозно ли говориш?

Брий трябваше да се досети. Без да е учила, Джейн беше художничка. Тя правеше листовките за църквата и изписваше всички съобщения. Работата ѝ бе от такова голямо значение за Панама, че мнозина я считаха за предопределеност.

— Кое е третото? — попита Лий Ан.

— Смелост — преглътна Джейн. — Бих си пожелала смелост.

Никой не проговори. Брий, която знаеше, че за Джейн смелостта означава свобода, стисна ръката на приятелката си.

— Можеш да поискаш това — прошепна тя.

— Като лъва от „Магьосникът от Оз“ — провъзгласи ликуващо Лий Ан и се обърна към Брий. — Ами ти?

— Аз ли?

— Какви биха били твоите три желания? — попита Лиз, присвивайки очи. — Чакай. Спомням си, че миналата година, когато на рождения си ден духна свещичките на тортата, отказа да си пожелаеш нещо. Не каза ли тогава, че желанията не могат да се мерят с къртовския труд? Откъде се появи този внезапен интерес?

— Не зная — отвърна безгрижно Брий и сви рамене. — Сигурно, защото сега умът ми бездейства. Нали разбираш. Забавно е да се замисли човек. Хрумна ми просто ей така.

— Та какви ще бъдат желанията ти? — попита Джейн.

— Първо — подразни я Лий Ан, — ще поискаш да се върнеш на работа.

Брий погледна компютъра.

— Това вече е факт — тази седмица беше идвала за по няколко часа.

— Все още не си обслужвала клиенти. Сигурно ще си го пожелаеш, защото много ти липсва.

— Така е. Всички ми липсват — Флаш изникна отнякъде.

— Желанието ти е изпълнено. Ще те впиша в графика за ненатоварените часове през следващата седмица. Ще се справиш ли?

Тя се справяше с дългите разходки, с шофирането, със счетоводните книги. Сервирането беше следващата стъпка, при това разумна. Брий се страхуваше, че става твърде зависима от Том.

— Ще се справя.

— Благодаря.

Флаш хвърли поглед към Лий Ан.

— Трябва ми някой, който да работи, вместо по цял ден да седи на приказки.

— Идвам — отвърна Лий Ан, но в мига, в който Флаш се отдалечи, тя се обърна към Брий в очакване.

Също и Лиз.

— Обзалагам се, че ще поискаш нова кола, която да изминава километри, без да се разваля, както старата. Ако имаше нова кола, би могла да отидеш в Калифорния. Беше ми казала, че искаш.

Някога беше искала. Баща ѝ бе споменал, че майка ѝ е оттам, и Брий си беше представяла как ще я намери. Но не знаеше дали майка ѝ

е все още в Калифорния, още по-малко как да я открие. Освен това точно сега много неща я задържаха в Панама.

— Какво ще кажеш за Том? — попита Джейн с интуитивна точност. — Би ли си го пожелала?

— Да, ако бях на твоето място — каза Лий Ан.

— Лий Ан! — изръмжа Флаш.

Тя му хвърли поглед, измърмори, че ще си пожелае по-дълги почивки, и излезе от сепарето. Джоуи се настани на нейното място и завря глава в скута на Лиз, която го придърпа към себе си и попита:

— И така, би ли си пожелала Том?

Лицето на Брий доби уклончиво изражение.

— Ти го харесваш — рече Джейн.

— Какво не му е за харесване? — попита Брий.

Лиз внезапно стана сериозна.

— Много, твърди мълвата. Парите изтичат между пръстите му като вода. Има зъл нрав. Не спазва договорите.

— Нима мълвата знае всичко това от първа ръка? — попита Брий.

Нямаше нужда от отговор.

— От първа ръка знам, че винаги е спазвал обещанията си към мен. Ако каже, че ще ме навести, го прави. Нито веднъж не е избухнал, дори не е показвал признаци. И не пилее парите си. Бях с него, когато си купи новия джип. Беше проучил и знаеше каква цена предлага търговецът. Беше търпелив, но твърд с продавача и сключи страхотна сделка. Освен това, не зная какво бих правила без него през последните няколко седмици.

— Колко, мислиш, че ще остане в Панама? — попита Джейн.

Брий не знаеше.

— По-конкретно — обади се Лиз, — искаш ли той да остане? Нали такива са желанията.

— Струва ми се, че не си му безразлична — каза Джейн.

Лиз повдигна вежди.

— Прекарва много време в къщата ти. Наистина е забележително, като се има предвид кой е той. Само помисли. Всяка нощ в дома ти приспива световноизвестен писател, който по една случайност е страхотен.

Лиз повдигна вежди в размисъл. После се усети, притисна укорително пръсти към устните си и ги отмести.

— Не е моя работа.

Брий погледна Джоуи, който, с пръст в устата и притворени очи, излъчваше топлина и уют, и я прониза неочаквана завист. Вдигна очи към Лиз.

— Отношенията ми с Том са съвсем платонични.

— Значи не сте... Може ли вече?

— Да.

Тази седмица лекарят я бе прегледал и бе изброил всичко, което може да прави. Сексът бе в списъка.

— Но не сме правили нищо.

— Защо? — попита Джейн тихо.

Лиз ококори очи.

— Няма привличане?

— Не, струва ми се, че има.

Имаше. Брий бе сигурна. Беше го усетила, вглеждайки се в дланите му, в издължените му крайници, в малкото косъмчета по ръцете му, които бе забелязала, когато Том беше запретнал ръкавите на ризата си.

Джейн впери поглед в Брий.

— Добре — отстъпи Брий, защото Джейн знаеше, че тя не е монахиня. — Знам, че звучи странно в моята уста, но това, което се опитвам да кажа, е, че заради болестта и всичко останало привличането е доста назад в списъка ми.

— Но вече не си болна — ухили се Лиз. — Пак питам. Ако имаше три желания, щеше ли да поискаш Том?

Брий не знаеше. Том беше или най-доброто, или най-лошото в живота ѝ. Беше силен, но чувствителен, вгълбен в себе си, но внимателен, всичко, което тя искаше от един мъж, но никога не бе получавала. Ала той беше и мъж, чието минало лесно би могло отново да го призове и тогава щеше да си отиде. Не само Лиз и Джейн я предупреждаваха. Почти всеки, на когото попадеше, искаше да сподели с нея някаква тайна за Том. Елиът каза, че бил хитър, Ема заяви, че е надут, Доти, че е груб. Флаш се обзаложи, че щял да се върне в Ню Йорк. Лий Ан твърдеше, че щял да отиде в Холивуд.

Мартин Спрейг стигна дотам да заяви, че бащата на Брий щял да се обърне в гроба, ако разбере с какъв човек излиза дъщеря му.

„Какъв човек“, беше попитала Брий.

„Лукав. Той е твърде умен, за да стои тук и да бездейства. Намислил е нещо, помни ми думата. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че пише. Изобщо няма да се изненадам, ако открия в следващата му книга Панама, а теб в образа на главната героиня. Възможно е да те използва. Възможно е да използва всички ни.“

Брий не мислеше така. Беше виждала къщата на Том. В кабинета му имаше паяжини. Вярно, че по компютъра му нямаше, но Том не пишеше. Поне така ѝ се струваше.

Работата бе в това, че колкото повече я предупреждавах, толкова по-силно се чувстваше привлечена от Том. Защитата на някого, който нямаше на кого друго да разчита, беше само една от причините. Брий му беше полезна в други неща, нищо общо с оправянето на леглото или приготвянето на закуската. Той никога не я бе молил за такива неща. С нея Том се чувстваше добре. Брий го разчиташе в спокойно отпуснатите му рамене, в кротко почиващите му ръце, в удоволствието, което озаряваше лицето му и му придаваше по-младежко и сърдечно изражение. Всичко това беше далеч от образа на мъжа, който преди седеше със сведени очи в самотното си сепаре в закусвалнята.

Дали това беше искрено или само игра? Дали Том беше божи дар или кошмар?

— Какво има? — попита Том, застанал на вратата на спалнята.

Гласът му бе леко дрезгав като след скорошен сън.

Беше три часа сутринта. Брий се бе събудила преди половин час, бе отишла до банята и оттогава се въртеше в леглото. Явно движенията ѝ го бяха разбудили.

— Просто ми е неспокойно — отговори тя.

— Притесняваш се заради сервирането утре?

— Не. Просто ми е неспокойно.

— Искаш ли малко топло мляко?

Брий не мислеше, че този път топлото мляко ще помогне, и поклати глава. С въздишка светна лампата. Изправи се в леглото,

подпря възглавниците една върху друга о кованите от желязо спираловидни пръчки и се облегна.

Том се усмихна разбиращо.

— Искаш ли да поговорим?

— Да.

Ризата му беше разтворена, горното копче на дънките разкопчано, ходилата му боси. Изглеждаше топъл от съня, първичен и възбуждащ, когато седна на леглото с кръстосани крака и се вгледа в нея. Чувстваше ли се привлечена към него? Разбира се.

— Защо си толкова неспокойна? — попита той.

— Заради трите желания.

— А-ха. Това е важна причина. Мислиш ли, че са истински?

— Не. Но е интересно да мислиш за тях. Непрекъснато се питам какво бих си пожелала.

— Какво би си пожелала?

— Не зная. Винаги ми хрумват глупави неща като например екскурзия до някое място или нов часовник, или телевизор с голям екран.

— Това не са глупави неща.

— Но са материални. Не искам да хабя желание за нещо материално.

Беше решила това много след разговора с приятелките си. Не че ги винеше. За тях тези желания бяха само една игра, а играта беше за забавление.

— Ами ти? — попита Брий. — Ако имаше три желания, какви щяха да бъдат?

Той помисли малко. Бръчките по лицето му се задълбочиха. Накрая с покорно изражение каза:

— Бих поискал да върна времето назад и направя някои неща отново.

— Какви неща? — попита тя не толкова уверена, че иска да узнае. Почувства, че ако Том отговори, ще навлязат в неизвестна територия. Той се вгледа в юргана. После вдигна очи към Брий.

— Винаги съм обичал да се надпреварвам. Бях такъв като дете. Бях такъв в колежа и в юридическия факултет. Бях такъв като адвокат от самото начало, подтикван да правя все повече и да ставам все по-добър. Взимах най-добрите случаи дори ако това означаваше да ги

отнема от адвокати, които можеха да се оправят също толкова добре, но не бяха така настъпателни. Пробивах си път към върха и когато се налагаше да стъпча някого, за да продължа нагоре, си казвах, че моите клиенти са тези, които печелят, и че само това е от значение.

— Същото беше и с първата ми книга. Бях си създал име като адвокат, така че без никакви пречки се свързах с най-влиятелния литературен агент. Още преди ръкописът ми да бъде даден за редактиране, бяхме наели журналист за рекламата. Тази книга можеше да е пълен боклук и пак да бъде публикувана, толкова добра беше кампанията ни. Някои редактори предложиха да я закупят още преди да са я прочели докрай.

— Тя наистина беше добра — каза Брий.

— Много книги са добри — усмихна се тъжно Том. — Много книги са по-добри. Тогава защо моята удари десетката? Защото бях умен. След като тази книга стигна първо място сред бестселърите, всичко, написано от мен, макар и със съмнителна стойност, със сигурност щеше да се продава, защото шумотевицата продължаваше. Успехът предизвикваше успех. Правеха рецензии и интервюта. В списанията се появиха биографични очерци. Организирах се партита в Ню Йорк и Лос Анджелис. Бях богат, безочлив и известен — добави Том със сарказъм.

Брий се наведе и хвана ръката му. Той се вгледа в мрежата от резки върху дланите си.

— Не бях добър човек. Знаеш ли, че бях женен?

— Не.

— Малцина знаеха. Казваше се Емили. Бяхме гаджета от колежа. Докато бях в юридическия факултет, тя работеше, за да издържа двама ни. И как ѝ се отблагодарих? След като завърших, се зарових в правните документи и не я забелязвах. Така продължи две години и тя поиска развод. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че бях изненадан? Изобщо не подозирах, че е нещастна. Ето колко внимателен съм бил.

Брий не знаеше какво да каже.

— Наскоро тя се омъжи отново и нищо чудно. Беше страхотно момиче. Сега има четири деца. От това, което чувам, наистина е щастлива. И с нея бих искал да върна часовника назад.

— Все още я обичаш?

Брий не проумяваше как е възможно това. Не беше умряла, отишла в рая и след това завърнала само за да се влюби в човек, който все още обичаше бившата си съпруга. Но всъщност какво знаеше самата тя за Том?

— Не. Не става дума за любов. Става въпрос за това какъв мръсник бях дори след развода. Веднъж тя дойде на едно раздаване на автографи. Когато стигнах до магазина, опашката беше чак до ъгъла на улицата. Видях Емили и трябваше да я дръпна от опашката и я взема със себе си. Но бях твърде зает със собствената си личност. Махнах ѝ с ръка и продължих напред — погледна встрани.

— Много пъти постъпвах така — виждах някого, когото познавах, и вместо да му се обадя, аз се отнасях към него както към някой от другите си почитатели. Случваше се в ресторанти, на летища, на приеми. Явно притежавам вродена високомерност. Имам цял списък с отхвърлени приятели.

— Имаше — прошепна Брий.

Том отново се вгледа в сплетените им ръце.

— След Емили имах две продължителни връзки. Първата жена беше партньор във фирмата ми. Бяхме заедно три години. Зарязах я, когато излезе първият ми филм, защото ми се струваше неподходяща за компанията от холивудски знаменитости. Другата беше помощник-режисьор във втория ми филм. Беше холивудска красавица от глава до пети — дълги бедра, руса коса, еротично излъчване. Бях с нея две години, когато тя започна да говори за женитба.

Том щракна с пръсти.

— Това беше краят. Зарязах я. Но не преди да ѝ кажа, че сигурно е луда, ако се мисли за единствената красавица на този свят.

Том погнусено въздъхна.

— Изобщо не се държах добре с нея. А след това и със семейството си.

Погледът, който отправи към Брий, беше пълен със самообвинение.

— Не съм говорил много за тях, нали? Те са моят най-голям срам.

Брий би могла да го опровергае, би могла да се опита да облекчи бремето му с кухи слова. Но искаше отношенията им да са откровени. Това бе мигът на неговата изповед.

— Идвам от малък град в Охайо — започна Том. — Бяхме шест деца — пет момчета и Алис. Тя беше най-малката. Аз бях преди нея. Баща ми работеше в пътното управление, но не в администрацията. Ринеше сняг, кърпеше шосетата и хвърляше премазани от колите животни в каросерията на камиона. Бяхме работническа класа от глава до пети. Бях първият, който успя. Получих стипендия за футболист. Само как се гордееха с мен. Когато ги посещавах, се отнасяха с мен като с цар. Прибирах се не повече от един-два пъти годишно, и то най-много за няколко дни. Все нещо ме възпрепятстваше — пролетни тренировки, екскурзия с приятели, наваксване на учебния материал — и те приемаха всички тези оправдания. Не им хрумваше, че вече не желая да бъда провинциалист, че искам да се разгранича от всичко, което имаше стойност в техните очи. Веднъж двамата ми най-големи братя се хванаха на моите доводи и аз им казах колко е трудно да се оцелее в един безмилостен свят и че фактът, че не проумяват това, само показва колко са непросветени — Том прехапа горната си устна.

— Само че не го казах по този начин. Думите, които използвах, бяха много по-сурови.

Той я погледна в очакване на презрението ѝ. Брий не каза нищо.

Все още с вперен в нея предизвикателен поглед Том каза:

— След като забогатях, изпращах пари, най-вече по празниците, обикновено да компенсирам своето отсъствие. Имаше период, когато не ги бях виждал в продължение на две години. През това време веднъж отидох в Кливлънд на среща с читатели. Разстоянието до родния ми град беше два часа с кола, те можеха да дойдат или аз да отида при тях, но дори не им казах, че пристигам. Разбраха го в последствие. Майка ми го прие много тежко.

Споменът замъгли погледа му.

— Беше храбра жена — дребничка като сестра ми Алис, но волева. Някога мислех, че баща ми командва в семейството. Той се прибираще от работа, засядаше в голямото си старо кресло и ни оставяше да му прислужваме. Само че майка ми решаваше какво да му занесем. Тя поддържаше къщата, плащаше сметките и ни караше да пишем домашните си. Дълго след като баща ми вече беше заспал в креслото, тя сгъваше прането, бършеше пода или ни подстригваше — Том се усмихна. — Едва когато навърших осемнайсет, отидох за пръв път на бръснар.

Той се умълча.

Но Брий не продумваше. Би дала всичко, за да има майка, която да върши такива неща. Всичко, за да има някого, който да се грижи за нея.

Мълчанието на Том се проточи, после се смени от тъга.

— Изобщо не можех да проумея, че е болна. Болестта просто не й прилягаше. Може би затова не се прибирах.

— Какво й имаше?

— Рак. Може би тя също е отказвала да приеме мисълта толкова дълго време, че когато най-накрая отиде на лекар, болестта бе разяла цялото й тяло. Помня, когато ми се обадиха, за да ми кажат. Имаше три съобщения на телефонния ми секретар, преди най-накрая да се обади, и дори тогава, въпреки че от почти двацет години живеех съвсем отделно и независимо от тях, се почувствах така, сякаш някой ме беше ударил в стомаха.

Гласът му се прекърши. Самопрезрението отново се появи.

— Аз се възстанових. Тя не можа. Затрупах се с работа. А майка ми все повече гаснеше.

Том преглътна.

— О, изговорих всичките онези неща, че трябва да се чуе мнението и на специалист от Ню Йорк, да се направи експериментален протокол от Хюстън. На нейно място може би щях да поискам всичко това. Но тя не пожела. Искаше да си стои в своя град при лекарите, които познава. Така че аз потънах отново в собственото си надменно съществуване с мисълта, че съм направил всичко по силите си. И нито веднъж не я посетих.

— Нито веднъж? — попита Брий невярващо и, да, с разочарование.

Тя не можеше да си представи, че ако има майка, при това добра, ще се отнася с нея лошо.

— Всъщност я посещавах, но не достатъчно. Отидох веднъж в началото, после към средата. Беше болезнено. Беше по-лесно да стоя настрани.

Отново погледна предизвикателно Брий в очите.

— Ето що за човек бях. Правех това, което ме устройваше. Те оставяха съобщения, че състоянието й се влошава или че ракът се е разпространил още повече, и аз изпращах картичка или се обаждах по

телефона, защото така беше по-лесно. Винаги имах оправдание. Или работех върху нова книга, или пък пътувах с рекламна цел. Най-нелепото е, че аз не пишех. Нямах време за това. Бях твърде зает с ролята си на знаменитост.

Бръчката между веждите му стана по-дълбока.

— Когато тя умря, аз почивах в компанията на също тъй известни и обичащи лукса приятели. Бяхме на една яхта в Адриатическо море. Семейството ми не знаеше къде съм. Оставяли съобщение след съобщение на телефонния ми секретар. Тъй като не получили отговор, не им оставало нищо друго, освен да направят погребението.

Гласът на Том се прекърши.

— Появих се една седмица след това.

— О, Том.

— Не ми съчувствай — махна той с ръка. — Отървах се лесно. По дяволите, пропуснах болката да премина през цялото дълго изпитание на едно погребение.

Адамовата му ябълка се раздвижи.

— Но всяко изпитание има своята цел. Погребенията са отдушник на скръбта. Аз се опитвах да отрека болката и вината си и нямах такъв отдушник. И внезапно болката, вината и скръбта разпръснаха всички глупости, с които бе пълна главата ми, и аз получих ясна представа за това, в какво се бе превърнал животът ми. А телефонния секретар, за който споменах? Докато плавах безгрижно из Адриатика, докато са балсамирали майка ми и семейството ми се е опитвало да се свърже с мен, никой друг не се бе обадил. Освен техните съобщения други нямаше. Изпитвах болка, а около мен нямаше никой. Но вината беше моя. Само и единствено моя. Бях лош приятел, лош човек.

Без да се замисля, Брий се приближи и обви ръце около врата му. Болката му бе реална, като самата действителност. Брий отчаяно желаше да я облекчи.

Сега, след като бентът се бе срутил, думите на Том се отприщиха.

— Опитвах да се обадя на баща ми, но той не желаше да говори с мен. Нито братята ми. Само сестра ми. Като най-малки в семейството, винаги сме имали по-особени отношения. Но и с нея беше трудно.

Така че се качих на самолета и тръгнах натам. Отидох право на гробищата.

Разтреперан, Том пое въздух. Очите му се изпълниха със сълзи.

— Като гледах гроба, върху който още не беше поникнала трева... плочата с пресен надпис... си помислих, че това е най-ужасният момент в живота ми, но се лъжех. Само десет минути, след като бях отишъл, се появи баща ми. Вървеше с наведена глава и прегърбени рамене, сякаш бе на деветдесет години. Беше на не повече от шест метра, когато вдигна очи и замръзна на мястото си. Изправи рамене, хладно пое въздух и ми каза какво мисли за мен. После се обърна и тръгна надолу по хълма.

Брий затаи дъх.

— Догони ли го?

— Извиках, но той не спря и беше много странно, след всичките тези години, но аз просто не можех да оставя майка ми, не можех да я оставя сама на това място, така че не помръднах. После отидох вкъщи. Баща ми беше там. Видях го през прозореца. Беше там, но когато почуках, той не отвори вратата и бе прав. Гледаше, съзнавайки всички възможности, които аз съм имал, за разлика от другите, съзнавайки всичко, което не съм направил, а съм можел, всичко, което съм пропилял, съзнавайки как съм разочаровал майка си в момент, когато буквално не е съществувал утрешният ден... всичко това сигурно е ужасно за него.

— Не си ли говорил с него оттогава?

— Опитвам се. Обаждам се на всеки няколко седмици. Той не желае да говори.

Том сведе очи.

— Това беше преди десет месеца. Върнах се в Ню Йорк, но вече мразех града. Нищо не ми харесваше както преди. Не се обаждах на никого и никой не ми се обаждаше. Седях самичък на тавана, който ми се бе струвал толкова изискан, и изпитвах ненавист към кожените мебели, фалшивия блясък, и застанал наред това... мъртвило, мислех единствено за хората, с които исках да бъда, но не можех, защото през годините ги бях зарязвал един по един и се бях отърсвал от тях като от досадни пращинки, полепнали по смокинга ми от Армани.

Том замълча. Бавно вдигна очи. Погледът му бе пуст в очакване да чуе какво нищожество е.

Но Брий не можеше да произнесе тези думи. Тя не познаваше онзи Том, който бе извършил всичко това. Човекът, когото познаваше, бе безкрайно грижовен, заради нея беше прекарвал безсънни нощи и бе забравил собствените си нужди.

— Ти не ме изостави — каза тя и нежно погали напрегнатото му лице.

Почувства лекото му облекчение.

— Нещата тук са различни. Добре постъпих, че се преместих.

— Нещата тук са изначални. А ти си изначално добър.

— Не съм сигурен, че е точно така — отвърна той, но Брий видя, че е отново радостен и така близо до нея, че усети топлината в очите му. Погали с пръсти страните му.

— Какво става с книгите?

Беше време да попита за това.

— От четири години не съм написал нищо стойностно — измърмори Том, отново обхванат от презрение.

— Не е вярно.

— Кажи ми откровено. Коя от книгите ми намираш за по-силна — първата или последната?

Брий се замисли.

— Трудно е да се сравнят. Последната беше по-кратка...

— И не толкова задълбочена, и с по-лош сюжет. Пиших, но не влагах душата си. Последната книга беше ужасна.

Брий не би употребила думата „ужасна“. Но Том беше прав за дълбочината и сюжета.

— Все пак много хора я прочетоха.

— Разбира се. Тя бе на върха на класациите за най-продавани книги и аз си казах, че е страхотна. Но сега зная, че не е така. Това би било второто ми желание. Да пренапиша последната и предпоследната книга.

— А третото желание?

Погледът му омекна. Лека усмивка докосна устните му.

— Една целувка.

Брий се усмихна в отговор, посочи устните си и повдигна вежди.

— Да, от теб — каза Том.

В съзнанието ѝ се прокрадна мисълта за сериозността на това, което щеше да се случи, и за миг, само за миг, Брий се запита дали не

си навлича неприятности, като си играе с огъня, с мъж като Том. После мигът отмина. Нямаше никакъв шанс срещу всичко онова, което Том означаваше за нея.

— Считай това за щастливия си ден — каза тя и не беше нужно да се спуска към Том, защото той я посрещна на средата на пътя.

Брий се отпусна в ръцете му, едната обгърна шията ѝ, другата помилва косата ѝ с нежни собственически движения, после и двете обгърнаха главата ѝ в интимна ласка. Беше предположила, че ръцете му правят чудеса, и беше права. Дланите му умееха да целуват.

Не че устните му не можеха. Докосването им беше нежно, но настойчиво, утешаващо, предизвикателно. Те вкусиха от нейните, предусещайки желанията ѝ, и когато главата ѝ се замая, а дишането ѝ се учести, се отдръпнаха.

Твърде бързо. Брий хвана раменете му и се опита да дойде на себе си. Твърде горещо, твърде бързо. Том облегна чело о нейното. И неговото лице гореше. Потрепервайки, той бавно пое въздух и простена измъчено, което показваше, че иска да продължи, но няма намерение да го направи.

Различен. Толкова различен от другите мъже. И чаровен. Ами ако ме обича? — помисли Брий, после отпъди мисълта и се наслади на мига заради споделената му интимност, надвишаваща многократно всичко, което бе изпитвала преди. Беше красиво дори ако нямаше любов.

След няколко минути охлаждане на страстите Том дръпна подпрените на железните пръчки възглавници и ги постави на мястото им. Загаси осветлението, зави Брий с юргана и се изтегна върху него. Легна настрана с лице към нея.

Невероятно, но докато заспиваха, те дори не се докосваха.

Като повечето ноемврийски нощи и тази бе студена. Ако отоплението работеше, Том щеше да се чувства чудесно. Но когато се събуди, стаята бе ледена, а на Брий, сгушена под юргана, явно ѝ бе топло. Така че Том се вмъкна на празното място под завивката, придърпа я към врата си и отново заспа.

Призори Брий отвори очи. Главата ѝ почиваше върху ръката на Том. Той лежеше на една страна със затворени очи, под тъмните мигли жълтееше удареното място и избледняващият белег от шевовите. Брий посегна да го докосне, но плахо спря и отдръпна ръката си. Притисна я до гърлото си и се вгледа в Том.

Косата падаше върху челото му в безпорядък. Ухото му бе красиво оформено, с малка месеста част, а бакенбардите средно дълги. Еднодневната брада придаваше на лицето му още по-голям загар от слънчевия. Тенът му бе започнал да избледнява.

Този загар беше станал предмет на много догадки. Лий Ан се бе обзаложила, че е получен от пътешествие из джунглата, Флаш, че е от козметичен салон, а Доти бе заявила с неодобрително сумтене, че е от някой плаж за „голи хора“. Брий винаги бе смятала, че не е задължително да си разсъблечен, за да се сдобиеш със загар по лицето, врата и ръцете, а това бе единственото, което всички бяха виждали от Том до този момент.

Тъй като сега ризата му бе разкопчана, Брий видя, че загарът покриваше гърдите му — нищо чудно, тъй като знаеше, че Том бе прекарал голяма част от лятото в двора зад къщата си в подготвяне на земята и наливане на основите на терасата, която тя така много харесваше.

Реши, че в резултат на тази работа гърдните му мускули са се увеличили, макар че, отсъди Брий, едва ли са били малки и преди това. Но наистина бяха впечатляващи, стегнати и добре оформени, а кожата му бе покрита със светлокафяви, широки в основата си косъмчета, които изтъняваха в края. Цялото му тяло се изтъняваше надолу към тънкия кръст и леко присвитите напред бедра.

Този път Брий остави ръката си да се движи свободно. Пръстите ѝ погалиха косъмчетата между гърдите му, които бяха изненадващо меки, но топлината, излъчваща се от кожата под тях, беше позната. Том бе топил Брий повече от юргана, докато стоята все повече изстиваше.

Пещта пак се нуждаеше от ремонт. След няколко дни щеше напълно да излезе от строя.

Но ако Том бе в леглото до Брий, пещта можеше завинаги да угасне и пак нямаше да я е грижа. Топлината му бе цяло чудо. Брий усещаше как тя се прокрадва в нея, бавно и все по-дълбоко.

Дланта ѝ с разтреперени пръсти безшумно продължи пътя си надолу по гърдите му до разкопчаното горно копче на дънките. За миг застина, после, не толкова уверено, се вмъкна вътре. Топлината, която идваше оттам, както и възбудата му бяха съвсем истински.

— Забавляваш ли се? — долетя отгоре ѝ дрезгав глас. Брий се опита да намери причина защо да не го прави.

Нищо не ѝ хрумна, освен че животът бе твърде кратък, за да се подминат някои неща. Беше умряла и възкръснала. Следващия път също тъй лесно би могла да умре завинаги. Може би Том имаше тъмна страна и може би щеше да разбие сърцето ѝ. Но точно сега, точно в този момент той притежаваше силата да я накара да се почувства обичана. И точно сега, точно в този момент това бе единственото ѝ желание.

— Забавляваш ли се?

— Да — отвърна тя и се усмихна.

— Мога ли да се включа?

Брий поднесе устата си в отговор и в този миг разбра, че изборът ѝ бе правилен. Целувката му бе мечтата ѝ за утринна ласка. Тя носеше сладостта на почивката, топлината на интимността, искрата на пробуждането. Прегръдката му беше най-естественото, най-вълнуващото нещо на този свят. Именно към нея се бяха стремили, откакто преди малко повече от месец Брий се бе събудила в болницата и открила до себе си Том.

Той се нагоди към нея. Ръце, гърди, бедра — всичко се изви и зае своето място, сякаш движенията бяха отработвани десетки пъти. Само усещането беше ново. Разпалваше се от целувките, нажежаваше се от докосванията. Когато дрехите паднаха, то заискри, а после, с нарасналата интимност, пламна.

Брий беше очаквала, че при притискането към тялото му ще изпита болка, но такава нямаше. Не почувства болка и когато Том започна да я обсипва с целувки, защото и сега той бе много внимателен. Нежността му я възбуждаше, както и стаеният му дъх, когато за пръв път видя белезите ѝ, и докосването на устните му миг след това.

Ако това беше любовта, Брий никога досега не бе получавала дори частица от нея. Ако това беше любовта, не искаше да я замени с друго.

Том предугаждаше желанията ѝ и ги изпълняваше, неизменно внимателен. С тих глас, пресипнал от желание, той питаше: „Може ли? Боли ли те? Нека те целуна там“. Не стоварваше тежестта на тялото си върху нея дори когато разтвори краката ѝ и въпреки че ръцете му трепереха от желание, попита дали да използва презерватив.

Брий, обезумяла, поклати глава. Предишните ѝ любовници винаги слагаха презерватив, но с Том нямаше нужда. Привлече го към себе си. Той внимателно проникна в нея, сякаш бе девствена.

Емоционално погледнато, това беше вярно. За пръв път участваше сърцето ѝ и красотата на това чувство беше смайваща. Тя докосваше всяко нейно усещане, правеше страстта по-гореща и дълбока, възнасяше я по-високо, отколкото ѝ се бе струвало, че е възможно допреди няколко седмици. Караше я да чувства, че всичко, наистина всичко е възможно, ако само има смелостта да опита. За частица от секундата, в първия миг на върховното усещане, светът наоколо стана толкова ослепително ярък, че Брий помисли, че отново е умряла.

Мисълта, че е жива, само увеличи удоволствието.

Том се чувстваше чудесно. Седеше в любимото си сепаре в ъгъла с хубава книга в ръка, с превъзходна кълка от пуйка, двойна порция от дреболийки, предпочитаната светла бира „Слийпи Крийк“ и имаше Брий. Тя сновеше от маса на маса, от барплота до грила и кухнята. Всеки път, когато Том улавяше погледа ѝ, тя се изчервяваше.

Накрая, седна в неговото сепаре с гръб към закусвалнята и с уж сурово изражение прошепна:

— Престани да ме гледаш по този начин. Не мога да върша работата си. Ръцете ми започват да треперят. Забравям какво трябва да правя. Чувствам се неловко.

— Справяш се чудесно.

— Знаеш какво имам предвид.

— Как се чувстваш?

— Изненадващо добре.

— Аз пък не съм изненадан — отвърна той.

Втория път се бяха любили по начин, който би бил невъзможен, ако Брий не беше здрава. Никога досега не беше държал в прегръдките

си по-пламенна жена.

Сега Брий го погледна в очите, докосна с език крайчеца на устните си и за миг остана така, припомняйки си. След това хвърли дяволит поглед на Том и стана от масата.

Докато Брий бавно се отдалечаваше, той си представи полюшващите ѝ се бедра.

Изстена тихо и се раздвижи неспокойно върху пейката. Гледаше Брий и си мислеше, че изкуплението носи греховна сладост, когато от другата страна на масата се показва една рошава руса главица. След миг се появи личицето на Джоуи Литъл.

— Здравей — каза Том.

Джоуи бе вперил поглед.

— Е, здрасти — рече Том.

Джоуи отмести очи само колкото да се настани на пейката.

— Ял ли си? — попита Том.

Джоуи кимна.

— Какво яде?

Тъй като Джоуи не отговори, Том каза:

— Имаш мустаци от макарони със сирене.

Джоуи облиза устните си.

— Макарони със сирене? — попита Том.

Джоуи кимна.

Том посегна към смачканата капачка от бирената бутилка. Постави я пред себе си, прицели се и леко я перна с пръст към Джоуи. Капачката едва подмина средата на масата, Том я взе и опита отново. Този път тя се приземи на сантиметри от ръба на масата.

Джоуи погледна капачката, после Том.

Том кимна и му направи знак да опита.

Една ръчичка се подаде и побутна капачката. Когато тя помръдна, ръчичката я тласна напред. Този опит беше по-добър, но все пак неуспешен. Джоуи се изправи на колене и замахна. Том улови капачката, която щеше да падне на пода, и я сложи в скута си.

Джоуи зачака. Тъй като капачката не се появи, той стъпи на пейката, подпря ръце на масата и погледна към Том. После, също тъй бързо, както се бе изправил, се свлече и изчезна. Няколко секунди по-късно под масата малките му пръстчета разтвориха ръката на Том и

измъкнаха наградата. Малко след това Джоуи отново се появи на пейката, сложи капачката върху масата и се прицели.

Том реши, че това е знак. Нямаше значение, че хлапето е само на две години. Децата са мъдри. Инстинктивно различават приятеля от врага. Джоуи Литъл беше решил, че Том е приятел. Това беше начало.

След като се убеди, че Брий се справя добре със сервирането, че Флаш я наблюдава отблизо и че тя определено се радваше, когато редовните посетители си тръгваха, Том плати сметката си.

Отиде до бунгалото на „Уест Елм“, извади ножче с едно острие от комплекта за инструменти под кухненския плот и разряза първия пакет с книги, които не бяха виждали дневна светлина от заминаването му от Ню Йорк.

В пет часа беше обратно в закусвалнята, за да вземе Брий, закара я до дома ѝ на улица „Саут форест“ и ѝ направи масаж, пред който разтриването на краката ѝ в болницата бледнееше. По-късно, във ваната с крачета, която едва-едва побираше двамата и поради тази причина беше незаменима, ѝ каза, че я обича.

ОСМА ГЛАВА

Животът е хубав.

Не, реши Брий. Животът е прекрасен. Беше лудо влюбена в човек, който също я обичаше и чиято главна цел сякаш бе да ѝ угажда. Имаше моменти, в които Брий бе убедена, че сънува или халюцинира, но когато се оципеше, Том все още стоеше пред нея и ѝ се усмихваше така, сякаш тя е отговорът на молитвите му.

Допреди няколко месеца Брий не би повярвала, че може да открие толкова грижовен, интелигентен, известен и любящ мъж. Но това беше, преди да види съществото от светлина. Успокоението, което бе почувствала тогава, беше същото като спокойствието, което изпитваше с Том. Същата доброта. Същата любов. Имаше моменти, в които се питаше дали Том не е възплъщение на това същество, дали не е умряла и възкръснала само за да бъде с него, дали тя не е отговорът на неговите молитви. Беше добра за него. Той се нуждаеше от опора и тя му бе опора. Той се нуждаеше от откритост и искреност и тя беше открита и искрена. Макар и провинциалистка, четеше същите книги като него и умееше да отстоява мнението си по всеки въпрос, който повдигаше той. Тя даваше на живота му посока, нещо, което Том не бе имал от твърде дълго. А и сексуално го удовлетворяваше. О, да, наистина. Брий го долавяше в стенанията му, когато галеше гърдите му, усещаше го в трепета, породен от интимните ѝ ласки; а когато Том отмяташе глава назад и разтваряше устни в дълга и страстна въздишка и след това бавно се отпускате в леглото с израз на чиста любов върху лицето си, Брий знаеше, че е така.

Не му беше казала, че не може да има деца.

Но ако Том я обичаше, това щеше да е без значение. Ако той си тръгнеше през пролетта, наистина щеше да е без значение.

Във всеки случай, имаше време.

А и не искаше да мисли за бъдещето. Съществото от светлина я бе научило на това, макар че, както и в случая с трите желания, Брий

не бе доловила никакви думи. По-важното беше, че можеше да живее за мига. Това бе нещо, което можеше веднага да направи.

Не беше готова с трите си желания. Още не.

От времето, когато предците бяха основали града, Денят на благодарността в Панама беше всеобщ празник.

В онези ранни дни знатните семейства, чиито къщи обграждаха градината, организираха големи вечери с пуйки и отваряха вратите си за хората. С измирането или преместването на тези семейства и с увеличаването на населението нещата се промениха. Къщите около градината все още отваряха вратите си, но сега всеки участваше в приготовленията.

Брий беше зачислена към дома на семейство Нолан. Тя пристигна с две големи салати и с Том. След като изядоха основното ястие там, те, както повеляваше традицията, тръгнаха от къща на къща, за да получат десерт.

Не е приятно, когато вали дъжд, бе отбелязала Брий, спомняйки си калта по време на много предишни празници. Но този път не валеше. В началото облаците бяха гъсти и бели. Когато дойде моментът за обиколката, бе започнало да прехвърча сняг. Градската градина се превърна в омагьосано място, изпълнено с жители с яркоцветни шапки, якета и шалове и лица, зачервени от доброто хапване и пийване, и с лек бял пращец, който невинно прехвърчаше наоколо.

Брий не би могла да мечтае за по-хубав ден. От ранната сутрин до късната вечер тя сияеше. Том рядко я изоставяше, и то само да напълни чинията ѝ, долее чашата ѝ или донесе палтото ѝ. Не се държеше собственически. Просто се опитваше да ѝ угоди по най-мил и ненатрапчив начин.

Важността на присъствието му около Брий не убягна на града. Тя не се беше появявала с придружител, откакто бе отишла на дипломирането си с Къртис Лам. Но пък присъствието на Том не изненадваше. Беше обществена тайна, че всеки ден на обяд той я закарва в закусвалнята, взима я след края на смяната ѝ и прекарва почти всяка нощ в къщата ѝ.

Но нещо се случи по време на този Ден на благодарността. Частица от доброжелателството, на което се радваше всеки местен и още повече някой толкова обичан човек като Брий, поръси и Том. Не че го приеха в прегръдките си. Бдителността остана. Но го включиха в разговорите.

По-точно, разпитваха го. Любопитството измести недоверието.

Разпитваха го за работата му като адвокат. Разпитваха го за работата му като писател. Разпитваха го за семейството му. Задаваха му неизменно едни и същи въпроси, най-напред у Ноланови, после в другите къщи и той отговаряше с неизчерпаемо търпение. Единствено Брий знаеше колко тежки са за него въпросите за семейството му.

Останал за миг насаме с Брий край топлата камина в къщата на Ноланови, Том, потънал в спомени, каза:

— В Деня на благодарността домът ни винаги беше пълен. Братята ми също играеха футбол, така че винаги имаше игра. После всички се събираха вкъщи — приятели, роднини, тренъори, учители. Напомня ми за тук.

Не беше нужно да казва, че се пита какво ли прави семейството му сега. Сутринта Брий го бе видяла да вдига телефонната слушалка и дълго да я държи до гърдите си, мислейки, че е сам, преди тихо да я остави. Виждаше тъгата в очите му и сега, когато Том гледаше едно след друго семейства от родители, баби и дядовци, лели и чичовци, снахи, зетъове и деца.

Ако имаше три желания, можеше да поиска Том да направи онова обаждане. Но нямаше право да предлага това. Най-доброто, което можеше да направи, бе да облекчи тъгата му.

Беше готова да му помогне. Това, за което не бе подготвена, беше собствената ѝ мъка, внезапната болка, която я пронизваше, когато видеше увеличилите се отпреди година семейства с дете. Гледаше сополивите нослета и омазаните от пуйка ръчички и си напомняше, че досега не е имала желание за деца. Но болката оставаше.

В дните след Деня на благодарността Джоуи Литъл стана редовен посетител в сепарето на Том. В началото седеше от другата страна на масата, запращаше капачката на Том, смъкваше се на пода, за да я измъкне от ръцете му, и се катереше обратно на мястото си.

Постепенно започна да се промушва под масата и да сяда до Том. Накрая мълчанието му се смени с кикот и писъци.

Един особено силен писък накара Лиз да притича. Тя видя Джоуи, притиснат под мишницата на Том, да правеше физиономии на своето обърнато наопаки отражение в супената му лъжица.

— Мили Боже — каза тя. — Пречи ли ти?

Том притисна хлапето.

— В никакъв случай. Джоуи и аз сме големи приятелчета.

— Понякога е много непокорен.

— Аз умея да укротявам — отвърна Том, без да се замисля.

В редките случаи, когато се бе прибирал вкъщи, беше играл със своите племеннички и племенници. Децата го очароваха. Мотивите им бяха ясни, а желанията им съвсем искрени.

Зарадва се, когато Лиз седна срещу него.

— Как ти се стори Денят на благодарността? — попита тя. — По-различно, нали?

Том беше празнувал Деня на благодарността в хотел „Риц“ в Лагуна Мигел, в изискано имение в северната част на Манхатън, по склоновете на Аспен.

— Различен от всички останали през последните години — каза той на Лиз и добави: — По-хубав. Хареса ми.

— Също и на Брий. Никога не съм я виждала толкова щастлива. И не бях единствената, която мисли така. Мнозина казаха същото. Сигурно на теб трябва да благодарим.

Предишният Том щеше да си припише всичките заслуги. Новият Том не се хвана в този капан.

— Брий преживя интересна есен. Сега гледа на нещата по различен начин. Щастлива е, че е жива.

— Не е само това — каза Лиз и се облегна назад. — Е, ще разбиеш ли сърцето ѝ, като си отидеш, или ще останеш?

— Няма да разбия сърцето ѝ.

Не би могъл да направи това, ако не разбиеше собственото си сърце, а той не беше мазохист.

— Това е само половин отговор.

Том усещаше, че Лиз е приятел. Харесваше съпруга ѝ, имаше слабост и към двамата. И те идваха от големия град. И те имаха професионален живот, независещ от Панама. И те обожаваха Брий.

Затова той се довери.

— Не зная другата половина на отговора. Още не съм решил.

— Мартин Спрейг е убеден, че пишеш книга, чието действие се развива в Панама.

— Не. Не пиша, точка.

— Мартин предпочита да мисли така, защото другата възможност е да отвориш собствена кантора и да упражняваш закона на негова територия.

Том се прокашля.

— Усетих, че е разтревожен. Но аз няма да работя като адвокат.

Лиз впери поглед в масата. Потърка с ръкава на пуловера си мазните отпечатащи от пръстите на Джоуи.

— А можеш. Имаме нужда.

— Мартин се справя.

— Едва-едва — каза тя и вдигна очи към Том. — Не ме разбирай погрешно. Той е прекрасен човек. От години задоволява нуждите на Панама. Проблемът е, че новодошлите като нас идват с нови проблеми — Лиз пое въздух. — Бен и аз изготвяме рекламни кампании за малки фирми. Миналото лято представихме свой проект на един клиент. Президентът не го одобри и нае друга фирма на по-ниска цена. Сега неочаквано компанията предлага реклами, еднакви с онези, предложени от нас. Това е кражба.

— Мартин не е ли съгласен с вас?

— Той не го счита за кражба. Определя го като непочтени делови отношения и твърди, че ще ни излезе по-скъпо да си търсим правата, отколкото бихме получили като обезщетение. Струва ми се, че не е много добър в тази област.

— Той не се занимава с жалби.

— Така е.

Лиз замълча и погледна Том право в очите.

— Ти си добър.

Беше се поддал и се хвана в капана. Лиз беше умна.

— Аз не практикувам.

— Но би могъл.

Том поклати глава.

— Защо? — попита Лиз.

— Първо, не съм практикувал от осем години. Второ, не членувам в местния адвокатски съюз. И трето, това, което ти каза — градът е територия на Мартин.

— Съгласен ли си с него, че няма смисъл да си търсим правата?

— Не бих могъл да се изкажа, без да знам повече. Интелектуалната собственост не ми е специалност. Нямате ли адвокати в Ню Йорк?

— Така мислехме, докато не им се обадохме. Очевидно залогът не е достатъчно голям за техния вкус и в известен смисъл са прави. За нас въпросът е принципен. Нямаме защита на авторските права. Досега не е било нужно.

— В такъв случай нищо не можете да докажете.

— Разполагаме с проекта на рекламата. Имаме копие от рекламата, която се разпространява. Знаем, че точките, срещу които президентът на компанията възрази, се съдържат в сегашните реклами.

— Можете ли да го докажете?

— Имаме запис на разговора с него.

— В който той изказва възраженията си?

— Да.

Том беше изкушен. Но все още съществуваха изброените три пречки.

— Не ми давай отговор веднага — каза Лиз, която отново постъпи умно. — Само си помисли. Става ли?

Огледа се наоколо.

— Къде е Джоуи?

Том посочи към скута си. Свит на кълбо, стоплен от съня, Джоуи Литъл спеше.

Всеки път, когато отидеше в къщата на Том, Брий откриваше нова изненада. Един път всекидневната бе обзаведена с безкрайни лавици, пълни с книги, а наоколо не се виждаше дори един кашон. На следващия ден кашоните бяха изчезнали от кухнята, а съдържанието им бе преместено в кабинетите. На другия ден по стените на всекидневната висяха картини с маслени бои.

Най-въълнуващи бяха снимките в рамка, които започнаха да се появяват. Повечето бяха малки, бяха много пожълтели. Всяка една

имаше история.

— Това е най-големият ми брат, Карл — обясни й Том. — А тук, в низходящ ред сме Макс, Питър, Дан и аз. Това е сестра ми Алис, нагиздена за забавата в шести клас. Обърни внимание, че гаджето й не се вижда наоколо. Беше изплашен от нас.

— Не вярвам.

— Е, уплаши се за малко, но после се върна. Реши, че се страхува повече от това, което ще му сторим, ако не се появи. Живееше надолу по улицата. Познавахме го от малък. Беше симпатично хлапе. Но Алис го заряза.

Брий взе друга снимка. След като направи сверка с първата и отдаде дължимото на времето, каза:

— Това е Макс, нали?

— С жена си Сандра, снимани на сватбата. Имаха ученическа любов, но Сандра замина да учи и се омъжи за друг. Когато бракът й се разпадна, тя се върна у дома. Макс чакаше. Беше невъзможно да се ожени за друга. Хлапетата са от първия й брак. Откакто тази снимка е направена, броят им нарасна на четири.

— Изглеждат щастливо семейство.

— Така е — каза Том.

— Колко са общо внуците?

— Дванайсет при последното преброяване.

Брий долови гордост. Вдигна очи и видя копнеж. Развълнувана, остави снимката и взе друга.

— Това е баща ми — каза Том и посочи едър мъж с изправени рамене, който със собственически жест се бе подпрял на капака на един чисто нов за онова време шевролет. Пръснати пред и около колата стояха Том, братята и сестра му, две кучета и една котка.

— Спестяваше години за тази кола. Беше първият нов автомобил, който бе купил. Скупчвахме се около креслото му, за да надзърнем в рекламната брошура. Всяка година вземаше нова листовка, толкова дълго събираше пари. Не желаше да я купува на изплащане, беше решил, че ще събере цялата сума. Най-накрая, през шейсет и пета, взе тази кола. Карл и Макс имаха шофьорски книжки, но минаха месеци, преди татко да им позволи да я карат. Макс катастрофира още първия път, когато седна зад волана.

— Какво направи баща ти? — затаи дъх Брий.

— Викаше и крещеше, докато майка ми не му каза да млъкне. Макс изтегли спестяванията си да плати за поправката. След години научи, че татко сам е платил за ремонта и е внесъл парите на Макс в банката. Те покриха сватбеното му пътешествие със Сандра.

Това говори много, реши Брий. То показваше, че под суровата външност на този човек тупти меко сърце. Запита се дали е останало нещо от него.

Брий разгледа снимката и реши, че братята на Том приличат на баща си много повече от него. Той и сестра му Алис бяха по-различни, с еднаква боя и усмивка.

— Вие е Алис сигурно сте се метнали на майка ви. Защо я няма на никоя от тези снимки?

— Защото тя снима.

— Имаш ли нейна фотография?

— На горния етаж.

Снимката стоеше на доскоро празното нощно шкафче, една обикновена, поставена в рамка фотография на двацет и няколко годишния Том с жена, която бе по-възрастно копие на сестра му Алис. Брий дълго се взира в снимката. Когато вдигна очи към Том, погледът му все още бе прикован върху фотографията.

— Дипломирането ми в юридическия факултет — бе всичко, което каза той.

— Сигурно е била много горда.

Той кимна и остави снимката върху нощното шкафче.

— Обади им се, Том — прошепна Брий.

Той пъхна ръце в джобовете на дънките си и отмести поглед към прозореца.

— Искан ми се.

— Тогава го направи.

Том я погледна почти ужасен.

— Ами ако баща ми затвори?

— Тогава ще се обадиш на Алис. С нея си бил най-близък.

— Ами ако и тя затвори?

— Ами ако не затвори?

Решението да се свърже със семейството си зависеше от Том. Но Брий почувства, че му е дала тема за размисъл, когато, след като я

погледна слисано, той поклати глава, подсмихна се и обви ръка около врата ѝ.

— Не се предаваш лесно — каза той и я придърпа към себе си.

— Знаеш ли, може и да го пожелаея.

— Да не си посмяла — смъмри я Том. — Тези желания са си твои.

Значи все пак е взел нещо от баща си, помисли си Брий. Суров глас, меко сърце.

— Какво да си пожелаея? — попита тя, преливаща от радостта на мига. — Напълно съм щастлива, за да искам нещо. Не ми трябва абсолютно нищо.

— Имаш нужда от нова пещ — каза Том. — Пожелай си това.

— Няма да хабя желание за една пещ — направи физиономия Брий.

— Но твоята едва крета. Може и да ти купя нова.

— Да не си посмял — върна му думите тя.

Нямаше да му позволи да направи това. Все пак, ако нещата се развиваха според очакванията ѝ, нямаше да живее в къщата на улица „Саут форест“ още дълго.

Ето това можеше да поиска, ако трябваше да си пожелае нещо.

През първата седмица на декември, заедно с характерните за сезона студ и лед, пристигна и истинският сняг. Да се каже, че животът в Панама замря, означаваше да се намекне, че градът не може да се справи със зимата, което изобщо не беше вярно. Сега, след като сандъчетата с пясък бяха заели мястото си и снегорините работеха, снегът не представляваше никаква трудност. Това, което забавяше ритъма на живот, беше традицията, и по-точно пързаянето по „Ийст Мейн“.

— Какво става? — попита Том, когато Брий реши да си почине от сервирането и седна в сепарето, за да обясни защо е целият този шум в закусвалнята.

— Заради пързаянето по „Ийст Мейн“ е. Това е състезание. Започва от градския парк и свършва в подножието на хълма. Училищни табли за храна, картонени кутии, капаци от кофи за смет, столове — всичко необичайно влиза в употреба. Има награди за най-бързия, за най-бавния, за най-оригиналния, за най-стария и най-младия участник. Всъщност, всеки, който финишира, получава награда.

— Всеки печели? — попита Том. — Че кое му е интересното тогава?

Брий се усмихна. Том Гейтс може и да беше обиколил света, но имаше какво да узнае за Панама, щата Върмонт. Зарадвана, че може да го научи на нещо, Брий каза:

— Печелиш само ако финишираш, а финишираш, ако се спуснеш от върха до подножието без прекъсване. Можеш да се засилиш надолу, но после трябва да продължиш, без да спиращ. Ако се преобърнеш, отпадаш. Ако излезеш от пистата, отпадаш. Ако някой те бутне или ти помогне с каквото и да е, отпадаш.

Брий видя, че мозъкът му заработи. Внезапно Том се подмлади.

— Кога е състезанието? — попита той.

— Ако снегът спре, утре на обед. Има няколко спускания, по шест шейни на спускане.

— И един човек на шейна?

— Бройката няма значение, стига да остане същата от началото до края.

— Всеки ли може да участва?

— Ъ-хъ.

— Ти ще се включиш ли?

— Веднъж, когато бях в гимназията, участвах. Заедно с три приятелки свалихме краката на една стара пейка и намазахме долните дъски с восък. Мислихме, че ще я направляваме, като са накланяме ту на едната, ту на другата страна.

Брий бавно поклати глава.

— Но излязохте извън пистата?

— Още в началото.

— Това ли те отказа от други участия?

— Не. Но баща ми непрекъснато повтаряше, че съм луда да рискувам да се нараня, а след като започнах работа при Флаш, трябваше да му помагам. Закусвалнята е на средата на пистата. Това е единственото място, където наблюдаващите състезанието могат да се приютят. Цял следобед раздаваме горещ шоколад.

Поне това беше правила през изминалите бог знае колко години, но сега то й изглеждаше дяволски скучно.

— Не бих имала нищо против да участвам. Обикновено няма пострадали.

Със сигурност нямаше пострадали като нея по време на безобидната разходка след работа. Том бе заинтригуван.

— Ще се справиш ли? — попита той. — Физически?

Брий се стегна, физически се чувстваше прекрасно.

Емоционално, също. Тази година не се страхуваше от наранявания. Ако ѝ бе писано да умре, вече нямаше да е между живите. А и, по дяволите, нямаше да налива горещ шоколад цял следобед.

— Ще се справя. Имаш ли някакви идеи?

Хрумването, на което посветиха цялата вечер и по-голямата част от следващия ден, включваше отрязването на 120 сантиметрово парче от едно широко дърво, което бе паднало в гората на Том, разрязването му на две, издълбаването на вътрешността му, прикрепването на едно първобитно морско кормило към дупка в задната му част, намазване на дъното с восък и спускане с така направеното кану по „Ийст Мейн“. Брий и Том не бяха нито най-бързите, нито най-бавните, нито най-старите, младите или оригиналните, но успяха да финишират.

Никога досега Брий не се бе забавлявала толкова много.

През следващата седмица Том доби представа какво означава панамска зима. Градът беше връхлетян от втора буря, която изсипа трийсетсантиметров сняг върху старата, вече замръзнала половин метрова покривка. Пътищата бързо бяха разчистени и посипани с пясък, така че Том можеше да откарва Брий на работа, но се чувстваше като заклещен сред толкова много сняг. Том беше отегчен.

За разнообразие той се качи в стаята, която наричаше свой кабинет. Това бе единственото помещение с неразопаковани вещи, но Том не възнамеряваше да подрежда сега. Просто включи компютъра, прикачи го към жака, повика „Лексис“ и направи някои правни проучвания.

После, за разнообразие, тъй като Брий имаше още няколко часа работа, а и той нямаше по-добро занимание, нахвърли някои мисли по случая на семейство Литъл, очерта възможни стратегии и състави примерен текст на писмото, което Мартин Спрейг можеше да напише до президента на компанията, отхвърлила проекта на Лиз и Бен.

Постави всичко в плик с размери 5×7 и го пхна в книгата, която четеше.

После, само за разнообразие, тъй като знаеше, че Мартин се храни в закусвалнята всеки понеделник, сряда и петък, а този ден беше сряда, и тъй като и без друго бе решил да отиде да вечеря с Брий след края на работното ѝ време, се качи в колата и потегли. Ако Мартин не беше там, щеше да остави плика в книгата и да му го даде по-късно. Ако на бара около Мартин седяха хора, щеше да направи същото. Но столът от лявата страна на Мартин бе съвсем празен.

— Как си? — попита Том, сядайки на този стол.

Намигна на Брий, която също му намигна в отговор и тактично се отдалечи.

— Не зле — отвърна Мартин.

— Искам да те помоля за една услуга.

Мартин застана нащрек.

— Каква услуга?

— Говорих с Лиз Литъл за работата ѝ и тя спомена за проблема си с непочтената конкуренция. Имай предвид, че това не е в моята област, но ме заинтригува и направих някои проучвания. Струва ми се, че може да се намери лесно разрешение на проблема, особено след като Лиз и Бен разполагат със записа.

Том махна с ръка на появилата се Лий Ан, че не желае кафе, и продължи тихо:

— Добре премерените заплахи в едно добре премерено писмо може да се окажат достатъчни да принудят президента на тази компания да постигне споразумение със семейство Литъл.

— Какви заплахи? — попита Мартин.

Том повдигна рамене.

— Заплаха за предявяване на иск в съответствие със Закона за труда в щата Върмонт. Заплаха за финансова ревизия. Заплаха за запрещение. Всяко едно от тези неща ще струва на една малка фирма повече пари, отколкото ѝ се иска да похарчи. Поне така мисля аз. Но може и да греша. Както казах, интелектуалната собственост не ми е специалност, а и без друго не членувам в местния съюз на адвокатите. Ти си човекът, който може да се заеме с проблема.

Том измъкна плика от книгата и го плъзна по тезгяха към чинията на Мартин.

— Искаш ли да погледнеш и да кажеш дали според теб случаят има някакви шансове? Що се отнася до Лиз, аз забравих за проблема ѝ веднага след като ми спомена, така че тя не очаква нищо. Но двамата с Бен са свестни хора. Не е честно да не им се плаща за идеи, които са техни. Добре би било, ако след преговорите получат малко пари.

Том удари с длан по тезгяха и стана от стола.

— Те са твои клиенти. Ти решаваш.

През третата седмица на декември закусвалнята бе накичена за Коледа. Над тигана върху подложките за чиниите бе изрисувана шапката на Дядо Мраз. От тавана висяха снежинки. Украшено коледно дръвче стоеше край грамофона автомат, зареден с празнични песни, които Флаш въртеше непрекъснато на собствени разноси. В черните вазички на всяка маса имаше букетчета от червени клонки кучешки дрян, стръкове бодлива зеленина и имел. Дори ежедневните блюда на Флаш бяха съобразени със сезона. Един ден закусвалнята предлагаше „Коледно суши“, на другия „Коледа в Ница“, на следващия „Коледа по италиански“.

— Твърде кичозно, а? — попита предпазливо Брий Том, знаейки, че е виждал и по-пищна и по-изтънчена празнична обстановка.

— Със сигурност е кичозно. Но пък е страхотно — отвърна той, разкрасявайки сезона, който Брий виждаше поновому и обичаше както никога досега.

Коледите с баба ѝ и дядо ѝ винаги бяха сериозно събитие. Те възприемаха празника като ден за благодарствени молитви за раждането на Спасителя и не виждаха никаква връзка между радостта от неговата поява и разменянето на подаръци помежду им или пък с Брий. Когато беше малка, баща ѝ ѝ даваше дребни играчки, като се оправдаваше пред родителите си, че не иска дъщеря му да мисли, че Дядо Мраз не я обича, но още първата година, когато Брий надрасна вярата си в добрия старец, тази практика свърши.

Брий не бе жадувала за подаръци. Това, за което тя отчаяно бе копняла, беше веселието.

Тази година то бе в изобилие. Празничната украса в закусвалнята беше само началото. В църквата се проведе ежегодното събиране на дрехи, което не беше нищо друго, освен разменянето на коледни сладки. Състоя се ежегодният танц, отбелязващ зимното слънцестоене, по време на който Брий изпита удоволствието от бавното валсиране с Том. А и самата Коледа наближаваше.

На двайсет и трети, докато Брий беше на работа, Том я изненада с украса на къщата ѝ, придавайки на навъсената викторианска стара мома изненадваща веселост.

„Но аз щях да помогна“, беше единственото оплакване на Брий, и то изречено с половин уста, толкова беше трогната, но дори след това желанието ѝ се сбъдна. Когато на следващата сутрин Том я остави пред закусвалнята, Флаш я побутна обратно навън.

— Какво правиш? — извика Брий, след като той отказа да се отдръпне от вратата.

— Имаш почивен ден — каза Флаш, — и не ми казвай, че те чака много работа, защото и двамата знаем, че не се интересуваш от нея както преди. Вече не ми даваш списък с нещата, които трябва да се направят. По дяволите, дори престана да ми натякваш за Стафорд, въпреки че млякото все още е развалено. Днес не те искам на работа. Искам те ей там.

Брий се канеше да попита „Къде там?“, когато се обърна и видя ухиления до уши Том. Колата му стоеше в очакване със запален мотор. Очевидно Том участваше в шегата.

Брий тръгна без борба, сдържайки радостта си, когато усети, че прелива от щастие. Том я заведе в снежната гора, за да отсекаат коледно дърво за къщата му, направиха пуканки и ги нанизаха на връв, отвориха кутии с малки лъскави украшения и панделки от червено кадифе. Когато всичко бе заело подobaващото му се място, Том я повдигна, за да постави тя искрящата звезда на върха на дървото.

Тази нощ отидоха заедно с другите жители на вечерната служба и в това също имаше нещо необикновено.

Макар и да не беше от най-религиозните, Брий се почувства благословена. Седнала в църквата до Том и заобиколена от толкова познати лица, тя изпита същото усещане за единение, което бе почувствала със съществото от светлина.

И в много други случаи долавяше присъствието му. Не знаеше дали това е Бог или Христос, или Свети Петър, или съвсем друг образ, но седнала в църквата, усещаше неговата топлина и любов.

По необясним начин Брий се почувства като новородена, може би защото, когато след църковната служба се прибраха с Том в къщата му, откри куп подаръци под елхата. С детинско вълнение ги разтвори един по един.

— Няма ли да оставиш няколко за сутринта? — попита Том, смеейки се.

Брий само поклати глава и развърза следващата панделка. Подаръците за Том бяха в дома ѝ. Ако бе имала търпение да почака, биха могли да ги отворят заедно. Но за това и дума не можеше да става.

Някои от подаръците бяха за развлечение — ръчно изработена табла за игра, книги, които ѝ се искаше да прочете, нов албум на Гарт Брукс.

Други бяха практични — пуловер от кашмир, с който никога не би се издокарала, комплект от шал и ръкавици, машина за гофрети.

Том запази най-голямата изненада за края и поднесе на Брий подаръка, който блещукаше като коледната звезда върху елхата. Това бяха чифт обеци, подозрително приличащи на диамантени топлийки.

Брий преглътна, вдигна очи към Том, преглътна отново и успя да прошепне с благоговение:

— Нали не са... приличат на... нима са...

— Истински — кимна той и се ухили.

Измина дълъг миг, в който Брий се опитваше да укроти треперещите си ръце, преди да улучи дупките на ушите си, дълъг миг на влюбено съзерцаване в огледалото, безкрайно дълъг миг, в който, неспособна да продума, тя прегръщаше Том с благодарност, дълго, дълго преди двамата да потънат в сън.

Брий нямаше нужда, от каквито и да е три желания. Взе това решение на Коледа и в следващите дни нищо не успя да я убеди в обратното. Том превърна седмицата в безкраен празник. Една вечер сготви пуйка, на другата заведе Брий в едно ресторантче извън Бърлингтън. През уикенда между празниците я закара в Бостън, където

гледаха „Лешникотрошачката“, спаха в „Четирите годишни времена“, закусиха в „Риц“ и скитаха из магазините на улица „Нюбъри“.

И преди Брий бе ходила в Бостън, но никога не беше прекарвала толкова разточително и заедно с мъжа на мечтите си.

Докато пътуваха към дома, тя се облегна на седалката, обърна се към Том и се ухили:

— Мога единствено да кажа, че умрях и отидох в рая.

— Пак ли?

— Не съм се връщала оттам.

Явно беше така. После дойде новогодишната нощ, а с нея шампанското и лекото пукване в балона на илюзиите ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Вярваш ли в новогодишните решения? — попита Брий Том, на връщане от забавата, организирана от семейство Литъл.

Том държеше Брий за ръка, но бе необичайно мълчалив.

— Не зная — отговори той. — Взимах такива решения като малък. Обещавах да не се бия с братята си, да почиствам стаята си без подканяне. В гимназията обещавах да имам по-добри бележки. В колежа високите оценки вече не бяха достатъчни. Обещавах да вадя шестици.

В гласа му се бе прокраднало презрение. Брий беше отвикнала да го чува.

— Какво стана после? — попита тя.

— Изкарах шестиците. Получавах почти всичко, което пожелаех, без да давам обещания, така че престанах — погледна я той. — Бях отвратително високомерен.

„Бях“, повтори си Брий, зарадвана от употребата на минало време. Вдигна ръката му и устните ѝ пробягаха по белега.

— И тъй, вярваш ли в тях?

Том се замисли.

— Да. Те показват стремеж към усъвършенстване.

— Тогава какви са твоите решения?

Той отново я погледна.

— Първо кажи ти.

— Да, но аз те попитах.

— Аз шофирам. Не мога да се съсредоточа. Какви са новогодишните ти решения?

— То е само едно — каза тя. — Да гребя от живота с пълни шепи.

Наблюдаваше реакцията му — лека, тъжна усмивка.

— Харесва ми.

— А твоите?

Той зави по „Уест Елм“ и подкара колата по замръзналия път към дървената вила. Снегът проскърцваше под гумите на джипа. Том спря под навеса.

— Том?

— Мисля.

Брий изпита неясна тревога. Не че възразяваше срещу желанието му да мисли, нещо, което отнемаше толкова време, сигурно беше трудно. Не беше нужно да е гениална, за да се досети, че е свързано с бъдещето. Но пък новогодишните решения винаги бяха такива.

Том посегна към дръжката на вратата. Брий докосна ръката му. Прехапал горната си устна, той втренчи поглед във волана и въздъхна.

— Новогодишното ми решение е да преосмисля живота си.

Брий затаи дъх. Том стисна ръката ѝ.

— Нямах това предвид — каза той. — Не се нуждаю от преосмисляне на отношенията ми с теб. Но другото ми е мътно. Трябва да подреда останалата част от мозайката.

Брий винаги бе усещала, че това е само въпрос на време. Живеенето за мига не можеше да продължава вечно. Но беше хубаво. Беше приела диамантените обеци просто като проява на обич, бе съумяла да живее ден за ден без никакви очаквания, освен да види Том след работа. Беше доволна, повече от доволна от тази подчиненост на мига. Така се бе предпазила от разочарования.

Сега внезапно изпита страх. За пръв път от седмици се запита дали Том ще си тръгне.

Той отвори вратата на джипа, дръпна Брий след себе си и праметна ръка върху раменете ѝ, докато вървяха към къщата. Оставиха якетата си в кухнята.

Брий го последва във всекидневната и се загледа, докато Том кладеше огън. Когато тресчиците се запалиха и пламъкът се разгоря, тя се обърна към рафтовете, опасващи стените. Погледът ѝ се закова върху написаните от Том книги. Бяха шест, наредени в един ненатрапчив ъгъл над нивото на очите и се губеха сред останалите. Но не беше така. От деня, в който Том ги беше сложил там, Брий остро чувстваше тяхното присъствие.

— Искаш ли да пишеш? — попита тя.

Приведен, с гръб към нея, той разпалваше огъня.

— Не зная. Напоследък препрочитам написаното. Ранните книги не са лоши.

Брий сложи ръце на кръста.

— Имаш ли нови идеи?

— В началото нямах. После нещата се промениха. Сега проблемът не е в хрумванията. Щом взема някой вестник и идеите се появяват.

— Къде е проблемът? В писането?

— Не. Писането никога не ме е затруднявало.

— Тогава какво?

— Това, което идва впоследствие.

А-ха. Неговото възмездие.

— Славата.

Том избърса длани в дънките и се изправи. Пъхна ръце в джобовете и я погледна.

— Не вярвам, че ще мога да се справя с известността.

— Като алкохолик в стая с бутилки?

— Нещо такова, а и без друго не съм сигурен, че искам да пиша. Знам, че мога. Но просто не съм убеден, че го желая.

— Как ще решиш?

Том се почеса по главата.

— Не зная. Ти искаш да живееш на пълни обороти. Аз също. Понякога ми се струва, че вече съм го постигнал. Мога да кажа, че девет десети от живота ми е пълноценен и щастлив. Но останалата една десета нашепва, че баща ми е прав. Пропилявам таланта си.

Том пристъпи към Брий и обгърна раменете ѝ.

— Проблемът е, че не мога да си седя тук, докато ти ходиш на работа. Не е правилно.

— Но аз нямам нищо против — настоя Брий разтревожена. — Харесва ми да работя в закусвалнята. А и не ми трябва лъскави вещи. Ако ми беше подарил речни камъни вместо диаманти, пак щях да им се радвам. Ако става дума за пари...

— Не. Въпросът е принципен.

Човекът с принципи е достоен за възхищение, помисли си Брий, но това не заглуши страховете ѝ.

Онова, което заглушаваше страховете ѝ, бе мисълта за съществуването от светлина, то я обичаше и нямаше да допусне да се

случи нещо лошо. А съществуваха и трите желания. Ако бяха истински, без колебание щеше да използва едното от тях, за да задържи Том.

Две седмици след началото на януари Том замина за Ню Йорк. Беше уговорил дата за обяд със своя агент и вечеря с някогашните си колеги адвокати. Брий виждаше смисъл в това. Съзнаваше, че той трябва да поправи оградата, преди да реши дали харесва онова зад нея. Но от мига, в който разбра за заминаването, я обхвана страх.

Том настояваше Брий да ползва джипа в негово отсъствие.

— Нямам много вяра на старата ти браква — каза той и това я вбеси.

— Тогава защо не ме оставиш да си купя нова. Все ме разубеждаваш.

— Не ти трябва нова кола. Имаш на разположение джипа.

— Това е твоят джип — каза тя. — Аз искам да имам мой.

Брий мразеше да мисли по този начин. Но нима Том не отиваше в неговия Ню Йорк, докато тя оставаше в нейния Върмонт? Дали все пак не бяха от различни светове? И не си ли живееше чудесно, преди той да се появи? Не й харесваше мисълта, че внезапно е станала зависима, че е дала толкова много от себе си на един мъж, който би могъл да го отхвърли.

— Мога да спазаря добра цена за кола. Правила съм го преди.

— Изчакай — помоли той. — Ще отидем заедно, след като се прибера.

Мисълта за завръщането му я накара да се чувства по-добре.

Но не и гледката на Том, облечен в костюм, готов за тръгване. Брий се взира толкова дълго, че самият той се огледа. Попипа вратовръзката, изчетка реверите на сакото си, провери декоративната карфица.

После погледна Брий и прочете мислите й:

— Странно, нали? И аз не мога да се позная.

От врата нагоре всичко бе чудесно. Косата му бе добре вчесана, макар че Брий можеше да се обзаложи, че е по-дълга, отколкото някога е била, когато е носел костюм. Като се прибавеше и тънката резка

върху бузата, той се превръщаше в мъж, когото тя познаваше и обичаше.

— Изглеждаш старомоден — каза Брий, докато това, което всъщност мислеше, бе, че с тази неприсъща за един адвокат дълга коса, с ясно изразения белег, костюма и великолепната фигура под него и с цялото си лице, от очите и правилния нос до четвъртитата брадичка, той ще предизвика задръстване по улиците, което означаваше, че само един бог знае колко възможности щеше да му предостави Ню Йорк, но че във всеки случай Том никога нямаше да се върне.

— Два дни, Брий. Само толкова.

Искаше й се да вярва, но съществуваша толкова много съблазни.

— Ами ако нещо е твърде хубаво, за да му устоиш?

— Няма такова нещо. Просто трябва да обсъдя някои въпроси. И да реша за себе си.

— Ще има жени.

— Няма да се заглеждам по тях.

— Но те ще се заглеждат.

Скован в костюма, Том я дари с мечешка прегръдка.

— Обичам те. Имунизиран съм.

Брий измърмори, притисната към ушития по поръчка ревер:

— Така казват всички. Ще си пожелаея да се върнеш.

— Брий — отдалечи я от себе си Том. — Недей. Ще бъде абсолютно прахосничество. Ще се върна другиден. Билетите ми го показват. Аз го потвърждавам.

Брий пое дълбоко въздух и извика в съзнанието си образа на съществото от светлината. То съществуваше. Бенката върху тила на Саймън Мийд доказваше това. Съществото от светлина нямаше да я остави да изгуби Том. Дали?

В най-лошия случай й оставаха онези три желания.

Впоследствие щеше да хвърли вината върху самотата, своето безсилие и честата мисъл за желанията. Но по онова време единственото, което осъзнаваше, бе, че се е събудила в своята отколешна къща без Том и че й е студено.

Измъкна се изпод юргана, напъха премръзнали нозе в чехлите, треперещи ръце в халата. Пристегна здраво колана и докато отиваше към вратата, хвърли поглед към часовника. Беше шест часа сутринта. Бе спала неспокойно. Усещаше липсата на Том, на топлината му.

Къщата бе потънала в мрак, но нозете на Брий познаваха пътя. Затътриха се с досада надолу към първия етаж, през кухнята и се спуснаха по тесните стълби към леденото мазе, застлано с неравен цимент. Пещта бе в другия край. Брий включи осветлението, потрепери и се намръщи.

Натисна едно от копчетата, после второ. Увери се, че лампичката „включено“ работи. Провери дали капаците са отворени. Завъртя шайбата и побутна пещта. След като нищо не се случи, отново я блъсна. Когато изруга, дъхът ѝ образува бяла пара.

Том бе предупреждавал, Флаш бе предупреждавал. Не беше се вслушала. Дори сега не искаше да се вслушва, защото последното, което желаше да прави, бе да влага пари в тази къща. Не искаше да е тук. Искаше да е с Том. Но Том беше в Ню Йорк, забавляваше се, веселеше се с приятелите си и може би дори обмисляше да се установи там и се чудеше как да ѝ съобщи новината.

Брий се нуждаеше от чудо. Тук и сега.

Отчаяна и достатъчно ядосана, за да постъпи необмислено, тя стисна очи, подпря сплетените си пръсти о брадичката и призова съществото от светлина да ѝ помогне или завинаги да изчезне.

— Искам... да стане... топло.

Представи си съществото от светлина и отново повтори думите, този път по-силно, за да е сигурна, че то ще чуе.

— Искам... да стане... топло.

Отвори очи, скръсти ръце под мишниците си, втренчи се в пещта и я зачака да се включи. Тя не проработи.

Брий се залюля на пети, сви се още повече и пак зачака.

Нищо.

Завъртя се на почти вкочанените си пети, затътри се нагоре по стълбите и запали печката с дърва в кухнята. Когато тя започна да излъчва топлина, Брий вече седеше на сантиметри от нея, увита в един юрган, размишляваше на чаша горещ чай и си казваше, че може би, може би, желанията изискват време.

Пристигна в закусвалнята в десет, два часа преди началото на смяната ѝ. Ако трите ката пуловери и двата чифта чорапи не бяха я издали, намусената ѝ физиономия със сигурност щеше да го направи.

— А-ха — рече злорадо Флаш. — Какво ти разправях? Ако ме бе послушала, все още щеше да си лежиш на топло и уютно в леглото. Студена ли е къщата?

— Студена е — измърмори Брий, въпреки подозрението, че причината за настроението ѝ бе не само в премръзналите ѝ крайници, но и в разочарованието. Беше чакала почти четири часа, четири часа, но желанието не се сбъдна. Добре, имаше пари да поправи пещта. Новата кола щеше да почака. Но мисълта, че има три желания, бе действала успокояващо.

Флаш натика в ръцете ѝ току-що изпечена, топла кифла с кайсиеви трици.

— Седни и яж. Райтови ще оправят отоплението почти без пари. Ще дойдат да обядват. Тогава ще им кажем.

Райтови бяха тези, които съобщиха новината на обяд.

— Сега не можем да ядем — рече Нед. — Току-що научихме.

Докато той говореше, сирената на градската пожарна на върха на хълма започна да вие, за да свика доброволците.

— На „Саут форест“ има пожар.

Брий помисли най-лошото.

— На „Саут форест“?

— Не знаем в чия къща.

Видя премигващите фарове на колата на Елиът и се спусна към вратата. Когато той слезе от автомобила и погледна към Брий, тя разбра. Грабна якето си и тръгна с Елиът.

Трепереше от ужас толкова силно, че не се осмели да седне зад волана.

След няколко минути пристигнаха на мястото. Брий можеше единствено да стои и гледа. От покрива се издигаше само гъст черен дим, но скоро щяха да се появят и пламъците. Вторият етаж бе обхванат от огъня, а първият отдавна бе изгорял. Брий предположи, че от мазето е останала само овъглена бетонна черупка.

Безпомощна, отчаяна, обхваната от вина, тя наблюдаваше, докато мъжете, които познаваше — водопроводчици, дърводелци и

електротехници, преобразени в пожарникари — насочваха мощните водни струи към прозорците на горния етаж. Стъклото се разби. Водната струя отново се устреми нагоре. Въздухът се изпълни с парливия мирис на горящо минало.

Брий не искаше да мисли за щетите, за загубата на една история, за спомените, които никога вече нямаше да бъдат същите, но безуспешно. Беше последната от семейство Милър. Къщата бе единственото, което притежаваше.

— Не такава топлина исках — изплака Брий, без да се обръща към някого определено. — Изобщо не исках такава топлина.

В гласа ѝ звучеше и тревога, и обвинение. Искаше ѝ се да обвини някого друго, нещо друго. Но викът ѝ потъна в ужасяващия пукот на огъня и трещенето на водата от дългия метри брезентов маркуч.

Когато новината плъзна из града, пристигнаха приятелите ѝ, но присъствието им бе малка утеха за опустошението пред очите ѝ. Още преди огънят да бъде потушен, почти половината Панама се бе стекла, но Брий се чувстваше съвсем изоставена.

— Ще я построиш отново.

— Ще стане по-хубава от преди.

— Можеш да живееш у нас. Таванската ни стая е прекрасна.

— Вземи стаята над гаража ни. Твоя е.

Очите на Брий останаха приковани в останките от нейната къща. Не можеше да ги отмести дори когато се напълниха със сълзи.

Джейн я обгърна с ръка и тихо каза:

— Смяташ да останеш при Том?

Брий кимна. И без това на практика живееше в неговата къща. Ето къде щеше да бъде миналата нощ, ако той не бе отишъл в Ню Йорк. Нямаше да спи в собствената си къща, нямаше да се събуди самотна, ядосана и премръзнала, нямаше да предизвика съществуването от светлина да изпълни обещанието си, нямаше от яд да жертва едно желание.

В къщата на Том имаше много топлина.

Може би в някакъв изопачен смисъл желанието ѝ се бе сбъднало?

Часове по-късно, топла като препечен хляб под дебелата завивка в леглото на Том, Брий още не бе намерила отговор. Стомахът ѝ се преобръщаше всеки път, когато в съзнанието ѝ изникваха овъглените останки от къщата. Бяха нужни два души, за да отмие зловонието на дима от косата си, и вана с благоуханни масла, за да забравят сетивата ѝ.

Сега Брий отново бе разтревожена. Том не се бе обаждал. Беше казал, че ще телефонира, беше обещал — това бе неговото обещание, не нейно. Ако не бе успял да се свърже у дома ѝ, щеше да опита тук, освен ако не бе толкова обсебен от завръщането си в Ню Йорк, че да забрави. Брий бе изплашена, толкова изплашена.

Седна в леглото и обгърна с ръце коленете си, за да укроти треперещото си тяло. Чудесно. Ако Том я изостави и се върне към живота си в Ню Йорк, ще вземе застраховката от къщата на улица „Саут форест“ и ще купи неговата. Винаги я бе искала. Можеше да живее тук без него и да се върне към собствения си живот, който преди появата му си беше съвсем наред. Съвсем наред. Да, наистина беше. Съвсем наред, преди да се появи Том.

Цифрите на електронния часовник се смениха. Беше полунощ. Том трябваше отдавна да се е обадил.

Брий грабна телефонната слушалка до леглото, позвъни на „Информация“, получи номера на хотела му и при втория опит натисна правилните копчета. Отсреща вдигна телефонистката на хотела. Брий попита за Том. След кратка пауза дойде съобщението, че същия следобед той е напуснал хотела.

Брий не знаеше какво да мисли или направи. В усилието да се успокои тя се опита да си възвърне утехата на съществуването от светлина. За пръв път не успя. Можеше да си представи голяма ярка топка, но образът беше плод на разсъдък ѝ. Не можеше да го почувства. Беше емоционално отделена. И внезапно Брий се озова обратно в света преди онази октомврийска нощ, само че сега той не ѝ се струваше толкова прекрасен, както тогава. Сега ѝ изглеждаше програмиран и ограничен. И самотен. И отегчителен. По някаква ирония изглеждаше дори безплоден.

Неспособна да седи кротко с тези мисли и обзета от желанието да си възвърне настоящето, Брий стана от леглото и тръгна от стая в стая. Така се озова на горния етаж и се загледа през прозореца на

свободната спалня към предния двор, когато два фара осветиха улицата. Сърцето ѝ затупка бързо, когато видя, че фаровете са на такси, което спря пред вилата.

Беше Том, прибрал се ден по-рано. Дали защото Ню Йорк му се бе сторил толкова хубав, че бе взел решение?

С туптящо сърце, наблюдаваше как той слезе от колата и се втурна нагоре по алеята. Спусна се тичешком по стълбите, отвори вратата пред Том и уплашено отстъпи назад, докато той остави чантата си. Когато Том протегна ръце, тя се хвърли на шията му и се притисна към него по начин, който би бил невъзможен в другия ѝ живот, но който бе единственото логично нещо в този.

Измина дълъг миг, преди да осъзнае, че не само тя трепери. Толкова силно я притискаше Том.

— Минах покрай къщата — продума той с толкова дрезгав глас, че тя едва го позна. — Какво се е случило?

— Пожар — беше всичко, което Брий успя да каже, преди думите ѝ да потънат в целувката му. Тази целувка имаше вкуса на страх и нужда от уверение, колкото от нейна, толкова и от негова страна.

Когато устните им се разделиха, той обгърна с ръце лицето ѝ.

— Кога?

Пръстите му изтриха сълзите ѝ.

— Днес на обяд.

Брий сгуши ръце в неговите и докосна лицето му, за да узнае повече, да почувства повече, да се увери, че той е там.

— Обадох се в хотела ти. Казаха, че си напуснал.

— Трябваше да се върна тук. На работа ли беше, когато стана?

Брий кимна и избухна в сълзи.

— Защо не се обади!

— Опитах, но никой не вдигаше.

Том я придърпа към себе си.

— Когато опитах да се свържа в закусвалнята, линията даваше заето, а след това седях в самолета на пистата три часа, докато проклетите компютри проработят. О, скъпа, не плачи. Моля те, не плачи.

Брий се опита да спре — каза си, че неслучайно той е сложил дънки и пуловер под палтото, а не онзи ужасен костюм — но това не помогна.

— Бях изплашена.

— Аз също — прошепна Том в косата ѝ. — Изплаших се в Ню Йорк, изплаших се и тук. Обичам те, Брий.

Тя склочи ръце около гърба му и заплака още по-силно. Не искаше той да заминава, никога повече.

Том я прегръщаше, галеше гърба ѝ, казваше ѝ, че я обича, умоляваше я да не плаче. След като я побутна навътре, затвори вратата, облегна се на нея и придърпа Брий.

— Купил съм ти нещо.

Тя избърса очите с опакото на дланта си.

— Не искам нищо. Само теб.

— Вече ти казах.

— Какво?

— Същите тези думи. Повтарях си ги през цялото време в Ню Йорк. Мразех уличното задръстване. Мразех тълпите хора. Мразех Нейтън, който ми казваше, че ще ми издейства добри пари, ако напиша три книги, и много пари, ако подпиша договор за четири. Мразех колегите адвокати, опитващи се да измерят в долари и центове клиентите от развлекателния бизнес, които мога да доведа. Хотелът беше претенциозен, цените в ресторантите главозамайващи, въздухът замърсен. Непрекъснато се питах какво, по дяволите, правя там, когато единственото, от което имам нужда, си ти.

Брий вдигна глава.

— Наистина ли?

— Да.

В здрача очите му бяха пламенни, гласът му звучеше властно.

— Днес трябваше отново да се видя с Нейтън, но отмених срещата. Обикалях улиците и мислех за хората, които бях решил да посетя, но не го направих. Единственото, което исках, бе да пазарувам.

Том бръкна в джоба си и извади една кутийка. Малка, квадратна, синя, завързана с красива бяла панделка.

Брий отмести поглед към лицето му и отново към кутийката.

— Отвори я — подкани я той.

Тя се освободи от прегръдката му, взе кутийката от ръката му, развърза панделката и повдигна капачето. Вътре имаше друга кутийка. Брий отново погледна Том.

— Продължавай — каза Том и взе външната кутия от ръцете ѝ.

Не смеейки да се надява, Брий подържа кутийката в ръка. После вдигна капачето. Вътре, върху тъмна основа, върху платинена халка лежеше крушовиден диамант и бавно, но сигурно, светлината се върна в живота ѝ, извираща от диаманта, нашепваща за единение и любов, изпълваща я с топлина.

— Нима това е...

— Да.

Брий вдигна очи.

— Предлагаш ми...

— Да.

— О, Боже — промълви тя и се хвърли на врата му.

Само след миг отново впери поглед в пръстена. Никога не бе имала нещо подобно, никога не бе мечтала за нещо подобно.

— Купил си го от Ню Йорк?

— Това бе единственото съществено нещо, което направих през цялото време там.

Брий усети, че не ѝ достига въздух. С кутийката в ръка отново прегърна Том.

— Благодаря — прошепна тя, притиснала устни към бузата му, и миг след това се отдръпна, за да погледне отново в кутийката. Пръстенът беше все още там.

— Сложи го.

Щеше да го направи. Но изведнъж през ума ѝ мина мисъл, която изтри усмивката от лицето ѝ. Без колебание, защото знаеше, че трябва да го каже, тя изтърси:

— Том, аз не мога да имам деца. Не мога. Имам срастване.

Той притихна.

— От катастрофата?

Брий кимна.

— Ти искаш деца. Зная това. Чувала съм те да говориш за племенниците си. Виждала съм те с Джоуи Литъл.

Том поклати глава.

— Ще си осиновим.

— Няма да е същото.

— Напротив.

Извади пръстена и го постави върху ръката ѝ. После повдигна пръстите ѝ към устните си, целуна ги и я погледна в очите.

— Не мислех за деца, докато обикалях из Ню Йорк. Мислех за теб.

— Но ти искаш да имаш семейство. Именно това ти е липсвало.

— Точно така, а основата на едно семейство са мъжът и жената. Ако основата не е стабилна, всичко ще рухне. Ти си единствената жена, с която искам да се свържа — засмя се дяволито той.

Брий почувства искреността му. Сълзите ѝ отново потекоха.

— Ще се омъжиш ли за мен, Брий?

Нямаше значение, че носи неговия диамант на пръста си — изречените думи я оставиха без дъх. Явно изглеждаше слисана, защото Том се разсмя. Гласът му бе пълнокръвен и богат, какъвто щеше да бъде и животът ѝ с него.

— Бях сигурна, че ще предпочетеш Ню Йорк — извика тя. — Лежах тук и мислех, че всичко е свършено, както сънят, който отлита след събуждането.

Когато обърна дланта си, диамантът проблесна. Неговата светлина ѝ донесе особено спокойствие.

— Пожелах си топлина — каза му Брий в три часа сутринта. Бяха се любили, ядоха пица и отново правиха любов. Сега бяха потънали в сладкото ухание на страстта и потните си тела, и Брий лежеше, подпряла буза върху гърдите на Том.

Ръката ѝ със свити пръсти почиваше върху гърдите му. Прегъна третия, за да види искрящия диамант. Вълнението заличи умората.

Явно Том бе почувствал същото, защото гласът му съвсем не беше сънен.

— Поиска ли си това?

— Затворих очи, извиках образа на съществото от светлина и си пожелах. Нищо не се случи. Чаках, чаках и най-накрая отидох в закусвалнята. По обед къщата гореше.

Том се закиска.

— И ето те сега в една добре отоплена къща, в която да останеш завинаги. Желанието ти се е сбъднало.

— Наистина ли? — повдигна тя глава. — Исках да ми бъде топло, а избухна пожар. Дали причината е в моето желание, или в нещо по-логично, като например една капризна стара пещ? Мислих за това, Том. В преносен смисъл наистина получих това, което исках. Но в прекия смисъл? Дали всъщност с желанието си за топлина не предизвиках този пожар?

— Ако се чувстваш виновна, недей.

— Не мога. Това беше дом.

— Това бе вещ, която може да бъде заменена.

Внезапно сериозен, Том я помилва по бузата.

— Брий, съжалявам за онова с децата. Съжалявам, че е трябвало да го чуеш от лекаря и да го запазиш за себе си. Ако ми бе казала, щях да споделя болката ти.

— Ти го направи. Онази нощ дойде в дома ми и когато се разплаках, ме прегърна.

— Трябваше да ми кажеш защо плачеш.

— Щеше да се чувстваш още по-виновен за злополуката. А аз не искам това. Не искам да мисля, че си ми подарил този пръстен от чувство за вина.

— По-скоро от егоизъм. Ти си най-хубавото нещо в живота ми. Пръстенът е първата стъпка към обвързването. Е, какво мислиш? Можем да се оженим следващата седмица или следващия месец. Би било хубаво да направим сватбата в деня на Св. Валентин.

Брий сложи глава на гърдите му, усмихна се и вкуси от мига.

— Ще решим.

— Кога?

— Скоро. Никога досега не съм била сгодена. Искам да се порадвам малко.

Тази нощ тя сънува, че има бебе. Беше малко момченце, миниатюрно копие на Том от семейните снимки, които бе виждала. Добре оформено и будно, втренчило стряскащо бистри оченца в тях двамата, сякаш от мига на своето раждане знаеше кои точно са те. Бащинска гордост изду Том толкова много, че той порасна с цели трийсет сантиметра. А Брий бе изпълнена с такава любов, че просто... се пръсна.

Събуди се сепната, все още с усещането за тази любов. И с тъгата при мисълта, че сънят е само сън. Тъгата се стопи първо в

прегръдките на Том, после в оживлението, което изпълни закусвалнята, когато приятелите ѝ видяха пръстена.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Кой би предположил — рече Джейн след многобройни ахкания и охкания при вида на пръстена.

Вълнението ѝ бе искрено. Тъй като самата тя би дала всичко да се омъжи, реакцията ѝ беше още по-красноречива.

— То-о-о-лкова — прегърна тя Брий — се радвам за теб. Това е сбъдната мечта.

Брий хвърли поглед към шублера, видя, че все още няма готови поръчки, и хвана Джейн за ръка.

— Трябва да поговорим.

Преведе я през кухнята на закусвалнята към малкия офис отзад и затвори вратата.

— Имам нужда от твоето мнение.

Джейн вдигна ръце.

— Но аз нищо не разбирам от сватби.

— Не става въпрос за това.

Брий още не беше мислила сериозно. Сватбата щеше да е само миг от бъдещето. Имаше други, по-неотложни неща.

— Познаваш ме много добре. Знаеш, че съм уравновесена. Знаеш, че съм здравомислеща. Нали така?

Джейн закима енергично.

— Вярваш ли ми, когато твърдя, че съм имала преживяване извън тялото?

Джейн отвори уста, после я затвори. След малко каза:

— Не би твърдяла подобно нещо, ако не вярваш в него.

— Но вярваш ли, че такива неща се случват?

— Ако някой друг ми каже, може и да не повярвам, но ти не си фантазьорка.

Брий стисна устни. Размисли за последен път. После пое дълбоко въздух и разказа на Джейн за трите желания. Очите на приятелката ѝ ставаха все по-ококорени.

— Искаш да кажеш, че ако само си пожелаеш нещо, то ще се сбъдне?

— Не зная. Не съм сигурна, че мога. В това е проблемът.

— Че как това може да бъде проблем? Получила си топлина. Сдоби се с още по-хубав дом. Винаги си мразела своята къща.

— Но тя е наследството ми. Когато изрекох желанието си, няхах намерение да я изпепелявам.

— Мина ли оттам сутринта?

— Не. Аз съм страхливка, Том отиде.

„Ужасно е“, беше казал той и я бе убедил да почака, докато шокът отmine. Една част от нея искаше да разбере какво е оцеляло и какво е изгоряло. Останалата част от съществото ѝ — тази, която не искаше нищо да застрашава щастието ѝ — с удоволствие щеше да стои настрана.

— Том каза, че инспекторът по пожарите е пристигнал от Сейнт Джонзбъри. Ами ако реши, че е било палеж? Ще ме обвинят ли за пожара?

— Палеж означава да използваш кибритени клечки и бензин. Ти не си правила нищо такова.

— Не. Аз само си пожелах топлина.

Джейн размисли малко, сбърчи нос, поклати глава.

— Вероятно това няма нищо общо.

— Значи желанията не са истински?

Джейн гледаше скептично, но Брий не можеше да се откаже. Саймън Мийд имаше бенка на тила. Би могла да я забележи само отстрани, което означаваше, че преживяването ѝ извън тялото наистина е съществувало. И ако това беше така, не виждаше причина защо съществото от светлина и трите желания също да не са истински.

— Може би трябва да попитам Верити.

— Недей да питаш Верити. Тя е побъркана.

— Не е побъркана. Просто е чудновата.

— Тя мисли, че гръмотевицата се появява, когато Господ играе боулинг.

— Като малка, аз също мислех така.

— Но после порасна.

А Верити не беше пораснала? Не много отдавна Брий може би щеше да се съгласи с Джейн. Това беше, преди да изживее онези неща,

за които някога би се заклела, че не съществуват.

— Може и аз да съм побъркана. Кълна се, казаха ми, че мога да си поискам три неща. Кълна се, че се върнах на земята само за да осъществя желанията си.

— Тогава опитай пак — предложи Джейн. — Нещо конкретно, за да разбереш дали ще стане. Топлината е твърде неопределена. Може да се получи по много начини. Този път си пожелай някаква вещ.

— Не искам вещ.

— Това може да е единственият начин да разбереш дали желанията са истински.

— Но тогава това ще е второто. А после?

— Ще използваш третото.

— А после?

Три удара и отпадаш, помисли си Брий. Джейн просто се ухили.

— А после ще бъдеш вечно щастлива?

В следващия миг вратата се отвори с трясък и усмивката ѝ изчезна.

— Джейн.

Доти отрони многострадална въздишка и погледна Джейн смразяващо.

— Чакам въвн от двајсет минути. Ако искаш да вземеш колата, трябва да ме откараш вкъщи, а ти имаш нужда от нея, ако ще ходиш в Ашмонт. След трийсет минути ще те очакват в общинския център.

— Пътят дотам не е дълъг — отвърна Джейн, но бързо прегърна Брий и тръгна към вратата.

Брий знаеше, че Доти изобщо не е чакала двајсет минути. Джейн оглеждаше паркинга, когато Брий я замъкна в офиса, а това беше станало преди не повече от пет минути.

Но всякакви спорове само щяха да влошат положението на Джейн.

— Нямам ли право да видя пръстена? — попита Доти.

Брий би го скрила с удоволствие. Но това също щеше да влоши положението на Джейн. А и самото споменаване на пръстена накара Брий да се усмихне. Тя подаде ръката си. Доти завъртя пръста с подаръка на една страна, после на друга.

— Диамантът изглежда сносен.

— Майко!

— Какво? — намръщи се Доти на Джейн.

— Диамантът е свършен.

— Да не би сега пък да се правиш на бижутер? Ако искаш да знаеш, този диамант е пукнат, нащърбен, долнокачествен или фалшив. „Диамантът е свършен“. Това показва колко малко разбираш. Друг въпрос щеше да е, ако ти самата имаше свой собствен диамант.

Брий дръпна ръката си.

— Джейн не е глупачка. Ако трябваше да избирам между калпав мъж и това да нямам диамант, аз също щях да предпочета второто.

— Уорд Хокинс е отвратителен човек — промърмори Джейн под носа си.

Брий беше съгласна. Той живееше през два града и имаше четири брака зад гърба си. Беше направил предложение на Джейн на общо основание.

— Поне й предложи — изсумтя Доти.

Хвърли лукав поглед към часовника си и излезе от офиса.

— Тръгвай — подкани Брий Джейн. — Ще поговорим по-късно.

— Наистина се радвам заради пръстена ти.

— Зная. Сега тръгвай.

И леко я побутна. Джейн едва беше излязла, когато се появи Флаш. Той гледаше назад към двете отдалечаващи се жени.

— Защо Джейн търпи всичко това? — попита той. — Защо просто не я напусне?

Брий беше задавала този въпрос много пъти. И отговори на Флаш по същия начин, по който й беше отвързала Джейн.

— Къде да отиде?

— Където и да е ще е по-добре, отколкото да живее с Доти.

— С какво? Как ще изкарва пари?

— Също като теб. Разликата е, че ти работиш.

— Джейн също, само че не й се плаща.

— Трябва да определи цена за своите произведения.

— Не може. Градът няма да плаща.

— Нито пък аз, ако не се върнеш на работа.

Брий излезе от офиса.

— Готови ли са поръчките?

— Още не. Но всички искат да видят пръстена ти. Сега, след като ще се омъжваш за такъв човек, ти самата си знаменитост. Прилича на приказка, нали?

Сега, след като Том щеше да се ожени за любимката на града, собственият му статут на знаменитост беше затвърден. Популярността на Брий в Панама караше хората да го посрещат с топлота, която доскоро му бе отказвана. Поздравиха го, когато отиде за писмата си в пощата, в банката, когато остави на съхранение кралските си хонорари, получени в Ню Йорк, в железарския магазин, откъдето купи боя за стените в свободната спалня. Докато шофираше покрай парка, случайни минувачи вдигаха ръце за поздрав, а когато наближи къщата на Брий, беше заговорен дори от местните мъже, които помагаша на инспектора по пожарите да се промъкне през развалините.

— Колко бързо всъщност се разпространява мълвата — каза Том на Елиът Бонър, когато се върна в закусвалнята, за да изчака Брий до края на смяната ѝ.

Седнаха един до друг с бира в ръка.

— Когато е намесен пръстен с диамант ли? — изкиска се Бонър. — Със светлинна скорост. Пръстенът е хубав.

Том забеляза блещукането му върху пръста на Брий, докато тя сновеше из закусвалнята. Не беше най-големият диамант, който бе видял в „Тифани“ през онзи ден, но по-голямото невинаги бе по-добро. Том беше усвоил трудно този урок и нямаше да допусне същата грешка отново. В продължение на часове беше избирал подходящия пръстен за Брий. Този притежаваше нейния блясък, нейната простота и изящност. Стоеше на ръката ѝ също толкова красиво, колкото Том си бе представял, а и Брий изглеждаше красива с него. Излъчваше вътрешно сияние. Лъчезарна. Това бяха клишета, но прилягаха.

— Значи сега, след като ще се жениш тук — наруши мълчанието Бонър, — предполагам, ще останеш?

— Сигурно — усмихна се Том.

Това решение не беше съзнателно. Но единствената радост, която бе открил в Ню Йорк, беше да избере подарък за Брий и след това нямаше търпение да си тръгне. Прибирането в Панама беше, като да се завърне у дома.

Том обичаше Брий и харесваше приятелите ѝ. Харесваше чистия въздух и спокойния живот. Допадаше му дори физическото усилие от риенето на снега два пъти седмично. Добре, мълвата беше основна храна тук, а той бе толкова одумван, че да му стигне за цял живот. Но това беше малко облаче на фона на ведрото небе. Градът приличаше на голямо, разклонено семейно дърво, което не беше лоша придобивка, ако човек е отчужден от собствените си близки. Том си помисли, че не би могъл да намери по-добро място за отглеждането на деца.

— Какво ще правиш тук? — попита Елиът.

— Ще довърша разопаковането. Ще боядисам няколко от стаите. Може би ще направя гараж.

Планът не беше продуктивен в смисъла, който влагаше баща му, но засега го удовлетворяваше.

— Направи хубав дом за Брий — заповяда Елиът. — Тя го заслужава.

Той поклати глава.

— Жалко за къщата. Беше стара, но не лоша. Какво ще правите с нея? Ще я строите наново или ще я продадете?

Том поднесе „Слийпи Крийк“ към устните си. Дори бирата тук му допадаше.

— Това зависи от Брий. Къщата е нейна.

— Ще получи парите от застраховката. Може да ги внесе, да събори останалото от къщата и да продаде земята.

Извърна се към Том озадачено.

— Странна работа. Инспекторът не може да установи причината за пожара. Нищо не откри. Всички знаем, че пещта ѝ не работеше добре, но Брий каза, че когато тръгвала за работа, лампичката „включено“ изобщо не е светела. Какво е станало? Трябва да е припламнала искра. Само че около пещта е имало само бетон. Какво тогава е пламнало? Инспекторът не откри никакви следи. Всичко беше еднакво изгоряло. Той предполага, че пожарът е предизвикан от внезапна експлозия, нали разбираш — и Елиът размаха ръце — па-а-т-т, с пламъци, стигащи до гредите на покрива. Така ще да е станало.

— Сигурно — рече Том.

Представи си експлозията, внезапно необуздано изригване на светлина, подобна на светещото същество, което Брий се кълнеше, че е видяла. Том не вярваше твърдо, че нейното желание е предизвикало

огъня, но не го изключваше. Понякога ставаха необясними неща. Например неговият собствен живот. Преди пет, десет, двайсет години изобщо не би предположил, че ще открие щастието в малък град с местно момиче. Дори на върха на славата никога не бе живял толкова добре, толкова пълноценно, както сега. При мисълта какво бе причинила катастрофата на Брий, беше готов да прекара живота си в опит да компенсира нещастieto и съществуването му щеше да бъде толкова хубаво и пълнокръвно.

— Здравейте, момчета — каза Брий, но очите ѝ гледаха само Том и това увеличи още повече усещането му за пълнота, която сякаш нямаше насищане. Най-странното бе, че когато за пръв път беше дошъл в закусвалнята, дори не бе забелязал Брий. Бе потопен твърде дълбоко в своята болка, за да се възхищава на нечии задни части и бедра. Но Брий беше хубава. В месеците след пристигането си, когато болката му започна да утихва и той взе да се оглежда около себе си, Том постепенно забеляза хубостта ѝ. Дори тогава обаче не осъзнаваше, че е привлечен. Знаеше единствено, че Брий му харесва. Харесваше косата ѝ, тъмна, гъста и непокорна, и очите ѝ, с топъл лешников цвят. Харесваше усмивката, която озаряваше лицето ѝ така, сякаш радостта извираше от цялото ѝ същество. О, да, харесваше задника и бедрата ѝ. В края на лятото с нетърпение очакваше да я види в закусвалнята, но едва след катастрофата, когато я наблюдаваше с часове, когато я докосна и я остави да се облегне на гърдите му, усети истински силата на физическото привличане. Още преди това помежду им съществуваше здрава емоционална спойка. Том предполагаше, че именно тя бе придала такава сила на физическата им връзка.

А тя наистина беше силна, но не в обичайния смисъл. Не беше нужно да се вглежда в устните на Брий, в гърдите ѝ или в меките очертания на корема ѝ, за да усети това привличане. Трябваше само да се взре в очите ѝ.

Елиът силно се покашля.

— Деца, извинете.

Том подскочи. Не беше осъзнал, че Елиът все още е там. Брий се изчерви. Усмихна се смутено на Елиът, хвърли последен поглед на Том и тръгна към сепаретата.

Том пое въздух да се успокои.

— Здравата си хлътнал — отбеляза Елиът.

Том бавно вдигна глава. Очите му се устремиха към стената от неръждаема стомана и в отражението на закусвалнята откриха Брий. Образът бе леко изкривен, но дори така беше хубав. Том отново пое въздух.

— Обясни ми какво имаш предвид.

— Не-е-е. Друго трябва да ти кажа. Мартин ми спомена, че си му помогнал.

Том погледна Бонър изненадано.

— Някаква работа със семейство Литъл — продължи Елиът. — Ще получат пари, които не са очаквали, че ще вземат.

— Хей, Том — рече Лий Ан в движение, — пръстенът е страхотен.

Том се усмихна в знак на благодарност, но се зарадва, че Лий Ан не се спря.

— Мартин ли ти каза за помощта? — попита той Елиът.

— А-ха. И аз бях изненадан. Не знам дали Мартин е приел съветите ти, защото е решил, че са добри, или се е страхувал, че ако той не направи нещо, ти сам ще се заемеш с въпроса, но важното е, че Литъллови ще получат това, което им се полага по право.

Вгледа се намръщено в чашата с кафе и забарабани с пръсти по ръба ѝ.

— Мога ли да те помоля нещо?

Том се подготви да чуе предупреждение, задето се е намесил в работата на Мартин.

— Онзи ден получих обаждане — започна Елиът с тих, поверителен глас. — Не зная какво да правя.

Ако беше това, което си мислеше, че е, и Том не знаеше.

— Медиите? — попита той, като се чудеше дали похвалните му думи за сдържаността на панамци не са били прибързани.

— Не. Беше семейството на човек, който е в града отскоро.

Елиът облиза с език долната си устна и хвърли предупредителен поглед на Том.

— Мога ли да ти се доверя?

Том изпита такова облекчение, че бе готов да обещае почти всичко. А и умееше да пази тайна.

— Да.

Гръбнакът на Елиът се преви около тайната му. Гласът му още повече се сниши.

— Обади се синът на Джулия Дийн. Каза, че според него тя е в беда. Твърдеше, че някой я държи като заложник.

— Като заложник? Съмнявам се. Виждам я често.

— И аз това му казах. Той обясни, че говори за психическо давление. Според него жената била с промит мозък или под контрола на друг човек. Помоли ме да проведе разследване. Така че аз се отбих в цветарския магазин, за да поговоря с Джулия, и тя ми се стори съвсем нормална. Когато се обадох на сина ѝ и му казах, мислех, че ще се зарадва.

Елиът поклати глава.

— Иска да я съдя за кражба.

— Каква кражба?

Очите на Елиът се устремиха зад гърба на Том. Още преди той да успее да се обърне, някой го потупа по рамото.

— Хей, шефе, това ли е момчето?

Четирима мъжаги стояха зад него. Том разпозна в тях шофьори, които се бяха отбивали в закусвалнята и преди.

— И още как — отвърна Елиът. — Том Гейтс, запознай се с Джон Хагън, Кип Тъкър, Джийн Маки, Ти Джей Кърнс.

Четири месести ръце, всяка от които придружена с коментар, последователно се здрависаха с Том.

— Страшно момиче взе. Брий е най-добрата.

— Само като я погледнахме и разбрахме, че нещо става.

— Ако не бях вече женен, аз самият бих тичал подир нея.

— Грижи се за нея, човече.

Том ги наблюдаваше, докато се отдалечаваха. Когато отново се извърна, изпита предишното усещане за пълнота. Положението на знаменитост никога не му се бе струвало толкова хубаво.

— Пари — прошепна Елиът в ухото му. — От завещанието, оставено от съпруга ѝ. Явно е трябвало да ползва само лихвата, но тя не е спряла дотам. Когато му казах, че майка му има цветарски магазин и малка къща, той се изненада. Помисли, че тя само работи в цветарница и живее под наем. Мислех, че ще се успокои, щом разбере къде са отишли парите. Точно обратното. Ядоса се още повече.

— Как може да не е знаел какво прави тя? — попита Том, но в мига, в който изрече въпроса, осъзна абсурдността му.

Неговото семейство също не знаеше повече за сегашния му живот от адреса и телефонния му номер, които им бе съобщил, и то в писмо. Беше се надявал, че ще му пишат и ще питат. Тъй като не се обадиха, Том ги обвини в безразличие, което вероятно му служеше за собствено оправдание.

Вероятно ли? Със сигурност.

За втори път Елиът го върна към разговора.

— Синът и дъщерята живеят в Де Мойн. Джулия ги посещава два пъти годишно, но тук не говори много за тях, така че, струва ми се, там не говори много за нас. Сякаш има два отделни живота.

— Това не е престъпление.

— И аз така му казах. Той отвърна, че всичко щяло да е наред, ако не били парите.

Том не разбираше от завещания и имуществени въпроси повече, отколкото от закона за защита на интелектуалната собственост, но някои правни положения бяха азбучна истина.

— Щом има попечителство, трябва да съществува и попечител.

— Това е тя.

— Значи съпругът ѝ е вярвал.

— И аз това казах на сина. Той отвърна, че след смъртта на баща му тя се е променила. Работата е — рече Елиът и се завъртя притеснено на стола си, — че мога да кажа на Джулия за обажданията, но нямам особено желание. Тя е симпатична жена, нали разбираш?

Том разбираше. Джулия беше сдържана и приятна, работеше много и беше талантлива. Бе изпратила на Брий четири букета цветя — един в болницата, а после още три по време на възстановяването у дома ѝ. Често я виждаше да аранжира свежи цветя в малките вазички по масите тук в закусвалнята, Флаш му бе казал, че цените ѝ са дяволски ниски.

Значи не беше търговка. Парите от попечителството ѝ бяха нужни, за да преживява. Това също не бе престъпление.

— Може ли синът да заведе дело? — попита Елиът.

— Не се знае, докато не бъде прочетен документът за попечителството. В много от тях се предвижда теглене на пари при извънредни обстоятелства. Ако и в случая е така, може би синът има

по-различно схващане от майката за думата „извънреден“. Тъй или иначе, ти не можеш да направиш нищо. Ако се повдигнат обвинения, това трябва да стане в Де Мойн, където вероятно е бил изготвен и приведен в действие документът за попечителството. Синът трябва да се обърне към тамошните власти.

— И аз така му казах — кимна Елиът. — Но не бях сигурен дали трябва да предприема нещо друго. Не искам да ме обвинят, че бягам от отговорност.

— Погледни я само — намеси се Флаш.

Брий сервираше ранна вечеря на местните момчета Сам, Дейв, Анди и Джак.

— На седмото небе е.

Откри, че още един галон мляко се е вкиснал, Флаш се отдалечи.

Том наблюдаваше Брий, докато тя му намигна на връщане към кухнята. Окрилен, той каза на Елиът:

— Не бих се тревожил за измъкването от отговорност. Не можеш нищо да направиш, без да нарушиш гражданските права на Джулия.

Том добре познаваше тази област от законодателството. Някои от най-шумните му дела се занимаваха с въпроса за гражданските права.

Елиът вдиша дълбоко и изправи рамене.

— Добре. Тази жена ми е симпатична. Ако питаш мен — изсумтя той, — предпочитам да живея в един град с Джулия, а не с алчния й син.

Това, което поразя Том в разговора, не беше Джулия или синът ѝ, а фактът, че липсата на общуване е толкова често срещан проблем. Всичко можеше да се случи в едно семейство. Изричаха се гневни думи, нанасяха се обиди. Разбира се, подобни неща ставаха и между приятели, но това бе друго. Хората бяха по-уязвими в семейните отношения. Гневните думи са по-парливи, обидата по-болезнена. Постепенно мълчанието се превръщаше в натрапчив член на семейството.

Трудността бе в това да се прекъсне мълчанието. Нужна беше сила, а в неговия случай това означаваше да преодолее гордостта и страха си. Том се бореше с тях от няколко месеца. Различното сега бяха чувствата му към Брий.

Тя спеше дълбоко, когато той излезе от спалнята и вдигна телефонната слушалка в кабинета си. Беше единадесет часа вечерта, десет в Охайо.

С малко късмет баща му щеше да е заспал.

Набра номера и зачака нервно с пръст върху бутона за прекъсване, двоумейки се до мига, в който чу гласа на Алис, а не на баща си.

— Здравей, Лиса. Обажда се Том.

Последва слисано мълчание, а след това тихото:

— Зная кой е. Никой друг вече не ме нарича така. Никой друг няма твоя глас.

Том не беше сигурен дали това е комплимент или обида.

— Мина време.

— Много време — каза Алис.

Не беше от хората, които говорят със заобикалки. На такива хора им казваха куражлии.

— Как си? — попита той.

— Добре. А ти?

— Не зле. Всъщност, чувствам се чудесно.

— В Ню Йорк ли се върна?

— Не. Ще остана тук във Върмонт.

Отново последва мълчание, а после недоверчивото:

— Ще останеш за постоянно?

— Забавно, нали? Бях толкова нетърпелив да опозная света. А ето ме сега в друг малък град.

— В някои отношения малките градчета са за предпочитане — в гласа ѝ се долавяше очакване, сякаш се подготвяше за още някоя изненада.

Том не я разочарова.

— Запознах се с една тукашна жена. Казва се Брий. Сгодихме се.

— И ще се жениш?

Том се усмихна на смайването ѝ.

— Да.

— Сигурен ли си?

Том знаеше, че сестра му помни обзелата го гордост, когато в списание „Пийпъл“ го бяха посочили като един от двайсет и петте най-

привлекателни ергени. Перчеше се дни наред след излизането на онзи брой.

— Сигурен съм. Брий е забележителна жена. От известно време исках да ти разкажа за нея. Много ще я харесаш, Лиса. Искане ми се да се запознаете.

— Ще я доведеш ли тук? — попита рязко сестра му. Искане му се. Но ако отиде сега, посещението щеше да се превърне в кошмар.

— Първо трябва да позакърпя това-онова — рече той тихо.

— Мъдро решение.

— Още ли са ядосани?

— А не трябва ли? — попита тя. — Том, те никога няма да забравят онова, което направи не само след смъртта на мама.

— Зная.

— Татко не желае парите ти.

Том знаеше и това. Всеки чек, който изпращаше, се връщаше неосребрен.

— Как е той? — попита Том тихо.

— Стар, стиснат и своенравен.

— Повече от обикновено?

— Ти по-добре можеш да прецениш.

После гласът ѝ се промени, смелостта я напусна.

— Не е доволен от мен. Извърших немислимото.

Имаше само едно нещо, което бе немислимо за дъщерята на Харис Гейтс.

— Точно така — припя тя. — Бременна съм.

Най-напред Том се развълнува, после се замисли.

— Правилно — наруши Алис мълчанието. — Бременна и неомъжена.

— Все пак... това е страхотно. Кой е мъжът?

— Мой колега.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Не.

— Защо?

— Не го обичам.

— Той предложи ли ти?

— Да. Аз отказах.

— Искане ли бебето?

— Не съм на подсъдимата скамейка — възропта Алис по начин, от който Том разбра, че сестра му е подложена на бавен огън от всички страни.

— Съжалявам — рече Том нежно. — Искам само да зная дали си щастлива.

— Да. Желая това бебе. Обичам децата, а и годините ми напредват.

— Та ти си само на трийсет и осем.

— Следващия месец ще направя трийсет и девет.

И все още живееше под един покрив с баща си, също като Брий. На теория, това означаваше или голяма душевна сила, или голяма слабост. Том знаеше, че и у двете жени е второто. Те много си приличаха.

— Кога трябва да се роди бебето?

— През април.

След три месеца. Значи беше бременна в шестия.

Опита се да си представи малката си сестричка със заоблен корем, но не успя. Едва ли същото се отнасяше за укорителния поглед на баща му.

— Лиса, ела да живееш при нас — рече Том, без да се замисли.
— Ще родиш бебето тук.

Когато Алис проговори, в гласа ѝ имаше тъга:

— И да зарежа живота си тук? Не мога да направя това, Том. Ти излезе от този дом на осемнайсет години, без да погледнеш назад. А аз винаги съм живяла тук. Не мога да си тръгна сега. Няма да причиня това на себе си, нито на хората, които обичам.

— Но ако баща ми ти вгорчава живота...

— Ще се оправи. Ако не сега, после. Може и да има търкания с децата си, но обича внуците. Ако беше прекарвал известно време тук, щеше да знаеш това.

Том го знаеше. Още преди да настъпи отчуждението, къщата беше пълна с внуци. Бе виждал отношението на баща му към тях.

Тогава беше отдал нежността му на възрастта. Сега осъзнаваше, че причината не е само в годините.

— Ще дойдеш ли поне на гости? — попита той.

Желанието му Алис да види Панама бе дори по-голямо от това да я запознае с Брий. Беше сигурен, че градът ще ѝ хареса.

— Няма да е лесно.

— Заради работата ли?

Алис пишеше за местния вестник.

— Заради татко. И Карл, Макс, Питър и Дан.

Вражеският лагер беше внушителен. Том реши да действа бавно и внимателно.

— Ще дойдеш ли на сватбата?

— Кога е насрочена?

— Скоро, надявам се.

— Нищо не мога да обещаая, Том.

Но не беше затворила телефона при звука на гласа му, а това вече бе нещо.

— Лиса, радвам се за бебето. Ще бъдеш най-добрата майка на света. Имаш ли нужда от нещо?

— Имаш предвид пари? — попита тя рязко.

Да, това бе имал предвид. Беше го изрекъл автоматично. Вече по-внимателно, Том каза:

— Каквато и да е подкрепа.

— Имам си всичко.

— Ще ми кажеш ли, ако имаш нужда?

Алис не отговори.

— Мога ли пак да ти се обадя? — попита Том и този път изчака.

Сякаш измина цяла вечност, преди Алис да прошепне тихо:

— Да, докато татко не разбере — и тихо затвори телефона.

Когато Том се върна в леглото, Брий се събуди. Предположи, че просто е бил в банята, и с изненада установи, че ръцете и краката му не са студени. Когато той я придърпа към себе си, тя потрепери.

— Къде беше? — промърмори Брий с лице към възглавницата.

— На телефона — прошепна Том в косата ѝ. — Обадох се на сестра ми.

— Наистина ли? — ококори очи Брий.

Извърна се в прегръдките му, за да разгледа изражението на лицето му, макар че едва ли можеше да види много в тъмнината.

— Как мина?

— Добре.

— И тя не затвори?

Той тихо се разсея. Звукът беше приятен и показваше, че Том се радва.

— Накрая. Казах ѝ за теб. Поканих я на сватбата. Обещах, че следващия път ще ѝ съобща датата. Е, какво мислиш?

Брий обви ръце около шията му.

— Мисля, че е страхотно. Гордея се с теб. Ти направи първата стъпка.

— А за сватбата? — притисна я Том. — Какво мислиш?

— Не мога да определя дата, преди да свикна с мисълта, че съм сгодена. Разкажи ми за Алис. Беше ли дружелюбна?

— Почти.

— Почти?

— Тя е нещо средно между камък и твърда почва.

— Нещо средно между баща ми и теб?

— И между братята ми и мен. Сдобряването няма да е лесно.

— Но ти го искаш. Знам това.

— Така е.

Брий засия.

— Толкова се радвам, че ѝ се обади.

Том се отдръпна.

— Нали не си пожелала това?

— Аз ли? Не.

Том продължи да я гледа втренчено и тя добави:

— Кълна се. Но можеше да го направя. Струва си да се жертва едно желание за такова нещо.

Том въздъхна, отпусна се и я придърпа към себе си.

— Преди си мислех, че семейството не е от значение.

— Напротив.

— Съжалявам, че не познавам твоето.

— Недей — отвърна Брий.

Баба ѝ и дядо ѝ щяха да бъдат скандализирани от репутацията на Том. А баща ѝ със сигурност щеше да потъне вдън земя.

— Така е по-добре.

— Ами майка ти?

— Какво?

— Мислиш ли за нея?

Да. По-често през последните няколко месеца.

— Понякога.

— Хрумвало ли ти е да я издириш?

— Преди съм си мислила за това. С течение на времето изоставих тази идея. Може би трябва да си пожелаея да я видя — хрумна ѝ мисълта, — да превърна това в едно от трите си желания. Хубаво би било, не мислиш ли?

— Да. Теоретично погледнато.

— Знам, знам. Страхуваш се, че мога да се вкопча в мисълта да я видя, а после, ако желанието ми не се изпълни, да се разстроя.

— Не искам да страдаш.

— Но би излязло хубаво желание — отбеляза Брий, радвайки се на идеята. — Не е алчно, като например да поискам някоя вещ. Не е и неопределено. Ако си пожелаея да видя майка си, тя или ще се появи, или не. Тогава ще разбера.

— Дали желанията са истински?

— Да.

Стоплена и изведнъж сънлива, Брий се сгуши в прегръдките на Том.

— Щастлива съм заради теб — прошепна тя.

— Аз също — промълви той в отговор.

Хрумването да пожелае да види майка си може и да се бе появило случайно, но на Брий ѝ се стори гениално. Годеежът бе събитие, което трябва да се сподели с родителите, а тази жена беше единственият жив близък на Брий. Ако изобщо някога щеше да се опитва да я открие, сега бе моментът.

Така че една сутрин седмица по-късно, докато Том слагаше да вари кафе, Брий се приближи към него до кухненския плот и каза:

— Том, ще го направя. Ще поискам да видя майка си.

Той спря да отмерва кафето.

— Истинско желание?

— Ако действително са такива.

Том сложи остатъка от дозата кафе във филтъра. Още преди да е приключил, Брий забеляза издайническите бръчки между веждите и около устата му.

— Какво има? — попита тя.

Той се обърна към нея.

— Не искам да страдаш.

— От какво? Че желанията може да не са истински? Или че майка ми няма да е такава, каквато ми се иска?

— И двете.

Брий бе помислила много за това.

— Дори желанията да не са истински, всичко ще е наред. Но така или иначе трябва да разбере, а това няма да стане, ако не опитам пак. Пожарът може да е бил причинен от пещта и просто да е съвпаднал по време с моето желание. Сега е различно. Каква е вероятността тази жена да се появи след всичките тези години точно след като изрека желанието си?

— Нищожна.

— Прекалено нищожна. Името ѝ е било Мати Райън. Баща ми се запознал с нея в Бостън и я последвал в Чикаго. Там съм се родила аз. Той никога не я е водил тук. Така че вероятно тя няма представа къде се намирам. Желанието ми ще помогне и на двете ни.

Том изглеждаше огорчен.

— Добре — отстъпи Брий. — Може би щеше да ме открие, ако е искала. Ами ако се е страхувала, че няма да искам да я видя след всичките тези години?

— Сигурна ли си, че все още е жива?

— Не. Но когато съм се родила, тя е била двайсетгодишна, така че сега ще е само на петдесет и три. Не е много възрастна. Само помисли — рече Брий, тъй като Том продължаваше да гледа недоверчиво, — какво ще загубя? В най-лошия случай, никой не се появява и аз забравям за желанията.

— В най-лошия случай — поправи я той, — тя се появява и въобще не отговаря на твоите очаквания.

Обгърна лицето ѝ с ухаещите си на кафе длани.

— Докато не забравяш за тази възможност, всичко е наред.

Брий обви пръсти около китките му, опитвайки се да му покаже убедеността си, че желанието ѝ е правилно.

— Баба и дядо казваха, че тя не ме искала, а баща ми никога не се възпротиви срещу думите им. Така че цял живот съм им вярвала. Не е ли това най-лошият случай? Че тя не ме иска?

Погледът ѝ омекна. Даде воля на вълнението, което се опитваше да възпре.

— Но ако ме иска? Чела съм разкази за жени, които дават децата си, а след години ги откриват. Ами ако и аз изживея подобна среща с майка си? Ами ако е имало причини тя да ме изостави? Баща ми я обичаше. В очите му имаше нещо, което никога, преди да те срещна, не съм можела да си обясня. Когато те погледна, чувствам същия копнеж, който виждах в очите му. Той не престана да я обича. Но ако тя не е била влюбена в него? Ами ако любовта му я е плашела? Ако е усещала, че се задушава от тази обич? Ами ако не е имала никакви пари и е решила, че за мен ще е по-добре да бъде при баща си? Може би е предполагала, че той ще дари малко от тази любов на мен?

И двамата замълчаха.

— Но той не го е направил — каза Том тъжно.

— Не. Аз не можех да я заместя. Трябва да е била необикновена. Том я прегърна.

— И ти си такава.

Брий почувства убедеността му в начина, по който я прегръщаше. Това ѝ даде сили.

— Том, искам да го направя.

Той отново взе лицето ѝ в дланите си и този път я целуна.

Брий сякаш почувства неговата уязвимост и отчаяние.

— Всичко ще е наред — успокои го тя. — Нима не разбираш? Можех да я потърся още преди години, но тогава не се чувствах достатъчно силна. Не можех да поема такъв риск. Нямах нищо, което да ме крепи, ако тя ми обърне гръб и си тръгне. Сега имам.

Повдигна се на пръсти, обви ръце около шията му и силно го притисна. Усещането за пълнота се появи отново, този път по-силно от всякога. Тя го вдиша дълбоко и се усмихна.

— Ами ако това е второто желание? — прошепна Том. — После какво?

— Няма да има други.

Този отговор явно бе правилният, защото след малко Том я прегърна и Брий разбра, че е спечелила. Тревожните бръчки бяха изчезнали от лицето му. На тяхно място се беше появило очакване.

— Е, как го правиш? — попита Том. — Има ли някакъв ритуал?

Брий усети прилив на вълнение.

— Нямахте точни указания. Ще направя същото както миналия път.

Преплете пръсти и затвори очи. В следващия миг ги ококори.

— Нали няма да се смееш?

— Не, разбира се.

— За някой, който не вярва, това сигурно изглежда ужасно глупаво.

— Брий.

— Добре.

Стисна очи, този път по-силно, подпря преплетени ръце на брадичката си и изрече:

— Искam... да видя... майка си.

Извика в съзнанието си образа на съществото от светлина, изчака, докато почувства неговата топлина и спокойствие, и изрече думите отново.

После отвори очи и срещна изпълнения с очакване поглед на Том. Тишината се нарушаваше само от дишането им.

Брий бавно разплете пръсти, отпусна ръце и въздъхна облекчено.

В продължение на един безкраен миг двамата се взираха един в друг. Накрая, Том прошепна:

— А сега?

— Сега ще чакаме.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По време на закуската и през цялата сутрин, докато сваляха сивата боя от чамовите корнизи във всекидневната на Том, Брий стоеше на тръни. Работещи рамо за рамо, двамата разменяха пълни с очакване погледи.

И най-лекият шум отвън ги караше да извърщат глави, но входният звънец мълчеше.

Брий не се обезсърчаваше.

— Може да отнеме време. Пожарът избухна шест часа, след като произнесох желанието си. Може би трябва да съм на работа, да мисля за други неща.

Но въпреки това беше благодарна, когато, вместо да я остави сама в закусвалнята, Том паркира и също влезе.

Докато тя работеше, той четеше в своето сепаре, после, когато суетнята по обед набра скорост, се премести на плота. Присъствието му, както и пръстенът върху ръката ѝ, успокояваха Брий. Така не се чувстваше толкова самотна.

Редовните посетители идваха и си отиваха. Сред новите лица, които се появяваха, нямаше ни една жена. Обедът отмина. Брий все повече се изнервяше.

— Какво мислиш? — попита тя Том, който отново бе заел сепарето си.

— Може да идва отдалеч. Нека почакаме още малко — в гласа му нямаше присмех. Той бе погълнат от мисълта за желанието също толкова, колкото и Брий. Ако още не го обичаше, само заради това би се влюбила в него.

— Ами ако трябва да чакаме дни наред? — попита тя, загубила търпение.

Том се усмихна окуражително.

— Чакала си толкова дълго.

Да. Наистина. Сега, докато чакаше, Брий си спомни онези години. Късчета от някогашното любопитство — въпросите за

външността на майка ѝ, за желанията и характера ѝ, я разсейваха цял ден и тя забрави, че Карл предпочита бърканите яйца сухи или че Травис Фич харесва към порцията чили да има сирене. Но Том бе прав.

Бе чакала толкова дълго. Още малко нямаше да е фатално.

Върна се към работата. Но след още час ѝ хрумна нова идея.

— Ако гледаш млякото, то никога няма да изкипи — каза тя на Том. — Мисля, че е по-добре да си тръгнеш.

— Ще остана с теб — поклати глава той.

— Ами ако тя чака край къщата?

Том се замисли.

— Има ли такава вероятност?

— Не зная — отвърна Брий объркана. — Нищо не зная. Отметна от лицето си няколко свободно падащи къдрици и погледна вратата.

— Това ме влудява.

Том затвори книгата пред себе си.

— Как ще се почувстваш по-добре?

Брий сложи на кантар успокоението, което ѝ вдъхваше присъствието му, и страха, че майка ѝ може да я потърси някъде другаде.

— Ако отиде до къщата на улица „Саут форест“ и види, че е изгоряла, може да спре някого от местните и да попита. Повечето хора ще я упътят право тук. Някои вероятно ще я пратят в твоята къща. Или пък тя сама може да реши да отиде там — добави Брий по-тихо, защото в този случай не би имало каквото и да е разумно обяснение.

Но пък нямаше разумно обяснение и за трите желания, а ето че тя вече бе изрекла второто.

— Мисля — каза Брий, — че трябва да си подсигуриш тила. Просто, за да сме спокойни.

— Ще се върна и ще проверя — кимна Том. — Ще се отбия и на „Саут форест“.

Той стана от масата.

— Добре ли ще си тук?

Брий вдигна очи и преглътна, притисна лице към рамото му, вдиша чистия, само негов, мъжки мирис. В този миг осъзна, че никога, никога не би могла да се справи без неговата подкрепа.

Ако желанието не се сбъднеше, Том бе спасителният ѝ пристан.

— Ще се справя — каза тя. — Трябва да направя заявки. Мога да сложа компютъра си тук и да наблюдавам вратата. Посетителите не са много. Времето за вечеря е още далеч.

Том обеща да се върне преди десет и излезе. Брий постави преносимия компютър в сепарето му, откъдето можеше да наблюдава едновременно закусвалнята и паркинга. Погледът ѝ блуждаеше навън.

В три и половина дневната светлина започна да избледнява, но именно късният януарски студ насищаше Панама в сиво и бяло. Земята бе покрита със сняг, пътищата бяха кални. Вечнозелените растения изглеждаха мрачни и неприветливи. Скрежът очертаваше всичко наоколо, от прозорците и бронята на камионите до клоните на дърветата и човешкото дихание.

Със свалянето на коледната украса задачата по осигуряването на цветни петна падна върху жителите на града. Докато Брий наблюдаваше, група ученици от местната гимназия, навлекли якета в ярки цветове, се изсипа от един червен шевролет и влезе да хапне. Цял камион, пълен с работници от телефонната компания, с оранжеви отразителни якета и зачервени бузи, поръчаха топло кафе и сандвичи. Ангъс, Оливър и Джак, сложили карираните си якета и ярки вълнени шапки, се вмъкнаха, за да опитат от кифлите. Джулия Дийн пристигна с жълтия си микробус, понесла куп свежи цветя. Брий винаги се възхищаваше от работата на Джулия, особено през мрачните зимни месеци. Джулия забелязваше невидими за другите цветове. Отиваше на разходка в гората и се връщаше с купища вейки, елови клонки и стръкове от горски растения. Самите те бяха красиви. А ако към тях се прибавеше и някое парниково цвете, се получаваше поразителен букет. От всички месечни сметки, с които се занимаваше вместо Флаш, Брий плащаше с най-голямо удоволствие тази, представена тихо, почти извинително от Джулия.

Откъм „Ийст Мейн“ се зададе кола. Брий насочи поглед към прозореца навреме, за да види как автомобилът спря встрани от стълбите на мястото, запазено за инвалиди.

Макар че маркировката бе скрита под снега, редовните посетители на закусвалнята избягваха да паркират там.

Това бе първото, което привлече вниманието на Брий. Второто бе самата кола, малък спортен мерцедес, чиято броня би трябвало да е опръскана от зимната киша, както останалите автомобили от

околността, но такива следи липсваха. Третото беше дамата зад волана. Тя излезе от колата, жена със среден ръст, и прекара ръка през косата си, която бе по-къса отколкото на Брий, но със същия тъмен цвят. Когато миг по-късно вятърът я развя, жената се обърна и бързо заключи вратата. Като придържаше реверите на разкошния си син костюм, за да се защити от студа, тя заприпка нагоре по стълбите.

Сърцето на Брий заби учестено. Тя видя, че жената влезе в закусвалнята, оправи яката си и се огледа наоколо с любопитство.

Погледът ѝ докосна Брий и се отмести. Брий се опитваше да прецени дали той се бе задържал върху ѝ миг по-дълго, отколкото върху другите, когато жената тръгна към нея.

Спря да диша.

Жената седна през две сепарета, сложи подобната си на куфарче чанта върху масата, охлаби копринения шал и се вгледа в менюто.

Тенът ѝ е подходящ, реши Брий. Както и чертите. Кожата ѝ изглеждаше млада, а в косата ѝ нямаше бели нишки. Брий знаеше, че този ефект може да бъде постигнат по изкуствен начин, но шията никога не лъжеше. Нито пък ръцете. Ако се съдеше по тях, жената спокойно би могла да бъде петдесет и три годишна.

Лий Ан заобиколи тезгяха, но Брий скочи и я отпрати с ръка.

— Аз ще взема поръчката — каза тя и затършува нервно за тефтера си. Беше на масата още преди да е успяла да измъкне химикала от престилката си.

— Здравейте — рече Брий със затаена усмивка. — Добре дошли.

Прибра една къдрица зад ухото си и ѝ се прииска да бе направила нещо повече, страхувайки се, че изглежда ужасно. Вятърът навън може и да бе разбъркал косата на тази жена при слизането ѝ от колата, но сега всеки кичур беше на мястото си. Тя имаше делови и изтънчен вид, ухаеше на скъп парфюм и всичко това съответстваше на колата, костюма и големия пръстен със смарагд върху пръста ѝ.

Жената погледна Брий, а после и менюто, без да се усмихва.

Брий не се обезсърчи. Помисли си, че ако това изобщо е майка ѝ, сигурно е уплашена до смърт да види дъщеря си за пръв път след трийсет и три години. Бе се постарала да изглежда добре. Това беше явно. Закусвалнята от години не бе виждала толкова добре облечен човек. Нито пък градът.

Брий потърси думи, с които да я заговори.

— За пръв път ли сте в Панама? — попита най-накрая тя.

— Определено да.

— Само минавате оттук?

— Такава е божията воля.

Жената махна пренебрежително с ръка към менюто, докосна шията си и открито погледна към Брий.

— Устата ми е пресъхнала. Бихте ли ми донесли бутилка „Перие“? Освен това искам да хапна нещо горещо, но леко. Какво ще ми препоръчате?

Изпълнителен директор на голяма корпорация, реши Брий. Поемането на отговорност беше необходимо качество за човек на такъв пост. Във ведомостта ѝ несъмнено фигурираха стотици, може би хиляди служители. Без съмнение имаше не един кабинет и не един дом. Без съмнение навърташе внушителен километраж. Посещаваше интересни места и общуваше с интересни хора. Имаше амбиции.

Брий се зачуди дали тези амбиции са я подтикнали да изостави детето си. А ако бе взела друго решение, какъв ли щеше да е животът на Брий сега? Едно бе сигурно. Тази жена — някога волна птица, ако историята беше вярна — бе оставила Хейуд Милър в прахта.

— Извинете — каза жената. — Вие сте тук, за да вземете поръчката ми, нали?

Брий изпусна химикала си. Наведе се да го вдигне.

— Да. Съжалявам. Искяхте „Перие“. И нещо топло и леко. Погледнахте ли специалитетите върху дъската?

— Не. Има ли там нещо топло и леко?

Брий взе да посочва написаното върху дъската, но забеляза изражението на жената. Нетърпението ѝ показваше, че не желае да се вглежда, а очаква предложение. Като се чудеше дали това не е някакво изпитание, Брий препоръча:

— Домашна зеленчукова супа. Флаш пасира зеленчуците, така че супата е здравословна и хранителна, без да е тежка. Поднася се с препечени филийки с пармезан^[1].

— Звучи чудесно — отвърна жената и насочи поглед към чантата си. Извади чифт очила, бележник и дебела автоматична писалка с луксозен вид. Свали капачката ѝ и погледна към Брий.

— Проблем ли има?

Брий забърза да вземе водата, като непрекъснато си повтаряше, че избухливостта на жената е от напрежение. Дори най-опитният директор би се чувствал неловко в подобна ситуация. Едно беше да ръководиш компания. Съвсем друго да се справяш с щекотлив семеен въпрос. Брий не можеше да си представи нещо по-деликатно и интимно от подобна среща между майка и дъщеря:

— Заповядайте — рече тя и постави на масата висока чаша.

Обикновено Оставяше бутилката „Перие“ отстрани. Сега сама наля водата. След като напълни чашата, внимателно постави бутилката зад нея.

— Супата ще е готова съвсем скоро.

Жената се намръщи.

— Искях резен лимон.

Брий се отдалечи. Наряза един пресен лимон и се върна. Остави чинийката до чашата и приглади с ръка тясната престилка. Движението беше несъзнателно и имаше за цел да успокои кълбото нерви в стомаха ѝ, но Брий съзря и друга, допълнителна полза. Без съмнение, никоя жена не би подминала пръстена ѝ. Той бе също толкова смайващ, колкото и смарагдът на тази дама. И със сигурност предразполагаше към разговор. Жената не реагира.

— Откъде сте? — попита Брий небрежно. Жената я стрелна с поглед над очилата.

— От Ню Йорк.

Остави писалката, взе няколко лимонови резена, изстиска ги над водата, пусна ги вътре и отпи.

— Там ли отивате сега?

Жената поклати глава.

— В Монреал.

Взе писалката и започна да пише.

— По работа?

Този път жената само кимна.

Може би на нейно място Брий също не би била словоохотлива. Никой трезвомислещ човек не би подал ръка прибързано и не би станал уязвим, освен ако не е сигурен, че ще бъде добре приет.

— Някога баща ми имал приятелка. Всъщност повече от приятелка. Бил лудо влюбен в нея. Предвид описанието му, това може да сте вие.

Не беше съвсем вярно. Въпреки молбите на Брий, баща ѝ не беше казвал много. Но тази дребна лъжа бе подчинена на едно добро дело.

— Х-м — произнесе жената в отговор, но нищо повече. В гласа ѝ имаше незаинтересованост дори безразличие.

Брий се запита дали това също не е прикритие.

— Била ли сте някога в Бостън?

Жената остави писалката с въздишка.

— Израснала съм в Бостън.

— Наистина ли? А не в Калифорния?

— Не. Не в Калифорния.

— Живяла ли сте някога в Калифорния?

— Не.

Жената хвърли поглед към кухнята, после към Брий.

— Готова ли е супата ми? Трябва да свърша малко работа тук.

— Ще проверя.

Брий се спусна право през кухнята към служебната тоалетна. Вчеса косата си, оципа силно бузите си, отново начерви устни. Изруга тихо и изчетка прашеца от черните си дънки. После изми ръце, потърка пръстена о крака си и отиде за супата.

Когато се върна на масата, жената говореше по мобифон. Докато поставяше чинията със супа върху подложката, Брий дочу изрази като „съдебни заседатели на предварителното дело“ и „значима кауза“. Отдалечи се, за да не обезпокоява жената, но в мига, в който мобифонът бе оставен на масата, отново се приближи.

— Съжалявам, но дочух част от разговора ви. Адвокат ли сте?

Тъкмо се канеше да каже, че годеникът ѝ също е адвокат, когато жената я стрелна със смразяващ поглед.

— Не. Не съм адвокат. Вижте, пропътувах дълъг път и съм уморена и гладна.

Взе лъжицата и повдигна вежди.

Брий се насили да се засмее извинително.

— Съжалявам — каза тя и се оттегли обезсърчена. Том я бе предупредил, че майка ѝ може да е различна от представите ѝ, и всичко беше наред. Брий не беше очаквала, че ще се хвърлят в прегръдките си и ще бъдат неразделни. Не го искаше, нямаше нужда от

това. Имаше свой собствен живот. Досега се бе справяла чудесно без майка и можеше да продължи така. Ако тази жена беше майка ѝ.

Разтреперана и несигурна, Брий се върна в своето сепаре и затвори компютъра, Флаш спеше в кабинета, отпуснат на стола, с крака върху бюрото. Тя се провря, остави компютъра, измъкна се от стаята, после от телефона в кухнята се обади на Том и прошепна:

— Тук е, поне така мисля, но не съм сигурна. Тя е красива и богата и толкова различна от обичайните посетители, че не зная какво да ѝ кажа или как да я предразположа да признае в случай, че ми е майка.

— Какво прави сега?

— Яде супа. Но не говори, изобщо не е дружелюбна и аз не зная какво да кажа.

— Дръж се, скъпа. Веднага идвам.

Брий затвори телефона, втурна се към вратата и надзърна през прозорчето. Жената бе все още там, елегантна и някак не на място в закусвалнята. Положението щеше да е по-лошо, ако заведението бе пълно, но затишието преди вечеря беше в сила. На тезгяха Лий Ан говореше с Гавин, Джулия слагаше последното стръкче в букета, момчето от грила и готвача пушеха.

Брий взе една влажна кърпа, пое дълбоко въздух и се зае да забърсва незаетите места в очакване на вечерната навалица. Работата ѝ позволяваше да наднича от едно сепаре в друго.

Жената ту нахвърляше записки в бележника си, ту загребваше супа от чинията. Ръката ѝ бе уверена, движенията ѝ плавни. По едно време проведе още един телефонен разговор. Изглеждаше вгълбена, сдържана. От време на време вдигаше очи. Всеки път Брий отместваше поглед и потъваше в работа, но колкото повече мислеше за ставащото, толкова повече се плашеше. Времето минаваше. Скоро жената щеше да довърши супата, да плати сметката и да си тръгне. Ако това бе сбъдналото се желание на Брий — тази кратка среща с майка ѝ — тя искаше да знае.

Представи си съществуването от светлина и се остави да я обземе спокойствието му, но не получи отговор.

Кажи ми, че е тя, помоли се Брий. Дай ми знак. Само така ще разбера, че съм я видяла веднъж, така ще зная, че желанието ми се е сбъднало.

Нищо.

Тогава Том, замоли тя, като надничаше през заскрежените прозорци и оглеждаше „Ийст Мейн“ за следа от джипа му.

Доведи го бързо. Той ще знае как да постъпи. Може да се справи по-добре от мен.

Но Том не идваше. Тя бе сама, както през по-голямата част от живота си, и защо? Защото една жена — може би тази — бе решила, че не желае да бъде майка едва след като това вече бе станало.

Изгаряща да открие отговора на това „защо“, Брий пхна кърпата зад тезгяха и се отправи към сепарето, в което седеше жената.

— Трябва да ви попитам нещо — каза тя с глас, който несъмнено издаваше страха ѝ, но бе единствено възможният.

Жената извади портмоне от голямата кожена чанта.

— Колко ви дължа?

— Говори ли ви нещо името Хейуд Милър?

Жената извади от портмонето десетдоларова банкнота.

— Опасявам се, не. Готова ли е сметката ми?

Брий измъкна тефтера от джоба си.

— Преди трийсет и пет години Хейуд Милър работел в Бостън, когато срещнал една жена на име Мати Райън. Мислех, че може би това сте вие.

— Аз ли? — потръпна жената. Посочи към тефтера на Брий.

— Трябва да тръгвам. Колко ви дължа — пет, шест долара?

— Влюбил се, но нещо станало и били принудени да се разделят. Той не успя да я забрави. Обичаше я до последния си час.

Жената остави десетдоларовата банкнота на масата и взе чантата си.

— Това би трябвало да стигне.

— Почакайте. Трябва да узная. Това може да е единственият ми шанс.

Но жената сложи чантата под мишница и тръгна към вратата.

Брий я хвана за ръка.

— Звучи налудничаво, но вие може би сте моята майка.

Чифт студени очи я приковаха на място.

— Вашата майка. О, моля ви. Вижте, не познавам никакъв Хейуд Милър, а и името ми не е Мати Райън и се кълна, че дъщеря ми не би нападнала непознат в закусвалнята. А сега — стрелна тя с поглед

ръката на Брий, която стискаше ръкава на костюма ѝ — ако не ме пуснете, ще ви дам под съд за нападение.

Брий пусна ръката ѝ. Видя как жената излезе от закусвалнята, качи се в колата и потегли надолу по „Ийст Мейн“ към магистралата. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Всичко е наред — достигна тих глас иззад гърба ѝ. Колеблива ръка докосна рамото ѝ. — Тя не е твоята майка.

Пред Брий със съкрушен вид стоеше Джулия Дийн.

— Дочух разговора.

Брий погледна Джулия, а след това отвъд нея. Почти всички в закусвалнята я наблюдаваха. Издаде звук от смущение, тръсна глава и се запъти към първото от редицата от сепарета. Джулия вървеше с нея.

Брий подпря лакти върху грамофона автомат и притисна пръсти под очите си, за да спре сълзите.

— Всичко е наред. Наистина. Не зная какво съм очаквала — ядоса се тя. — Една жена трябва да е много коравосърдечна, за да зареже своята новородена дъщеря. Трябва да е голяма егоистка, за да живее, без изобщо да се обади по телефона или да изпрати картичка. Трябва да е безсърдечна, за да изчезне просто така — въздъхна Брий разтреперана. — Някога я чаках на рождения си ден. Мислех, че не би могла да забрави тази дата. Но беше така. Всяка година. Мислех, че може би ще дойде, когато баща ми умря, но сигурно и това не е било от значение за нея.

Отправи молещи очи към Джулия.

— Що за човек може да направи подобно нещо?

Джулия не отговори. Със същата болка в очите, която чувстваше Брий, погали леко рамото ѝ. След това каза нежно:

— Може би има някаква причина. Може и да не е направила всичко това по свой избор. Може би е мислила много за теб.

Брий искаше да вярва. Почти вярваше, чувайки тези думи, произнесени убедително от Джулия. Но все още долавяше парфюма на жената, която току-що дошла, си бе заминала.

— Тази жена дори не прояви любопитство.

— Тя не е твоя майка.

— Как мога да зная? Как мога да съм сигурна?

— Твоята майка не би разговаряла с теб по този начин. Не би седяла и не би ти поръчвала да ѝ занесеш това или онова. Не би

изминала целия този път дотук само за да те нарани.

— Откъде знаеш?

— Защото ти не си такава — отговори Джулия, като стисна леко рамото ѝ и ѝ вля още от тази мълчалива убеденост. — А и всеки в града казва, че приличаш на майка си.

— Никой от тукашните не я е виждал — въздъхна Брий.

— Но все пак има логика, нали?

— Предполагам.

Със сигурност не приличаше на баща си.

Задъхан, Том се втурна към нея и ужасено изрече:

— Изпуснах я, нали?

Брий се отпусна в прегръдките му.

— Така е. Мили Боже. Изглеждаше страхотно.

— Тя не е твоя майка — повтори Джулия и се отдалечи.

— Не е ли? — попита Том Брий.

— Тя отрече.

— Нещо друго?

— Беше наистина хубава. Това винаги е било част от представата ми. Но не беше много приветлива. Може би се държах твърде настъпателно. Може би я подплаших.

— А може би Джулия е права и това не е майка ти.

— Може би. Но как да разбере, Том? Как да узная със сигурност?

Том нямаше отговор. Същата вечер у дома, докато я разпитваше за жената, появила се в закусвалнята, Брий му разказа всичко, което си спомняше, включително и бледорозовия лак по ноктите ѝ.

Но не знаеше номера на колата ѝ и Том се съгласи, че един червен спортен мерцедес не е по-необичаен за Ню Йорк, отколкото жена с елегантен тъмносин костюм и чантичка, в която има мобифон.

Значи жената си беше тръгнала. Това, което оставаше, бе въпросът с трите желания.

Том не беше съгласен с тази част.

— Край, Брий. Това беше. Две желания, не повече.

— Ами ако не са били истински?

— Ами ако са били? Няма да поема такъв риск.

— Аз съм тази, която поема риска.

— Не, не скъпа — отвърна той с категорично поклащане на главата и убеденост, каквато Брий виждаше за пръв път.

— Този риск е и мой. Аз съм този, който те обича. Аз съм този, който има нужда от теб. Аз съм този, който иска да живее с теб до края на дните си. Преди три месеца рискът може да е бил само твой, но сега е наш. Казвам ти, забрави за желанията. Пожела си две и не можем да докажем, че не са се сбъднали. Не искам да опитваш трети път. Не и след онова, което ми каза в болницата за страха си, че след третото желание времето ти ще изтече.

Ако бе усетила, че Том настоява заради самия него, Брий може би щеше да се съпротивлява, но единственото, което съзираше зад тази пламенност, бе любов.

— Нека да определим дата — каза Том.

Брий потърси очите му. Бяха сиви, чисто сиви в един сив сезон, но по-топли и по-вълнуващи, от което и да е друго сиво в града. Зачуди се дали ще останат същите и след като осъзнае факта, че тя не може да има дете.

— Трябва да помислиш още за това.

— За какво има да мисля?

— За децата.

— Вече мислих. Решено е. Както и въпросът за трите желания. Точка и край. Няма да умуваме. Ще си осиновим дете.

— Том, помисли.

— Какво според теб правя, докато ти си на работа?

— Боядисваш стени. Стържеш ламперията. Посипваш улицата с пясък.

— И мисля за теб — Том замълча, намръщи се. — Има ли нещо друго, нещо, за което да не знам, нещо, което да те възпира?

— Господи, не. Аз те обичам.

— Но не ми вярваш.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Заради предишния ми живот е, нали?

— Не! Никога не съм вярвала на друг, така както на теб.

— Тогава защо не вярваш, че мисля това, което казвам? Въпросът с децата отпада. Още преди да те срещна, бях изоставил идеята да имам деца, точка.

— Ти идваш от голямо семейство. Зная, че искаш собствено дете.

— Малко семейство, голямо семейство, можем да имаме каквото поискаме и — той вдигна предупредително ръка — не ми казвай, че осиновяването не е същото, защото няма да се съглася.

Том направи крачка назад.

— Осиновяването не е проблем. Мога да го повторя десет пъти, но ти очевидно не желаеш да бъдеш убедена. Така че явно има нещо друго. Може би, когато разбереш какво е то, ще ми кажеш.

В изражението му се смесваха гняв и болка, и Брий не знаеше какво да каже, а после стана твърде късно. За пръв път, откакто бяха заедно, Том си тръгна.

Мина известно време, преди Брий да открие онова, което я възпираше, а това стана едва след като тя се отдръпна и огледа цялата картина. Раждането на дете беше въпрос, който засягаше повече нея, отколкото Том. Именно тя трябваше да приеме дефектите на тялото си. Погълната от въодушевлението, че е с Том, че се влюбва и че получава пръстен от него, тя не бе направила това. Беше щастлива да се озове във фантастичния свят на своите малки съкровени мечти.

По-дълбокият въпрос беше свързан с целия този фантастичен свят. До миналия октомври Брий беше реалистка.

После стана злополуката и животът ѝ се промени. Но следите от благоразумието ѝ останаха. Те ѝ напомняха откъде идва Том и какъв е бил, напомняха ѝ за невероятната му поява в Панама и за още по-невероятната им любовна връзка. Дълбаеха в съзнанието ѝ и питаха дали всичко това изобщо бе възможно. Те се опитваха да помирят предишния ѝ живот, който бе считала за добър, с новия, който изглеждаше твърде хубав, за да е истински.

Брий се сещаше само за един човек в града, който можеше да ѝ помогне да реши дали беше така.

[1] Пармезан (ит.) — вид италианско сирене от бито мляко. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никой в Панама не знаеше точно кога бе пристигнала Верити Грийн. Може би преди двайсет години. А може би преди двайсет и две или преди осемнайсет. Изведнъж хората започнаха да я виждат из парка, в библиотеката или в смесения магазин. Ако посещаваше градските събрания, то бе от разстояние. По същия начин, от време на време тя се отбиваше в закусвалнята, и то само когато столът в далечния ъгъл на барплота беше свободен. Гледаше собствената си работа и говореше само ако я заприказваха, при това с южняшки акцент, който очароваше Брий, но правеше останалите предпазливи.

Ако целта ѝ бе да спечели обичта на града, думите не ѝ помагаха. Винаги се противопоставяше на общото мнение.

Въпреки че правеше това с усмивка — а често и доста смислено, помисли си Брий, считаха я за странна. Никой не разбираше как работи умът ѝ. Никой не се опитваше да открие.

Къщата ѝ бе също такава загадка, каквато бе самата тя. Беше малка вила, която се намиреше толкова далеч от града, колкото все пак бе възможно, за да е в него. Да се стигне дотам, трябваше да се навлезе дълбоко в гората по една отгпкана пътека. Никой не беше подозирал за съществуването на пътека, камо ли на къщата, преди Верити да пусне корени там.

В началото я считаха за бохем. Носеше дълги поли, ярки плетени жилетки и размъкнати блузи. Косата ѝ бе дълга, тъмна и вълниста, и се придържаше назад от цветна кърпа, която покриваше челото ѝ. Беше винаги безукорно чиста, въпреки че, доколкото жителите на града знаеха, във вилата нямаше нито топла вода, нито вътрешна водопроводна инсталация. Доколкото знаеха в града, там нямаше и електричество. Верити отглеждаше собствени билки и зеленчуци, откъсваше най-хубавите боровинки, преди някой друг да ги е открил, и се говореше, че се хранела с малки животни, умрели в гората. Нямаше явен източник на доход. Що се отнася до името ѝ, малцина вярваха, че е истинско.

През годините изобилстваха всякакви догадки. Една от хипотезите твърдеше, че Верити била изгонена от процъфтяваща през седемдесетте години комуна в Южен Върмонт. Според друга, Верити била малоумната дъщеря на милиардер от юга. Трета съобщаваше, че била вещица.

Брий никога не бе вярвала в последното. Беше разговаряла с Верити и макар че жената имаше необичайни възгледи и ги споделяше без притеснение, когато я питаха, тя изглеждаше безобидна. По-скоро изглеждаше самотна, въпреки че когато Брий подхвърли това предположение пред останалите, малцина се съгласиха. Общото мнение бе, че Верити сама е избрала този си начин на живот. Дали от страх или от уважение, градът я остави на мира.

Елиът бе един от малцината, посещавали някога вилата в гората. Той беше обяснил пътя дотам на Ема, която бе казала на Доти, която пък каза на Джейн, която каза на Брий, и тя рано сутринта потегли с джипа на Том под предлог, че отива на покупки за дрехи. Брий рядко купуваше дрехи, мразеше да купува дрехи и Том го знаеше, но не я разпита. От разговора за определянето на дата досега не бе казал много. Прегръщаше я, къпеше се заедно с нея, правеше любов. Пригответи й закуска и докато Брий ядеше, я гледаше с копнеж в очите, но не бе особено словоохотлив. Нито пък тя. Брий просто не знаеше какво да каже.

След като се отби в закусвалнята, за да вземе скришом храна от запасите в склада, тя се отправи към изхода на града. Там направи обратен завой и много бавно потегли назад, докато забеляза брезата с две стебла, която се виждаше само от това място. Отстрани личаха бледите дири, посочващи пътя към Верити.

Въпреки слънцето и снега по земята горите бяха изненадващо тъмни. Брий включи фаровете и заподскача по пътя, както ѝ се стори цяла вечност. Друсането повтаряше ударите на сърцето ѝ, което показваше, че тя не знаеше накъде е тръгнала. Но Брий не спря и не обърна колата. Верити беше нейната последна, най-голяма, налудничава надежда.

Когато пътят най-сетне свърши, старият оранжев фолксваген ѝ показа, че е пристигнала. Самата къщичка почти не се виждаше, притулена под куп ели.

Брий неловко почука на вратата. Почака няколко минути и отново почука. Прехвърли торбите от едната ръка в другата и се нагани да почука за трети път, когато видя слисаното лице на Верити на прозореца. След няколко мига вратата се отвори.

Слисаното изражение остана и това накара Брий да се чуди кога е идвал последният посетител на Верити. Макар и облечена, тя не носеше обичайната кърпа. Брий се надяваше, че не е дошла в неподходящо време.

— За теб са — подаде тя торбите — Верити я погледна озадачено. — Не е кой знае какво, само супа, яхния и някои други зимни гозби. Щях да донеса обичайната ти храна — добави Брий с колеблива усмивка, — но пътят нямаше да ѝ понесе.

Обичайната храна на Верити бе кренвирш, порция пържени картофи и кока-кола.

Брий винаги бе считала поръчката за твърде обикновена за човек, който е уж чудат, макар и съвсем логична за някой, който живее от домашни зеленчуци.

Изражението на Верити омекна. Тя мълчаливо пое торбите и ги внесе вътре. Брий вдиша дълбоко за кураж и я последва, макар и само за да затвори вратата. Оттам тя предпазливо огледа наоколо. В цялата къща имаше една-единствена просторна стая, в чийто далечен край беше обособена кухня, а на тавана — място за спане. Стените бяха направени от голи трупи, топлината идеше от горящите в една печка дърва. Наоколо бяха пръснати кошници с яркоцветна прежда, които създаваха усещане за уют. Уханието, изпълващо стаята, идваше от градинката на прозореца, където нанизът от слънчеви лъчи, пронизващи елите, топлеше билките.

Брий не беше сигурна какво бе очаквала да види — дим на тамян, телцата на разни животинки, сложени да се сушат, един свят от тъмни ъгли и странни звуци — но в къщичката нямаше нищо подобно. Беше оскъдно обзаведена, безупречно чиста, стряскащо обикновена.

Верити се обърна към Брий. В отсъствието на цветната кърпа, между тъмните къдрици проблясваха кичури бяла коса. Дълъг шал покриваше блузата и горната част на полата ѝ. На краката си носеше дебели чорапи, но нямаше обувки.

Брий пхна ръце в джобовете си.

— Къщата ти ми харесва. Не знаех, че имаш осветление.

Забеляза също хладилник и телевизор.

— Сигурно имаш собствен генератор.

— И сателит — добави Верити с лекия си южняшки акцент.

— О, това показва колко малко знаем ние — усмихна се Брий.

Верити огледа стаята, но не каза нищо. Брий се прокашля.

— Сигурно се питаш защо съм дошла.

— Донесла си храна.

— Това е подкуп. Нуждая се от съвета ти.

Верити повдигна вежди. После се усмихна.

— Не мисля, че аз съм тази, която може да дава съвети.

Но Брий бе упорита. Или Верити, или нищо. Верити явно усети нейната непоколебимост. Погледна към задната част на къщичката и попита:

— Искаш ли чай?

Ръцете на Брий бяха студени, може би от пътуването, но вероятно от нерви. Потърка ги една о друга.

— Би било чудесно.

Последва Верити до кухнята и седна на одрасканата дървена маса, докато домакинята подгръ вода, затопли каната и отвори кутия с листа за чай. Брий веднага долови уханието им, усети го още по-силно, когато Верити изсипа няколко листа в каната и наля вътре вряла вода. Ароматът, който се разнесе от наkisналите се листа, бе суров, богат и сладък.

Верити се настани от другата страна на масата със сгънати ръце.

— Какъв съвет мислиш, че мога да ти дам?

Брий бе мислила дълго и упорито какви думи да използва. Убедена, че нейната собствена непохватност е подплашила жената в закусвалнята, и тъй като не искаше същото да се случи тук, тя бе повтаряла текст, който внимателно и постепенно навлизаше в проблема. Но докато седеше тук, в непретенциозния дом на Верити, Брий осъзна, че този текст ще бъде погрешно изтълкуван. Така че откровено каза:

— Случиха ми се странни неща. Ти си специалист по странните неща.

Устните на Верити потрепнаха.

— НЛО, ПГС, ПИТ, екстрасенси^[1]. Всъщност, аз не съм специалист, а просто наблюдател.

— И вярваща.

— Понякога.

— Вярваш ли в преживявания на границата със смъртта и извън тялото?

— Като твоите ли? Да.

Отговорът бе едносричен.

— Защо?

Верити учтиво попита:

— А защо не?

— Защото не може да се докаже, че съществуват. Случват се на хора, претърпели злополука, и повече не се повтарят. Повечето ми приятели смятат, че съм си въобразила случилото се с мен.

Верити стана, взе чаши и чинийка от бюфета и ги сложи на масата. Бяха от качествен порцелан, бели, с нежни зелени листенца под яркия златен кант, свършено съчетани и без нацърбени краища. Струята чай, която напълни едната чаша, а после и другата, имаше тъмнобронзов цвят. Сега ароматът стана още по-богат.

Верити се настани на своето място. Погледна от едната чаша към другата, сякаш се опитваше да обгърне цялата картина. После весело вдигна глава и се усмихна. В следващия миг очите ѝ се разшириха. Стана от масата, извади от кутията за хляб един пакет, разгърна го, отрязва няколко парчета и ги постави в една чиния.

— Чаят не може без сладкиш — каза тя, като сложи чинията на масата и отново седна. — Това е ябълков кекс. Ябълките са от моите дървета.

Брий не беше гладна, но взе парче кекс. Гордостта на Верити бе осезаема. Брий не би понесла мисълта, че ще я нарани. Не че се налагаше да излъже за кекса. Беше влажен, сладък, вкусен. Брий похвали Верити и се зарадва на нейната усмивка, после се зачуди как да се върне към въпроса, който я влудяваше.

Верити го направи вместо нея. След като отпи глътка от течността, каза с лек, присъщ за едно чайно парти, глас:

— Приятелите ти мислят, че си си въобразила случилото се, защото не могат да приемат идеята за другото измерение.

Брий премигна. Другото измерение.

— А аз мога?

— Не тази Брий, отгледана от баща си, баба си и дядо си. А онази Брий, която обича да стои в гората и да мечтае.

— Как...?

— Виждала съм те. И аз обичам да се разхождам сред дърветата. Виждала съм изражението на лицето ти.

Нямаше смисъл да го отрича, не и тук, не и пред Верити, не и след като любопитството ѝ бе събудено.

— Какво е това друго измерение?

— Това е енергиен канал. Едно ниво над ежедневните човешки функции. Представлява чиста мисъл и чувство.

— Нужно ли е да си на границата със смъртта, за да го достигнеш?

— Не. Медиумите го правят. А много хора, които са били на границата със смъртта, не го достигат. Успяват само тези, чието съзнание е отворено. Тези, които искат да вярват. Останалите са приковани надолу от физическия свят. Те никога не се издигат нагоре.

— Но аз винаги съм била трезвомислеща — противопостави се Брий.

С чаша в ръка Верити се облегна назад самодоволно усмихната.

Добре, помисли Брий. Тя мечтаеше. Но нима това я правеше по-различна от другите?

— Ти вярваш в доброто — каза Верити. — Оптимистка си. Затова си оцеляла след всичките тези години живот с баща ти. Изградила си си свой собствен живот в закусвалнята. Отворена си за света наоколо. За теб чашата е полупълна, а не полупразна.

Верити замълча.

— А онези горски феи, събудени от вятъра?

Брий ококори очи.

Верити се усмихна и я сгълча нежно с пръст.

— Лицето ти е като отворена книга. Докато ги гледаше, аз те наблюдавах. Някои хора виждат разнасящи се листа. Ти и аз, ние виждаме живот.

Ти и аз. През ума на Брий мина тревожна мисъл. Но Верити продължаваше да говори, бавно и тихо, с едва доловим провлачен акцент.

— Ти вярваш в света на вероятностите. Не всеки вярва. Твоите приятели са недоверчиви, затова им е трудно да повярват в

преживяното от теб. Заради това, а и, защото ти завиждат.

Заради Том? Заради пръстена ѝ с диамант?

— За какво?

— За вътрешния покой, който си намерила.

— Какъв вътрешен покой? — извика Брий. — Аз съм съвсем объркана. Преди живота ми бе логичен и предсказуем. После се случи злополуката и всичко се промени.

— По-лош ли е животът ти?

— Не.

Нямаше намерение да се оплаква. Или може би имаше.

— По-хубав?

— Толкова много, та понякога ми се струва, че е твърде хубав, за да е истински.

Верити се вгледа продължително в нея и кимна.

— Томас Гейтс.

— О, да — въздъхна Брий. — Томас Гейтс. През повечето време забравям, че половината свят го познава. После си спомням и не мога да повярвам, че ме обича.

— Той изглежда щастлив.

— Сега си мисли, че е така, но ако след време промени мнението си?

— Готова ли си да захвърлиш всичко, което имаш, заради възможността той да започне да мисли друго?

Брий отвори уста, но спря. Погледнато така, отговорът бе очевиден. Но все пак това бе едната страна на монетата.

— Ако се бе появил в живота ми, преди да се бе случило всичко това, може би щях да повярвам по-бързо. Но първо стана катастрофата, после преживяването извън тялото, а сега и желанията. Като се прибави и Том, не знам кое е истинско и кое не.

Верити се намръщи.

— Желания ли?

Брий се поколеба. После си каза, че тази жена не само вижда горски феи, но и неведнъж бе спорила по въпроса за НЛО, медиумите и, да, за пътеката за боулинг в небето. Така че ѝ разказа за трите желания, от първоначалното им осъзнаване до пожара и жената в закусвалнята. Представи и двете противоположни гледни точки, съвпадението и желанието.

— Разбираш ли защо съм объркана? Освен това част от мен вярва, че единствената причина за завръщането ми тук са желанията и че след като се изпълни и третото, съществото от светлина ще ме призове.

— Мили Боже — рече Верити. — Какво те кара да мислиш така?

— Не зная. Може би причината е в болкоуспокоителните, които ми даваха веднага след катастрофата. Може би не е нищо друго, освен човешки страх.

Нали повечето хора се страхуваха от смъртта? Нали това бе най-естественото нещо на света?

— Как мислиш, дали желанията наистина съществуват?

Верити обмисли въпроса.

— Възможно е.

— Беше ли жената в закусвалнята моята майка?

Когато Верити повдигна рамене, през ума на Брий отново мина онази тревожна мисъл. Тя пак я отхвърли.

— Ще умра ли след третото желание?

Верити вдигна рамене и остана в тази поза.

— Мога ли да рискувам?

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Зависи от желанието ти и от това, доколко важно е то за теб — Верити помисли малко. — Вероятно аз щях да рискувам.

— Дори ако това означава да умреш?

— Ами ако означава, че ще живееш?

— Имаш предвид по-щастливо?

— По-щастливо. По-сигурно. По-свободно. Повечето хора живеят така — Верити направи линия с ръка. — Някои живеят така — очерта тя друга линия по-високо във въздуха. — Отвореното съзнание е част от разликата. Поемането на риск, останалото.

В пристъп на раздразнение Брий огледа стаята. В нея имаше почти всички нужни за един човек удобства.

— Тук не изглежда много рисковано.

— Сега не е. Но беше, когато пристигнах. Никога не бях живяла сама. Никога не се бях грижила сама за себе си. Имах само дрехите върху гърба си.

Разкайна заради избухването, Брий поднесе чашата с чай към устните си. Известно време позволи на аромата да подразни

обонянието ѝ, отпи глътка и откри временно облекчение в плавната богата топлина на чая. Вече по-спокойна, тя попита:

— Защо дойде?

— Причината не е в НЛО — усмихна се Верити, — макар и наистина да вярвам, че те се приземяват именно тук.

— Какво остави зад себе си?

Усмивката угасна.

— Един мъж, който се закле, че ако си тръгна, ще ме убие.

Брий ахна.

Верити махна с ръка.

— Стара история. Обичайното. Съвсем не е толкова екзотична, колкото разказите, които разправят за мен из града.

— Колко от тях са верни?

— Малко. Може би е възможно да се контактува с мъртвите, но аз никога не съм го правила. Бях проследена от странни светлини и наистина вярвам в НЛО, но никога не съм се срещала лице в лице с извънземни. Веднъж се изправих очи в очи с една мечка. Бях толкова изплашена, че не можех да помръдна. Мечката се оттегли и си тръгна. Но хората разправят, че мога само с един поглед да укротя дивите зверове. Нека вярват в това.

— Защо?

— Защото това ми дава свободата да бъда такава и да върша това, което искам. Години наред не бях свободна.

Думите звучаха толкова разумно и обикновено, че Брий подхвана темата. Никакви очаквания, каза си тя. Просто любопитство.

— Къде живееше, преди да дойдеш тук?

— В Атланта.

— Живяла ли си някога в Калифорния?

— Не.

Възможно беше бащата на Брий да се е лъгал или да е бил подведен.

— Била ли си някога в Чикаго?

— Веднъж. Преди петдесет години. Бях десетгодишна. Бяхме на гости на едни роднини там.

Това я правеше шейсетгодишна, а не петдесет и три, на колкото бе майката на Брий. Но и тук Хейуд Милър може да се е лъгал или да е бил подведен.

— Имаш ли деца?

— Не. Съпругът ми не би ме делил с друг.

Ами ако е избягала, имала е връзка с Хейуд Милър и е заченала Брий? Ако това е бил единственият възможен начин да има дете? Ами ако години по-късно е дошла в Панама, за да вижда как дъщеря ѝ расте? Това не обясняваше защо никога не се бе разкрила на Брий. Ами ако Хейуд ѝ е забранил? Ако това е било част от сделката. Ами ако е променила външността си така, че дори самият Хейуд не е могъл да я познае?

Опитвайки се да остане спокойна, Брий попита:

— Какво те доведе в Панама?

— Затворих очи и посочих.

— Посочи?

— Трябваше да напусна Юга. Така че отворих картата на севера, затворих очи и посочих.

— Познаваше ли някого тук, преди да дойдеш?

Верити поклати глава. После я наклони и се усмихна многозначително.

— Мислех, че считаш за своя майка жената от закусвалнята.

Брий се почувства неловко. Отхвърли усещането и вирна брадичка.

— Не съм сигурна. Когато поисках топлина, получих пожар. Така че се преместих у Том и сега имам топлина. Желанието ми се изпълни, но по заобиколен начин. Срещата ми с жената в закусвалнята доведе до спречкването с Том, което ме накара да дойда тук.

— Аз не съм ти майка — каза Верити внимателно.

— Щеше ли да ми кажеш, ако беше?

— Да. Вярвам, че трябва да се говори истината.

— Верити.

— Да?

— Това истинското ти име ли е?

Очите ѝ блеснаха. Акцентът ѝ се задълбочи.

— Да. Пише го на акта ми за раждане.

Брий не можеше да спори с един акт за раждане.

— Наистина ли вярваш, че когато Бог играе боулинг, се появяват гръмотевици?

— Ти имаш ли друго обяснение?

— Когато горещият въздух се сблъска със студен, се получава светкавица. Ето причината за звука.

— Въздухът произвежда ли звук? Ами облаците?

— Така казват учените.

— Това звучи ли ти разумно?

Брий разбра гледната ѝ точка.

— Спомни си само — продължи Верити. — Твърдяла ли съм някога, че Бог играе боулинг? Или съм казвала, че е възможно!

Брий беше притисната.

— Че е възможно.

— Така ли е?

— Предполагам.

— Виждаш ли? — усмихна се широко Верити. — Наистина съзнанието ти е отворено, също като моето, макар че нямаме кръвно родство. И двете сме преживели заплахата за живота си. Това ни е освободило.

Свободата е едно, безумието нещо друго, помисли Брий.

— Свободата е относителна — каза тя. — Както и щастието, реалността и рискът. Понякога, за да бъдем свободни, трябва да рискуваме. Що се отнася до това, кое е реално и кое не, то е като красотата в очите на наблюдаващия. За един реалността е едно, за друг друго. Ние създаваме своята реалност. Тя може да отговаря на нашите желания или на нашите нужди.

— Ами ако моята реалност е различна от тази на Том? Ами ако той наистина е онзи другият известен човек, който живее разпуснато?

— А ако е такъв? Какво ще загубиш?

— Най-хубавото нещо в живота си.

— Ето ти го.

— Какво?

— Твоят отговор. Това, което те доведе тук, е кое е истинско и кое не е. Ако Томас Гейтс е най-хубавото нещо в живота ти, защо го поставяш под съмнение? Ти си оптимистка. Дълбоко в себе си, въпреки старата си вродена предпазливост, ти вярваш във вероятността. Няма значение дали едно нещо е истинско. Важното е дали съществува такава вероятност.

С всяко следващо подрусване на камиона обратно по черния път, настроението на Брий се повишаваше. В края на пътя, горският мрак отстъпи място на почти ослепителна светлина, която тя възприе като одобрението на онова същество заради посещението си. Изчака, колкото да привикнат очите ѝ, излезе на главния път и ентусиазирана потегли към Том.

Когато наближи, къщата бе необичайно тиха и за миг Брий се изплаши, че е чакала твърде дълго.

След като претърси стаята на първия етаж, се втурна нагоре по стълбите.

— Том?

— Тук съм — долетя глас от дъното на коридора.

Брий се приближи до вратата на кабинета му. Все още имаше неразопаковани кашони, но те бяха отместени, което бе напредък, а върху бюрото бе сложена лампа. Том седеше в нейната светлина пред отворения компютър, направи знак на Брий да изчака и зачука по клавиатурата. След като изчете написаното на екрана, надраска нещо в един продълговат жълт бележник, захвърли химикала и се оттласна от бюрото.

Когато погледна Брий, в очите му имаше мимолетно колебание, мимолетно припомняне на спречкването им. После бавно се появи усмивка и най-възбуждащото „Здрасти“, което Брий някога бе чувала, но Том не стана от стола си.

Така че тя се приближи.

— Здрасти.

Застана между коленете му, обви ръце около врата му и го целуна веднъж с устни, втория път със зъби, третия път с език.

Том обгърна с ръце талията ѝ.

— Явно пазаруването е било страхотно.

Брий се усмихна на засмяното му изражение.

— Така е. Ти как прекара?

— Изследвах възможността за отмяна на забраната върху федералното субсидиране на нерегулираната продукция за фермата на Олзуърди надолу по пътя.

Единственото, което Брий разбра от отговора му, бе подтекстът.

— Нов случай?

Том вдигна рамене, но усмивката му остана. На всеки няколко дни изникваше нещо ново, някакъв правен въпрос, с който Мартин Спрейг не знаеше как да се справи. Том отказваше да си припише заслугите за свършената работа, но целият град знаеше истината.

— Обичам те — каза Брий.

Том пое дълбоко въздух и издиша на пресекулки.

— Надявах се да го кажеш.

— Хайде да се оженим.

Том завъртя очи.

Брий бе съвсем конкретна.

— В края на тази седмица.

Том бавно се изправи.

— Наистина ли?

— Ъ-хъ.

— Но краят на седмицата е след три дни — предупреди той, Брий усети оживлението му.

— Нямаме нужда от напечатани покани.

— Сигурна ли си?

— За напечатаните покани?

— За датата.

— Абсолютно.

Брий създаваше собствената си реалност, като обвързваше Том, а после му даваше последна възможност да избяга.

— Освен ако не искаш да изчакаш.

Красноречивият поглед, който получи Брий, бе последван от друга целувка. Беше по-дълга и по-дълбока от предишните три и носеше вкуса на предаността. Странно, но тя накара Брий да се чувства свободна.

Брий приглади косата му и се вгледа в него, опитвайки се да види безочливия преуспял мъж, чиято снимка стоеше върху книгите по лавицата. Но от него нямаше и следа. Мъжът пред очите ѝ бе по-хубав, по-честен, по-почтен. Косата му бе по-дълга, а тенът по-здрав.

Върху бузата му имаше белег, който му придаваше мъжественост, а в очите му магия. Този мъж я обичаше достатъчно, за да повярва във фантазиите ѝ и да мине през всичките ѝ съмнения.

— Ти си най-хубавото нещо в живота ми — каза той с дрезгав от напирашите чувства глас.

Това бяха същите думи, които неотдавна Брий бе изрекла в къщата на Верити, и които биха заличили и последните ѝ опасения, ако те вече не бяха изчезнали.

Това, което оставаше, бе един свят на вероятности, толкова голям и изобилен, че Брий не би могла да го изследва за един час, за един ден, дори за година. Но се опита. Докосна лицето и шията на Том с ръце, после с устни. Разтвори ризата, погали гърдите му, откопча колана, свали ципа на дънките му. Докосваше и галеше всяка частица от тялото му, докато създаде нова по-голяма и по-силна реалност, която беше толкова по-вълнуваща от предишната, че Брий падна на колене.

Том подскочи при допира на устните ѝ.

— За бога, Брий.

Но тя не спря. Мисълта, че всичко в този свят бе възможно, ѝ даваше някаква свобода, която пък ѝ носеше сила. Тази сила означаваше да погали с устни мъжествеността му, докато го доведе до върховното усещане, а после да се изправи, да смъкне блузата и сутиена си и да му поднесе гърдите си. Означаваше да наблюдава как красивите му ръце ги гаят, а после да потъне в докосването на езика му и ако в това имаше безсрамие, тя не изпитваше угризения. Силата, свободата, вероятността ѝ принадлежаха. Всичките изграждаха реалността ѝ с Том.

С внезапния хаос от сплитаци се ръце, дрехи и задъхани въздишки дойде и непреодолимото желание да стигнат до края.

Дрезгавият глас на Том:

— Така, скъпа... повдигни...

И собственото ѝ задъхано:

— Почакай... там... О, мили...

— По-високо, обгърни ме... да...

— Докосни ме... там!

— Толкова си гореща...

— Не мога... да издържам... Том!

Последното, което проряза съзнанието ѝ, преди върховното усещане да заличи всяка мисъл, бе, че иска да живее в тази реалност.

На следващата сутрин, окрилен от любовта на Брий и със съзнанието, че никога няма да се чувства по-смел, Том се обади на

баща си. Рязкото „Здравейте“ на възрастния мъж го накара да стисне по-здраво телефонната слушалка.

— Татко? Обажда се Том.

Мълчание.

— Татко?

Сърцето му щеше да се пръсне, но от другия край на жицата не долетя отговор.

Така че Том реши да опита.

— Как си?

Когато и това не предизвика отговор, той изстреля:

— Случи се нещо наистина вълнуващо. От много време искам да ти кажа...

Стори му се, че чу щракване.

— Татко? — прошепна той, обзет от страх. — Татко? Когато се появи сигналът „свободно“, Том въздъхна разочаровано и тихо затвори телефона.

Ако Брий не вярваше, че всичко е възможно, никога не би повярвала в сватбата, която се състоя три дни по-късно.

Когато определи датата с Том, си бе представяла нещо малко, обикновена църковна церемония с кратък прием или в закусвалнята, или в ресторантчето на някой град наблизо, или дори в къщата на Том. Това беше преди жителите на Панама да научат за планове й.

Флаш, който разбра пръв, настоя да достави храната, независимо каква, независимо къде. Джейн, която прие да бъде шаферка, поиска да се покани целият град, тъй като целият град обичаше Брий. Джейн каза на Доти, която каза на Ема, която пък каза на Елиът и Ърл, и преди пладне през този първи ден, целият град вече знаеше.

Пасторът, възхитен от идеята да има голяма, послушна публика, обеща да постави сгъваеми столове на всяко свободно място в църквата и да извърши най-красивата церемония, която Брий някога е виждала. Органистът направи списък с любимите песни на Брий и настоявайки, че само орган няма да звучи добре, свика репетиция на хора вечерта. Ема, чиито функции се приближаваха до тези на кмет, настоя приемът да се състои в кметството, което бе наскоро боядисано

в очакване на градската сбирка през март и което бе в крайна сметка „най-подходящото място за едно голямо събитие“.

Доброволци започнаха да предлагат на Флаш помощ за приготвянето на храната. Собствениците на пивоварната „Слийпи Крийк“ обещаха бъчви с най-продаваните марки.

Собственикът на местната фирма за хляб съобщи за намерението си да направи огромна четириетажна торта.

Когато Брий се отби в цветарския магазин, за да уговори цветята, Джулия вече бе събрала кофи с вносни растения.

— Пратила съм хора, които да наберат достатъчно зеленина за украсата на църквата и кметството — каза тя със задоволство. — Трябва само да ми кажеш какъв искаш да е букетът ти и аз ще го направя. Какво ще облечеш?

Брий бе останала без дъх.

— Още не зная. По-късно ще пазарувам. Едва ли ще мога да взема рокля в последния момент, но би трябвало да намеря някой хубав костюм.

Джулия остави цветята, които слагаше в една кофа с вода. Заобиколи тезгяха, отдръпна се назад и мълчаливо огледа Брий от глава до пети.

— Имам рокля, която би могла да сложиш.

Сърцето на Брий подскочи.

— Булчинска рокля?

— Искаш ли да ти я покажа?

Твърде развълнувана, за да откаже, Брий я последва през задния вход по алеята до малката къщичка, в която живееше Джулия. Изкачиха двете стълбища до тавана. В малък гардероб, направен от кедър, покрита с платно, което Джулия внимателно свали, висеше булчинската рокля от мечтите на Брий. Беше с цвят на слонова кост, модел от Викторианската епоха, с високо деколте, дълги ръкави и подгъв, обшит с волани и дантела. Цялото бюстие и плътно прилепналата талия бяха осеяни с нежни мъниста.

— Изглежда толкова крехка.

— Ти също си крехка. Харесва ли ти?

— Прекрасна е.

— Пробвай я.

Брий с мъка откъсна очи от роклята.

— Наистина ли?

Джулия кимна зарадвана.

— Веднага?

— Ще си спестиш обикалянето по магазините.

Брий знаеше, че би могла да търси седмици наред, без да открие рокля наполовина толкова красива като тази. Без да продума — а само с мимолетната мисъл за белезите, които Джулия може и да забележи — Брий свали дънките и фланелката. Джулия вече бе разкопчала малките копчета и свалила ципа отзад. Брий внимателно влезе в роклята. Също тъй внимателно я придърпа нагоре. Джулия ѝ помогна с обличането и вдигна ципа.

Прилегна ѝ. Съвършено. Удивена от това и благоговееща пред роклята, Брий приглади с ръце корема си, докато Джулия закопча копченцата, оправи раменете, подръпна нежно ръкавите.

Когато по-възрастната жена застана отпред и се отдръпна назад, за да я погледне, Брий затаи дъх.

Очите на Джулия се насълзиха.

— По времето, когато носех тази рокля — прошепна тя, — бях сигурна, че е направена само и единствено за мен. Грешила съм.

— Добре ли ми стои?

Произнесеното от Джулия „О, Боже“ показваше, че гледката е далеч по-впечатляваща, и Брий го почувства. Всичко беше безупречно — моделът, размерът, дължината.

— Когато продадох къщата си в Де Мойн и дойдох тук — рече Джулия с далечен глас, — мислих да я оставя, но не можех. Сватбеният ми ден беше прекрасен. Когато дъщеря ми се омъжваше, искаше нещо ново. Така че тази рокля стоеше покрита през цялото това време. Сигурно някакъв глас ми е нашепвал, да я взема със себе си.

Джулия вдигна очи. Въпреки че те бяха все още влажни, гласът ѝ прозвуча ясно.

— Брий, ще бъда поласкана, ако я сложиш. Това ще значи всичко за мен.

— За теб — произнесе Брий през мъглата на собствените си сълзи. — Това ще значи всичко за мен.

Представи си как върви по пътеката в църквата с тази рокля, как поставя ръката си в ръката на Том, как тръгва обратно по пътеката като

негова съпруга и усети в гърлото си буца. После си представи как танцува по време на един бурен прием в кметството и ѝ хрумна мисъл, от която дъхът ѝ спря.

— Ами ако я изцапам?

Джулия се засмя и изтри сълзите си.

— Ще я изчистя.

— Ще се чувствам ужасно.

— Аз пък не — отвърна Джулия, но се бе извърнала. Извади от рафта в гардероба една кутия, свали капака ѝ и бръкна вътре. Явно магията не бе свършила. Джулия извади един воал, който отиваше на роклята, и го сложи на главата на Брий.

— Косата ми е в ужасно състояние.

— Само един бърз поглед — настоя Джулия. Нагласи диадемата на воала и така, сякаш докосваше злато, оправя косата на Брий. После се отдръпна назад и се усмихна.

— Да? — прошепна Брий.

— Да — рече Джулия и вдигна пръст.

Отиде в другия край на тавана, сви колене и започна да се движи наляво-надясно. После направи знак на Брий да се приближи.

Брий тръгна на пръсти, за да не се влачи подгъвът по пода.

Докато пристъпваше, платът елегантно прошумоляваше. След като Джулия нагласи Брий, тя видя отражението си в прозореца. То се състоеше от четири части, там, където вертикалните колони разделяха стъклото, и макар и забележително ясен, образът напомняше приказно видение.

Брий можеше само да се взира.

— Впечатляващо е, нали? — попита Джулия.

— О, да.

— Изглеждаш зашеметяващо.

— Том ще умре.

— Горещо се надявам това да не се случи.

— Имам вид на младоженка.

— Ти си младоженка или ще бъдеш. Другиден. О, Боже.

— Твърде скоро? — попита Брий, обръщайки се към Джулия. — Всичко става с такава бързина, че имам чувството, че се задъхвам. Прибързвам ли?

— Не и ако обичаш Том.

— Обичам го.

— Тогава защо да чакаш?

Добрата стара благоразумна Брий не можеше да отговори.

— Бях сгодена в продължение на една седмица — каза Джулия.

— Съпругът ми отиваше в армията. Решихме да се оженим, вместо да чакаме, след като се върне.

— Съжалявала ли си някога?

— Да съжалявам, че се омъжих за Теди? — усмихна се Джулия с копнеж в очите. — Не. Аз го обожавах. Живяхме прекрасно. Почина преди три години. Все още ми липсва.

— Затова ли напусна Де Мойн?

— Това е една от причините. Всичко там ми напомняше за него. А освен това и децата, които вече не бяха деца, а зрели хора. Син и дъщеря, и двамата женени, с деца. Бях твърде близо до тях. Отношенията ни не бяха здравословни. Имахме нужда от известно разстояние помежду си.

— Сигурно ти липсват.

— Не толкова, колкото си мислех — засмя се тя. — Звучи ужасно, но истината е, че тук съм по-заета, отколкото там, а и всеки път, когато започна да мисля, че е време да съм със семейството си, нещо се случва и ме кара да чувствам, че хората тук също са ми близки. Като например тази сватба. Тя ще е необикновена.

— Това не е първата сватба, организирана от града.

— Но ще бъде най-хубавата. Брий, ти си уважавана и обичана.

Брий видя, че очите на Джулия отново се насълзиха. Гърлото я стегна. Засмя се съкрушено и каза:

— Нека не започваме отново.

Джулия кимна, избърса ъгълчетата на очите си, изправи се и се усмихна.

— Така. Тъй като по това време на годината трябва да внасяме цветята, можем да изберем каквото поискаме.

Огледа замислено дрехата.

— Какво предпочиташ? Искаш ли бели лалета? Или момини сълзи? Или букет с игловръх, или рози?

Том беше предупреден да сложи смокинг, но не бе подготвен за гледката, която се разкри пред очите му, когато Брий се появи в дъното на църквата и тръгна по пътеката. Приличаше на видение от слонова кост и дантела, благоприлично покрита от глава до пети, но предизвикателна, там, където роклята прилепваше към тялото, и красива, толкова красива, че го остави без дъх.

Държеше малък букет от малки бели цветя и зеленина, а над лицето ѝ се спускаше воал, но през него Том виждаше очите ѝ, виждаше очите ѝ и чувстваше любовта ѝ.

Когато Брий се приближи, той вдигна булото и чувството се усили.

Невероятно, то все повече нарастваше. Ако само преди една година някой му бе казал, че ще се ожени за една провинциалистка на церемония, организирана от нейния град, той щеше да се изсмее. Но в сватбата, организирана от Панама, нямаше нищо глупаво. Това бе най-трогателната венчавка, на която някога бе присъствал. От църквата, пълна до горе, до кметството, отрупано с ястията на Флаш, живата музика, изпълнявана от един джаз бенд, струнното трио, квартета на бръснарите, светкавиците на четиримата самозвани фотографи и двамата видеооператори, неспирните усмивки, пожелания, ръкостискания — никога в живота си Том не бе ставал обект на толкова много искрено доброжелателство — и всичко това заради жената до него.

Искаше му се само семейството му да присъства. Искаше му се да могат да видят Брий, да усетят почтеността и загрижеността, изпълнили залата. Искаше близките му да бъдат част от новия му живот, но баща му бе отказал да говори с него, а когато най-накрая се свърза със сестра си, тя отклони поканата. Том предложи да плати пътните, да покрие пътните разноски на всички, които дойдат, но тя остана непреклонна. Съобщила на братята си за обаждането му, каза му тя. Защищавала го, но те все още изпитвали гняв. Помоли го да бъде търпелив. Когато Том възрази, че човек се жени един път, тя отвърна, че същото се отнася и за погребението на майка му, и той млъкна. Беше сигурен, че майка му ще хареса Брий, нейния дух и сила. Тя веднага щеше да заеме мястото на майката, която Брий никога не бе имала.

Но на сватбения си ден Брий не чувстваше липсата на майка. Тя имаше десетки майки, братя и сестри.

От мига, в който Том постави на пръста ѝ брачната халка, по време на закачките, танците и угощението, до момента, когато в малките часове на неделната сутрин тя заспа до него в мотела, лицето ѝ сияеше от усмивка. На сутринта, когато заминаха за Бостън, за да се качат на самолет за Карибите, Брий продължаваше да се усмихва.

Том беше наел яхта с капитан и готвач. Това бе най-добрият начин да се обиколят островите без кавги. Кабината им бе луксозна, храната превъзходна, а плановете за деня се определяха всяка сутрин, след ставане.

Том и преди беше посещавал Карибските острови, но сега бе по-различно. Този път ги виждаше през очите на Брий. Откриваше великолепието на бистрата вода, необичайното присъствие на слънцето и топлия пясък в средата на зимата. Чрез нейния слух долавяше плющенето на платното на мачтата, шумоленето на палмите, смеха на местните деца на пристанищата. Чрез дланите ѝ усещаше ударите по барабаните на музикантите на „Невис“, чрез обонянието ѝ вдишваше миризмата на курабийки в една пекарница на улица „Сейнт Барт“.

Между радостта, която тя изпитваше от всичко ново, и радостта, която той изпитваше от нея, Брий изпълни седмицата му. Върнаха се в Панама загорели, щастливи и отпочинали. Беше влюбен повече от всякога.

[1] ПГС — Преживявания на границата със смъртта. ПИТ — Преживявания извън тялото. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Калният сезон в Панама не беше привлекателен. С последното голямо топене на зимния сняг земята подгизна. Склоновете се свличаха и плъзгаха надолу по ливадите. Половината пътища в града, които не бяха павирани, станаха непроходими без вериги, а останалите бяха разкаляни. Калните пръски по колите се увеличаваха, обувките и ботушите се спичаха. Кръпките сняг, които се задържаха из сенчестите места, придобиха раздърпани, почернели от мръсотия очертания. Градският парк загуби привлекателността си.

Началото на калния сезон започваше между петнайсети и трийсети март и продължаваше две-три седмици. През останалото време на годината навън имаше работа. Но през тези няколко седмици цареше бездействие. Досадата от затворените пространства растеше. Духовете лесно се палеха. Идването на пролетта изглеждаше невероятно.

По общо мнение предците, основатели на Панама, бяха провеждали срещата на града в края на март, тъй като не са успявали да се съберат по-рано поради липсата на снегорини.

Съвременна Панама бе загрижена не толкова заради снега, колкото да си създаде развлечения през този най-мрачен, кален и отегчителен сезон.

С тази цел срещата на града беше удължена на три вечери, а преди и след всяко събиране се предлагаша сандвичи.

Брий очакваше седмицата с нетърпение не защото се чувстваше мрачна, кална или отегчена, а защото бе щастлива. Отново работеше в любимата си закусвалня. Пазеше блажени спомени от венчавката и сватбеното пътешествие, както и здравословни следи от карибския тен.

А и бе омъжена за Том, когото много, много обичаше. Страховете й, че той ще започне да мисли другояче, не се оправдаха. Нищо не бе се променило със сватбата, което да охлади жарта му. Той си оставаше все тъй внимателен и грижовен, влюбен и нежен както преди. Брий не бе на себе си от щастие.

Ето защо реакцията ѝ по време на събиранията я свари неподготвена. Гледката на семейства, гледката на семейства с деца събуди у нея същата болка, каквато бе усетила през ноември. Мислеше си, че се е примирила с факта, че не може да има деца. След пътешествието и след многократните уверения на Том, че това е без значение за него, бе решила, че е свикнала с тази мисъл. Тогава видя Том на вечерите, танците и базарите, събиращи целия град, само че сега той не наблюдаваше пълните с топлота семейни групи отстрани, а беше в центъра им.

Всичко започна с Джоуи Литъл. Но Джоуи имаше приятелчета. Когато тези приятелчета откриха, че Том притежава безкрайно търпение и охотно носи на раменете си хлапета, всички те започнаха да се надпреварват да се покатерят. Това доставяше удоволствие на Том. Беше едър и силен. Можеше да подхвърля във въздуха заливащи се от смях дечица с такова внимание, че всеки, който гледаше, също се разсмиваше. Откъсваше малки нослета и ги държеше между пръстите си, можеше да извади монета от 25 цента от ушите си или да прави вълци, вещици и пуйки по стената. Когато бе с деца, Том беше дете. Той беше предопределен да бъде баща.

Брий изпитваше нужда да поговори за това, но не можеше да го обсъди с Том. Знаеше мнението му. Беше го изразявал вече достатъчно често. Брий имаше нужда да разбере какво е нейното желание. Така че, възможно най-небрежно, тя повдигна въпроса пред приятелите си.

Флаш беше първият.

— Чувстваш ли липсата на деца? — попита Брий един следобед в закусвалнята.

Флаш изпробваше нов десерт и бе сложил в една чиния сок от малини.

— Как бих могъл да имам деца? — попита той разсеяно, като поставяше топла бяла сметана в центъра на чинията.

Взе един нож и го прокара от бялото към червеното и обратно.

— Самият аз съм дете.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Как бих могъл да се грижа за едно дете? Та аз едва успявам да се грижа за себе си.

— Това не е вярно — укори го тя, макар че, когато по-късно размисли, увереността ѝ намаля.

Така че Брий отиде да види Верити. Верити бе образец на човек, който може да се грижи за себе си. Брий ѝ занесе от нарязаните и замразени парчета от сватбената торта и я укори, защото си бе тръгнала от приема твърде рано, за да опита пресния сладкиш.

— По-добре беше, че си тръгнах — рече Верити.

Тя плетеше толкова чевръсто, че Брий с трудност следваше бодовете на куката.

— Установяваме връзка по-лесно, когато наоколо няма хора. А и не се чувствам добре сред навалищата.

— Заради децата ли?

Ръцете на Верити замръзнаха, въпреки че очите ѝ останаха приковани в плетивото ѝ.

— Защо питаш?

— Защото децата вдигат шум. Те изключват тишината и спокойствието. Или уединението.

— Никога не съм се стремяла към такова уединение. А тишината и спокойствието са част от мен. Така е било през целия ми живот. Това бе единствено възможният начин да оцелея по време на продължителния си брак. Затварях се в себе си.

Пръстите ѝ отново се раздвижиха.

— Ако имах деца, това щеше да е невъзможно.

— Съжаляваш ли?

— Че нямам деца?

Верити не наруши ритъма на работа.

— Предвид обстоятелствата, не. Не исках да имам деца от него. От друг мъж, може би. В друг живот, може би. Но в този е твърде късно. Никакви билки или срещи с извънземни не могат да ми помогнат. Отдавна съм минала детеродната възраст. А и — добави тя — уединението започна да ми харесва.

Единствената друга жена, за която Брий знаеше, че цени уединението колкото Верити, беше Джулия. Наистина, усещаше, че Джулия ѝ казва това, което споделя и с останалите, а то не бе много. Но булчинската рокля ги беше свързала. Брий обичаше да разговаря с Джулия. Беше започнала да се отбива в цветарския магазин, за да поприказват всеки път, когато минаваше оттам.

По една случайност в този ден Джулия връзваше широка розова лента около гърлото на една ваза, пълна с розови и бели лалета,

подарък за съпругата на сина на бръснаря, която току-що бе родила момиченце. Брий погледа известно време, после попита:

— Когато правиш такива букети, спомняш ли си за раждането на собствените си деца?

— Понякога — отвърна Джулия и завърза лентата на панделка.
— Беше необикновено изживяване.

— Трудно ли беше?

— Раждането? — Джулия се усмихна. — Не. Заслужаваше си.

— Но родилните мъки могат да продължат безкрайно дълго.

Джулия нехайно сбърчи нос.

— Най-трудното е едва накрая, а тогава на помощ идват лекарствата. Не вредят ли на бебето, ще попиташ? Е, нашите деца не изглеждат увредени. По мое време майките не избързваха толкова да се правят на мъченици. Това ставаше след раждането. Отглеждането на децата беше главното ни занимание. Често го поставяхме пред собствените си нужди. По време на раждането ли? Не. Невежеството беше блаженство.

— Като награда за изстраданата бременност?

— О, бременността ми харесваше. Много.

Джулия отдалечи вазата от себе си, огледа я, показва я на Брий.

Но Брий се опитваше да убеди себе си, че не иска да е бременна.

— Чувала съм ужасни истории.

— Говорила си не, с когото трябва — каза Джулия. Замълча, повдигна вежди с надежда и сниши глас.

— Бременна ли си?

— Мили Боже, не. Току-що се омъжих. Твърде скоро е за бебе. Толкова неща ми се случиха с шеметна бързина, че се нуждаю от време, за да свикна. Харесва ми работата, харесва ми да оставам сама с Том, а и без това той все още се двоуми какво да прави със собствената си работа, така че не би било честно да му натрапя едно дете.

— Не мисля, че в неговия случай децата ще представляват бreme.

Брий знаеше, че Джулия е права, но това не й помагаше особено. Вярваше в преценката й. Но се нуждаеше от съюзник. Така че след като навалицата около обед намаля, Брий се приведе през тезгяха към Джейн и попита:

— Страхуваш ли се, че остаряваш? Карат ли те приказките за биологичния часовник да се замисляш?

— Непрекъснато — въздъхна Джейн. — Но какво да направя? Аз не привличам мъжете като теб.

— Просто не си срещнала подходящия човек. Някой ден той ще се появи.

Брий вярваше в това. Джейн бе твърде добра, за да изкара живота си сама.

— Някой ден — каза Джейн и въздъхна. — Тогава може и да съм твърде стара за деца.

— Можеш да си осиновиш. Така постъпват самотните майки. Мишел Пфайфър го направи. Роузи О'Донъл също. Ако се съди по някои мъже, жените биха се справили по-добре сами.

— С какво да се справят сами? — попита Доти, сядайки на стола до Джейн.

Джейн хвърли поглед към Брий, който казваше: „Трябваше да ме предупредиш, че е тук“, но самата Брий не бе забелязала присъствието на Доти.

— С отглеждането на деца — вметна Лий Ан, уловила разговора в движение. — Погледнете мен. Нали сама се справих?

И се отдалечи, преди някой да успее да отговори.

— „Погледнете мен“ — промърмори Доти под носа си. — Не я гледайте. Тя не може да бъде образец за майка, след като прави такива неща с косата си. Освен това много е лесно за някоя хубава малка холивудска кукла да си осинови дете. Тези жени не се безпокоят за плащането на сметките.

— Нито пък аз — каза тихо Джейн, докато гледаше Брий. — Имам дом. Нафтата е платена. Също и токът, и телефонът.

Доти се отдръпна и впери очи в Джейн. Едва когато Брий погледна Доти, Джейн направи същото.

— Не се притеснявай, майко. Не съм бременна.

— Не си? Надявам се. За Бога, Брий. Да не би да й пускаш разни мухи сега, след като си имаш съпруг? Във всеки случай Джейн не е омъжена, а и ти самата не трябва да забременяваш. Току-що си се омъжила. Не знаеш дали бракът ще просъществува.

— Ще просъществува — каза Джейн.

— Гласът на опита. Тя е специалист по бракове и бебета.

— Ставаше въпрос за осиновяването — поправи я Джейн.

— Да не си посмяла да направиш това. Не съм готова да отглеждам още едно дете.

— Ако бебето беше мое, аз щях да се занимавам с отглеждането.

— Като с готвенето, така ли? — попита Доти.

Брий се опита да разведри атмосферата.

— Верити казва...

— Верити? — обърна се Доти към Брий. — Тази жена не може да каже нищо разумно. Твърде много разговаряш с нея. Насърчаваш я.

— За какво?

— Да идва в града. Чудесно. Не можем да я държим настрана от градските събирания. Но защо трябва да се присламчва към базара на занаятите. Хората няма да купят плетивата ѝ. Тя изнервя всички ни. А появяването ѝ на сватбата ти? — наежи се Доти. — Ако бях на твое място, това нямаше да ми се понрави.

— Верити е безобидна — каза Джейн, преди Брий да успее да я спре.

Доти подхвана оттам, където беше спряла.

— Това само показва колко малко разбираш. Присъствала си по време на несвързаните ѝ приказки. Нима не разбираш, че това са безсмислици?

— Тя разказва тези истории, за да ни шокира.

— О, така ли? И кой ти каза това?

— Аз — обади се Брий.

Доти въздъхна.

— Брий. Защо разправяш подобни неща на Джейн? Тя вярва в тях.

С поглед, вперен пред себе си, Джейн каза:

— Когато човек приказва с Верити насаме, тя говори смислено.

— С това ли се занимавате? Оттам ли тръгна разговорът за осиновяването?

Доти издиша шумно.

— Бог да ни пази от малоумни.

И стана от стола с нетърпеливото „Идваш ли?“. Докато тя се отдалечаваше, Брий докосна ръката на Джейн.

Разтреперана, Джейн прошепна:

— Някой ден ще ме подтикне да стигна толкова далече, че смелостта няма да е от значение. Мразя я.

И загриза нокътя си. Брий дръпна ръката ѝ.

— Не е вярно. Тя е твоя майка.

Разкайна, Джейн обви ръце около шията ѝ.

— Извинявай. Зная, че никога не си имала майка. Както казва тя, аз съм егоистка.

— Ако беше егоистка, щеше отдавна да се изнесеш.

Брий отдръпна Джейн от себе си.

— Кандидатствай в училище по изкуствата.

— Училище по изкуствата? — Джейн внезапно придоби уплашен вид. — Това е само мечта.

— Може и да се сбъдне. Кандидатствай. Ще те приемат.

— Никога преди не си казвала това.

— А трябваше. Има толкова голяма вероятност.

— Аз съм на трийсет и пет години. Ще бъда най-възрастната в класа.

— Обзалагам се, че няма да е така. Но дори да е, какво от това? Кандидатствай, Джейн. Ще те приемат.

— А после? Как ще се издържам? От какво ще живея?

— Джейн! — извика Доти от вратата на закусвалнята. Брий хвана Джейн за ръката, преди да е хукнала.

— Стипендия. Обезщетение. Работа. Можеш да получиш всичко това. Тогава ще бъдеш свободна.

Джейн изглеждаше раздирана от съмнения.

— Помисли си.

Джейн кимна бързо и хукна след Доти, но спря на средата на пътя и се втурна обратно. Лицето ѝ бе изопнато от гняв.

— Не я слушай какво казва за децата. Не се колебай, Брий. Ти ще бъдеш най-добрата майка в целия свят.

Значи Флаш нямаше деца, защото самият той бе отчасти хлапе. Това не се отнасяше за Брий, която всъщност никога не бе имала детство.

Верити не беше родила деца, защото животът ѝ се бе объркал. Това също не се отнасяше за Брий. Беше се омъжила за подходящ човек, в подходящия момент, на подходящото място, с подходящото количество любов, желание и пари.

Джулия, благословена да бъде, не само беше харесвала усеждането да е бременна, но също така бе харесала раждането, а това поставяше под въпрос оплакванията, които Брий беше чувала. А и Джулия бе права за Том. Бащинството не би било бреме за него. Той искаше да има семейство повече от всичко на света. Щеше да бъде щастлив. Самата тя също. Джейн беше права. Брий щеше да бъде добра майка, независимо че никога не бе имала собствена, от която да се учи. Брий обичаше децата. Обичаше Том. Щеше да обича неговото дете. Всичко бе толкова логично.

Това, което бе извън всякаква логика, беше как да го направи, защото ако лекарят бе прав и тя не можеше да зачене, единственият начин да го постигне, беше с помощта на желанията. Но Брий все още не знаеше дали те съществуват. Пожарът отчетен като случаен. Жената от закусвалнята отдавна си бе заминала. Две желания ли бяха изхабени? Или нито едно?

Добре. Можеше да поиска и нищо да не стане. В такъв случай щеше със сигурност да разбере, че желанията не са истински, двамата с Том щяха да си осиновят дете и толкова. Но ако желанията наистина съществуваха и това бе третото, после? Можеше да живее щастливо с Том и детето му и всеки ден да благодари на Бога, че е имала смелостта да рискува. А можеше и да умре.

Мисълта беше особена. И съвсем неоснователна. Нямаше доказателство, че ще умре. Дори не знаеше откъде ѝ бе хрумнало.

Но предвид възможността да умре, независимо колко нищожна е, дали желанието да има дете беше безотговорна постъпка? Дете без майка — Брий знаеше какво означава това. Том щеше да поеме товара да го отглежда сам.

Но Панама бе пълна с хора, които ги обичаха. Сватбата беше ѝ показала това. А и Том не бе Хейуд. Той беше силен, общителен и талантлив. Ако останеше да отглежда детето им сам, щеше да получи всякаква помощ.

Брий не искаше да умира. Искеше да бъде с Том. Искеше да бъде с детето им. Но ако не рискуваше да изрече желанието си, може би изобщо нямаше да има дете.

Какво да правя? — попита тя съществото от светлина, но то не отговори. Истински ли са желанията? Дали да рискувам?

В крайна сметка в основата стоеше ненаситността. Едно дете от Том щеше да придаде завършеност на живота ѝ. Брий се опита да разубеди себе си: каза си, че връзката ѝ с Том е повече от това, което много жени някога са имали, и че трябва да бъде доволна, каза си, че биха могли да си осиновят дете, че сбъдването на третото желание не си заслужава риска.

После, на градското събиране, видя Том, който обсъждаше плюсовете и минусите от запазването на позициите на Панама в системата на държавните ведомства. През цялото време, докато говореше, държеше ръцете си зад гърба и правеше смешни движения, за да забавлява две неуморни хлапета на задната редица. И тя разбра.

Съзнаваше, че би могла да се двоуми безкрайно, но истината беше, че сърцето ѝ вече бе наложило волята си над ума ѝ. Достатъчно дълго бе живяла разумно и предпазливо. Очакването на най-лошото не беше начин да се живее. Сега се осланяше на оптимизма и надеждата. Сега гребеше с пълни шепи от живота.

Повече от всичко друго на този свят искаше да дари дете на Том. Нямаше нужда да затваря очи, за да си представи това малко създание. Виждаше го също тъй ясно, както усещаше собствената си радост. Тази радост оправдаваше риска.

И Брий го направи. В нощта след закриването на градската среща, докато беше в банята, преди да легне при Том. Брий сплете пръсти пред брадичката си, силно стисна очи и прошепна: „Искам... да имам дете от Том“. Извика в съзнанието си образа на съществото от светлина и повтори думите: „Искам... да имам дете от Том.“

Остана така дълго време, сърцето ѝ туптеше силно от сериозността на онова, което беше направила. Но желанието бе изречено. Не можеше да го върне назад. Разтреперана си представи как то се издига нагоре върху един звезден лъч и открива съществото от светлина. Неговото сияние беше също тъй ярко и пълно с утеха, както и преди. Постепенно сърцето ѝ възвърна нормалния си ритъм, а треперенето се смени с дълбоко спокойствие. Брий вдиша бавно, дълбоко и уверено и издиша.

Усмехната, вчеса косата си, приглади гънките на копринения си пенъоар и отиде при Том.

Желанието ѝ се сбъдна същата нощ. Брий бе убедена в това заради усещането за пълнота, което изпита, докато лежеше до Том. И двамата бяха разсъблечени и плувнали в пот. Тялото ѝ излъчваше светлина, която идеше от едно микроскопично зрънце дълбоко в утробата ѝ.

Брий не каза на Том нито тогава, нито седмица по-късно, когато домашният тест потвърди, че онова, което нарастващата с всеки изминал ден в тялото ѝ топчица топлина ѝ беше нашепнала, е вярно. Нито пък се разтревожи. Беше се вкрела. Нямаше връщане назад.

Между възстановяването на нанесените от зимата поражения върху земята, подготовката на меката почва за запланувания гараж и ролята на младоженец измина един забързан месец, преди Том да попита Брий за цикъла ѝ. Тя смяташе, че той ще забележи навреме. Беше свикнал с онези дни, през които тя се чувстваше подпухнала и схваната.

— Как съм го пропуснал?

— Не си.

Брий говореше тихо, потискайки вълнението си, но без особен успех.

— Закъснява.

Том застана нащрек.

— С колко дни?

— С две седмици.

Не успя да прикрие вълнението си.

— Какво мислиш?

— Че трябва да си направиш изследване.

— Вече направих. Резултатът е положителен. А не би трябвало.

Том не се опита да потисне вълнението си и именно това очакваше да чуе Брий.

— Понякога лекарите грешат — каза той. — Няма да е за първи път. Обади ли му се?

Брий кимна.

— Защо не ми каза? Какво е мнението му?

— Имам запазен час след две седмици. Тогава лекарят може да установи дали съм бременна чрез преглед, а не ти казах, защото не

искаха да се надяваме напразно. Докторът каза, че това би било щастлива случайност.

Брий се бе вкопчила в тази мисъл. Щастливата случайност бе нещо невероятно, нещото, което ставаше рядко, но все пак се случваше. Тя се опълчваше срещу закономерностите, но може и наистина да се бе появила от само себе си, без намесата на някакво желание.

Том хвана ръцете на Брий. Очите ѝ бяха големи и светнали.

— Тестът е бил положителен. Това е невероятно.

Брий отново кимна, вече широко ухилена.

Том постави ръка на корема ѝ и тихо попита:

— Усещаш ли го?

Изражението върху лицето му бе толкова красноречиво, камо ли благоговението в гласа му. Приличаше на човек, който е получил възможно най-ценния дар, и в този миг, независимо дали ставаше въпрос за трето желание или не, Брий изпита огромна радост, че е поела риска.

Покри ръката му със своята.

— Още е твърде малко, за да се почувства, но аз се заклевам, че го усещам. То е като топчица топлина дълбоко в мен. Усещам я, откакто се появи.

— Наистина ли? И не ми каза?

— Помислих, че е просто чувство на щастие. Любов.

Том изстена, обгърна лицето ѝ с ръце, помилва с пръсти страните ѝ и каза:

— Брий, ти преобърна живота ми. Независимо дали си бременна или не, ти ме спаси от една различна участ. Как да ти благодаря за това?

В отговор на своя собствен въпрос през следващите две седмици Том превърна Брий в център на живота си. Всяка сутрин ѝ сервираше закуската в леглото, подаряваше ѝ цветя, прекарваше свободното си време в закусвалнята, повтаряше ѝ колко е красива. В леглото бе ненаситен, но внимателен. Брий нямаше основания за безпокойство. Нейното бебе бе пуснало корен и нямаше да бъде прогонено, а и тя желаше Том. Беше винаги готова да откликне на жарта му. Дори

когато се събуждаше от дълбок сън и забелязваше желанието му, възбудата ѝ бързо нарастваше. Тялото ѝ откликваше по-мощно и пламенно.

Том я глезеше. Брий обожаваше всеки миг.

Калният сезон завърши с априлското нарастване на деня и постепенното стягане на земята. Том и Брий седяха с часове на пейката край потока, вслушваха се в напора на водата, вдишваха обещанието за пролет в мириса на влажната земя, гледаха завръщането на прелетните птици.

И преди Брий бе щастлива, но тези две седмици изпълниха щастието ѝ с ново съдържание.

Двамата с Том споделяха радост, която бе непорочна и пълна. Животът им заедно бе богат на удовлетвореност и любов. Брий отново се пощипваше, чудейки се дали не сънува.

Нито за миг Том не се усъмни в бременността ѝ. Всичко, което се беше случило от онази октомврийска нощ насетне, бе неочаквано. Това беше просто още едно необикновено нещо.

Но колко удивително! Когато Брий определи дата за венчавката, Том реши, че е най-щастливият мъж на земята. Това щастие бе подсилено в деня на сватбата им, когато Брий се появи в църквата като приказно видение, тръгна по пътеката, устремена единствено към него, и се усмихна през сълзи, когато той сложи венчалната халка на пръста ѝ. Бяха женени едва от два месеца, познаваха се само от шест, но тя бе толкова неразривна част от живота му, колкото и сърцето му.

А сега това. Дете. Детето на Брий. Тяхното дете.

Пол Сийли беше изумен. Когато, след като прегледа Брий, се върна на бюрото си, той погледна последователно и двамата, поклати глава и въздъхна.

— Как да го обясня? От двайсет години съм гинеколог. Безплодието нараства все повече, често причините са нови, но ситуацията беше различна. Касаше се за добре познат случай на рана,

която предизвиква образуването на тъкан, възпрепятстваща зачеването. Имал съм десетки такива случаи. В някои от тях проблемът беше разрешен чрез оперативна намеса. Двамата със Саймън обсъдихме възможността. Не мислехме, че ще помогне, иначе щяхме да направим операция.

Той се вгледа в Брий.

— Никога не бихме ви причинили ужаса от мисълта, че няма да имате деца, ако не считахме, че шансовете за това са повече от 99%.

Сийли се намръщи озадачено.

— Обикновено прогнозите ми са доста точни.

— Наистина ли вероятността беше такава? — попита Брий. — Деветдесет и девет процента?

— По-точно 99,5% против.

— Значи аз съм единствената сред двеста човека, която е забременяла въпреки срастването?

— Така изглежда.

— И сте сигурен, че е бременна? — попита Том.

Знаеше, че тя е сигурна, долавяше това в увереността в очите и усмивката ѝ, усещаше го по дланта ѝ, която стискаше тъй здраво, че ако това бе шията ѝ, би се задавила. Но Том искаше да чуе още веднъж.

— О, сигурен съм — рече докторът, все още удивен. — Всички признаци са налице. Бременна е в шестата седмица. Пфю-у. Съжалявам за причинената болка. Сгресли сме.

Дяволски вярно! — помисли си Том. Брий почти щеше да отхвърли предложението му за женитба, защото лекарите бяха сгресли. Би могъл да ги удуши заради това, да ги удуши или да ги даде под съд, но се съмняваше, че Брий би позволила каквото и да е. Седнала до него, тя бе въплъщение на милосърдието.

— Сега, след като бебето е на път, болката изчезна — каза тя спокойно.

Веднага щом разбереше нещо повече, Том щеше да сподели това спокойствие.

— Значи няма такова срастване? — попита Том лекарят.

— Очевидно не толкова голямо, колкото очаквах.

— Ще повлияе ли по някакъв начин на бременността?

— Не би трябвало. Но считам, че можем да се спрем на раждане чрез цезарово сечение.

— Защо?

— Матката ѝ беше срязана и зашита. Не е имала много време да се възстанови. Не бих рискувал да се получат разкъсвания. А и цезаровото сечение не е опасно. Дори няма да използваме пълна упойка. Ще приложим спинална анестезия. Използваме я при много жени, които раждат по нормалния начин.

Намръщи се, разряза въздуха с юмрук и промърмори:

— Бях толкова сигурен.

Отново поклати глава.

— Не предвиждам никакви усложнения по отношение на самата бременност. Ти си в отлично здраве, Брий. Възстановяването ти от катастрофата е изумително.

Брий погледна Том, за да покаже, че заслугата е отчасти негова. Том усети, че му поникват криле. Сийли взе бланка за рецепта и химикал.

— Всеки ден ще взимаш витамини. Препоръчвам ти умерен хранителен режим. До седмия месец ще правим ежемесечни прегледи, а след това ще се виждаме по-често.

Погледна здравния ѝ картон и извади едно календарче.

— По мои сметки, трябва да родиш на... — върхът на молива отброи седмиците.

— Това вече е прекалено — каза той с усмивка и вдигна очи. — По мои изчисления, трябва да родиш в дните около Коледа. Тук сякаш има някаква магия.

Тук сякаш има някаква магия.

По пътя на връщане от Ашмонт Том отново и отново дочуваше тези думи и безпокойствието му нарастваше. Ако Брий споделяше това безпокойство, не го показваше. Тя сияеше през целия път.

Настроението ѝ се помрачи единствено когато Том ѝ отказа да седне до него и я привърза с предпазния колан към пасажерското място, но Брий стисна с две ръце ръката му, сякаш без нея щеше да се удави, и продължи да искри от щастие.

Това почти го накара да забрави. Когато тя се обърна сияеща към него, Том почувства дълбоко в себе си силата на усмивката ѝ. Целта на живота му бе да прави Брий щастлива.

Но думите продължаваха да звучат в ушите му. Тук сякаш има някаква магия. И той трябваше да разбере.

— Брий?

— Ами ако е момче? — попита тя замечтано.

Том се усмихна безпомощно.

— Какво ако е?

— Ще прилича на теб.

— Или може би на теб.

— Не-е — простена тя, разтърсвайки ръката му. — Искam един мъничък Том.

Един мъничък Том. Тази мисъл го изпълни с такава гордост, та той почувства, че ще се пръсне. Но другото оставаше.

— Брий?

— Ще го кръстим Том, нали? Том младши.

— Може би той трябва да има свое собствено име. Моминското име на майка ми беше Уайът.

— Уайът — повтори Брий. — Това е много хубаво име. Ако е момиче, можем да я наречем Клоуи.

— Клоуи. Откъде ти хрумна?

— Отникъде. Просто ми харесва. Клоуи Гейтс. Лее се като ручей. Обичах да мечтая как променям името си на Клоуи, но не можах да се освободя от Брий. Това е едно от малкото неща, които имам от майка си.

Том знаеше, че Брий често мисли за нея, още повече след случката в закусвалнята. Всъщност беше разговарял с частния детектив, който в миналото му бе помогнал за много от делата му, но сега разполагаха със съвсем оскъдна информация, за да могат да разберат дали второто желание наистина се е сбъднало.

— Тя не се е казвала Брий.

— Да, но е избрала това име за мен. Баба ми и дядо ми го мразеха. Запазването му бе едно от малкото неща, които баща ми извърши против волята им. Това и на първо място отиването в Бостън. Винаги съм мислила, че Брий е съкращение от друго име. Например Брайъна или Бритъни. Или пък Бриджит. Можеш ли да си ме представиш като Бриджит?

Не можеше. Смени скоростите и отби джипа на банкетa край пътя.

Брий се извърна и погледна през задното стъкло.

— Какво става?

Том спря и се обърна към нея.

— Трябва да узная нещо, Брий. Пожела ли бебето?

Тя премигна, после се съвзе.

— Разбира се. Поне десетина пъти. Искам това бебе повече от всичко друго на света.

— Но пожела ли го? Нали разбираш, извърши ли ритуала? Използва ли последното си желание?

— Ти чу доктор Сийли. Той каза, че забременяването ми не е било невъзможно.

— Брий.

Тя не отговори. Не беше нужно. Изражението ѝ разкриваше всичко.

— О, скъпа — въздъхна Том и почувства смразяващ страх. Обвишята ѝ с ръка, придърпа я към рамото си и затвори очи.

— Защо, Брий? Защо!

Тя го сграбчи силно за памучната му фланела. Думите се заизливаха като порой, сякаш Брий се опитваше да убеди самата себе си в правилността на решението си.

— Защото ще бъдеш най-добрият баща и защото искам бебе от теб и защото ако са ми дадени три желания, трябва да ги използвам. Не зная откъде ми щукна, че светът ще свърши с последното желание. Това изобщо не е сигурно, а и колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че е налудничаво да вярваме в тези три желания. В живота не става така. Откъсването на ухото на Джоуи Литъл е фокус. Същото е и с магията, тя е илюзия, за която има разумно обяснение. Да, пожелах бебето, но не заради това съм бременна. Бременна съм, защото те обичам и защото го искахме толкова много, защото ще бъдем чудесни родители и защото когато правим любов, докосването ти ме възбужда толкова много, че всяка частица на тялото ми се отваря. Белегът е безсилен срещу това.

Том не можеше да устои и се засмя.

— Боже, пред такава логика медицинският университет не струва пукната пара.

— Говоря сериозно.

— Аз също.

Смехът му изчезна. Внезапно страхът в сърцето му се превърна в живо, дишащо същество.

— Ами ако грешиш? Ако желанията наистина съществуват? Ако онова за третото желание е вярно? Ако това наистина означава, че...

Том не смееше да довърши.

— Аз няма да умра — тихо рече Брий.

Думите смекчиха страха му. Том я прегърна и зарови лице в косите ѝ.

— Ако нещо се случи, никога няма да си простя. Не искам да живея без теб. Не мога. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало, най-доброто от мен.

Брий клатеше отрицателно глава, но Том вярваше в тези думи.

— Така е. Ти си сърцето и душата ми. Ти си моята съвест. Когато съм с теб, съм в хармония със себе си. Не се чувствам напрегнат. Не изпитвам нужда да бъда победител. Когато съм с теб, ставам добър човек. Състрадателен. Щастлив. Влюбих се в теб, а не в мисълта да имам дете. Не ми трябва бебе. Ще бъда щастлив, ако продължим да живеем така както през последните няколко месеца. Ако теб те няма, детето губи смисъла си.

Брий блъсна Том толкова силно, че той не успя да я задържи. В следващия миг очите ѝ засвяткаха гневно.

— Не казвай това. Не си го помисляй. Точно така разсъждаваше баща ми. Не искам моето дете да бъде отгледано по същия начин.

Гласът ѝ омекна, стана умолителен, дланите ѝ докоснаха лицето му.

— Нима не разбираш. Именно в това е смисълът на любовта ни. Именно това продължава да живее след нас. Всеки умира, Том. Рано или късно.

Той видя сълзите ѝ и се обърка. Това ставаше всеки път. Когато Брий плачеше, той страдеше заедно с нея.

— О, Брий — прошепна Том.

— Ние ще умрем.

— Да, но искам това да стане по-късно.

— Така и ще бъде.

— Искан ми се първо да го беше обсъдила с мен.

Можеше и да успее да я разубеди. Би могъл да предложи да опитат да заченат без помощта на желанията. Разбира се, от ноември

насам се бяха любили десетки пъти. Нито веднъж не бяха използвали предпазни средства. Всяка частица от тялото ѝ го бе приемала. Но Брий не беше забременяла.

Тази мисъл увеличи страха му.

— Ти нямаше да се съгласиш — каза Брий.

— Вероятно.

— И щяхме да се скараме. Всичко съм премислила, Том. Повярвай ми. Разгледах всички за и против и желанието ни да имаме бебе надделя. Съществуваше доводът, че е по-добре да не рискувам. Да не рискувам и непрекъснато да се двоумя. Да минат десет години, а аз все още да се питам какво би станало и да съжалявам, а после да разбера, че е твърде късно да опитвам — Брий предизвикателно вирна брадичка. — Освен това, тялото си е мое.

Том изруга мислено разкрепостените жени, но после почувства онази вътрешна сигурност, която винаги усещаше, когато нещата не можеха да се променят.

Искаше да ѝ се сърди, но твърде много я обичаше.

— Стореното сторено — въздъхна той. — Бременна си.

Очите ѝ светнаха.

— Толкова съм щастлива. Радвай се заедно с мен.

— Как бих могъл да не съм щастлив? — попита той. — Поне докато не мисля.

Ако не друго, Том беше мислещ човек. Нещо повече, той обичаше да обмисля нещата. Именно това му качество имаше най-голяма заслуга за успеха му като адвокат. Том оглеждаше съдебното дело от всеки възможен ъгъл, анализираше всяко доказателство и чертаеше стратегия, която в девет от всеки десет случая, се оказваше успешна.

И той започна да обмисля. На подсъдимата скамейка бе поставена истинността на трите ѝ желания. Ищец беше собственият му душевен покой. Целта на Том бе да докаже извън всякакво съмнение, че едно от тези три желания не се е сбъднало.

Доколкото разбираше от показанията на инспектора, причината за пожара не би могла да се изясни.

Предвид опровергаването на лекарската прогноза, същото можеше да се каже и за бременността.

Единственото доказателство, чиято истинност още не бе проведена и което поради тази причина криеше най-големи обещания, беше установяването на самоличността на майка ѝ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Том имаше най-добри намерения. Обади се на своя приятел детектива и го запозна със случая. Скоро детективът се обади да съобщи, че малкото сведения за майката на Брий, съдържащи се в архива на Чикагската болница, където Брий беше родена, не водеха доникъде, което означаваше, че или жената бе дала невярна информация, или адресът, съобщен от нея, е бил съвсем временен и всички следи са се изгубили. Том възложи на приятеля си да издири нюйоркчанките адвокатки, които управляват малък червен спортен мерцедес и пътуват до Монреал на работа.

После животът го залиса.

Първата причина беше сезонът. Средата на май донесе ясни небеса, топло слънце, уханни ябълкови цветове, напъпили дървета и поникваща трева. Дори без очертаването на гараж за две коли в отсрещния край срещу навеса, пред Том стояха много задачи, като например заменянето на мрежите на външните прозорци, подкастриането на растящите твърде близо до къщата дървета, изчистването на двора, както и първото за сезона окосяване.

Предната година, когато беше сам и раната в душата му кървеше, тези задачи имаха оздравителен ефект. Сега се превръщаха в удоволствие.

Втората причина беше Брий. Как би могъл да се отдаде на мрачните си страхове, когато тя изглеждаше толкова щастлива? Брий приемаше с усмивка сутрешното прилошаване и следобедната отпадналост. Намали работното си време на четири часа и се шляеше заедно с Том из къщата, а усмивката не слизаше от лицето ѝ. Ако изобщо мислеше за друг, различен от щастливия край на тяхната връзка, с нищо не го показваше. Беше опиянена и красива. Любовта на Том растеше с всеки изминат ден.

Третата причина бе телефонът. Все по-често звъняха хора с молба за правен съвет. Тези обаждания идваха от все повече градове, от семейства и дребни предприемачи с проблеми, достатъчно нови, за

да затруднят местните адвокати. В някои от случаите Том споделяше мнението си веднага. Други налагаха проучване. Той откри в мисленето предизвикателство, едно безболезнено завръщане след временното отсъствие, но никога не взе пари от клиент. Това би превърнало предизвикателството в професия, а не в интелектуално упражнение. Ако случаят изискваше допълнителна работа, Том го прехвърляше на Мартин Спрейг.

Мартин се оказа приятна изненада. Той се бяхтеше като кон и компенсираше липсата на изобретателност с неуморност. Том с удоволствие му пращаше работа, не само поради тази причина или поради потребността на Мартин от работа, но и защото сега сам се чувстваше панамец, а панамците взаимно се поддържаха.

Четвъртата причина бе семейството му. Искаше да им съобщи за Брий и за бебето, но не бе сигурен, че ще понесе, ако баща му отново затвори телефона, не и сега, когато това, което имаше да казва, бе толкова лично. Така че Том купи един малък, опростен фотоапарат и започна да пише писма. Първите няколко бяха кратки и конкретни. В тях имаше снимки на тях двамата с Брий и макар че той се надяваше на отговор, не очакваше да получи такъв. Всяка седмица пускаше ново писмо. В началото на юни изпращаше снимки на къщата с прясно боядисаната веранда и на Брий край потока. Вмъкваше и няколко реда за братята си — безгрижни, непретенциозни думи, които показваха, че мисли за тях. Веднъж на всеки няколко седмици звънеше на сестра си. Тя бе родила момче и се справяше добре, а и, да, Харис Гейтс се бе преобразил. Алис благодари на Том за големия пакет с бебешки дрехи, които двамата с Брий й бяха изпратили. Но не го покани на кръщенето.

Том не я винеше. Присъствието му щеше да помрачи събитието. Това обаче не охлаждаше чувствата му към Алис. Ако изобщо имаше разлика, тя бе в нарастващата му решимост да се осведомява редовно за сестра си и бебето.

В края на юни частният детектив бе стигнал до задънена улица. Бе събрал купища сведения за делови нийоркчанки на подходяща възраст, притежаващи малък спортен мерцедес, но Брий не можа да разпознае жената от закусвалнята на показаните й снимки.

— Не е изненадващо — каза детективът. — Колата може да е притежание на съпруга или шефа на жената. Може и да е взета под наем. Проверих хотелите и мотелите в Монреал, но не открих описание на подобна кола, която да е регистрирана в някой от евтините хотели през въпросния ден, а скъпите места държат информацията си под ключ. Времената се промениха, Том. Благодарение на такива като теб, които в съда ги принуждаваха да разкрият дори долното си бельо, тези места са здраво оключени. А що се отнася до адвокатската следа, ядец. Възможно е през онзи ден жената да е говорила за някой приятел.

Том не бе толкова разочарован, колкото очакваше. Постепенно приемаше мнението на Брий, че бременността е резултат от естествени причини, което означаваше, че жената от закусвалнята няма никаква връзка с тях и че пожарът на улица „Саут форест“ е чисто съвпадение. Разглеждането на причините именно в такава светлина беше разумното, това, което всеки трезвомислещ човек би приел.

Макар и трезвомислещ, Том беше предпазлив. Поиска мнението на втори и на трети специалист от Ню Йорк, които проучиха случая на Брий и се съгласиха със Сийли и Мийд, че макар и малка, вероятността за зачеване съществуваше. След като разгледаха резултатите от прегледите, които Пол бе направил на Брий през май, лекарите от Ню Йорк също се съгласиха, че организъмът ѝ е по-здрав от тези на много други бъдещи майки. Увериха Том, че сърцето ѝ е силно и работи нормално, и не виждаха никакво основание да води Брий в Ню Йорк за раждането.

Така че той отхвърли теорията за трите желания и прегърна обяснението за естествените причини. Естествените причини можеха да се приемат по-лесно от желанията. Искаше да вярва в естествените причини, защото животът му с Брий бе пълноценен. Рядко се разделяха, и то за кратко.

Много често, докато тя работеше, той седеше в закусвалнята и рядко оставаше сам в своето сепаре. Сега Том имаше приятели, нейните приятели, негови собствени приятели. Хората, които го търсеха, знаеха, че ще го намерят там. Ако въпросът беше правен, Том нахвърляше бележки върху хартиена салфетка. Ако поводът бе да побърят, Том се облягаше назад и се забавляваше. И в двата случая беше доволен повече от когато и да било.

Брий беше неговата сродна душа. Том не се досещаше за друга, по-точна дума. Тя мислеше като него, чувстваше като него. По сърце и двамата бяха хора от малкия град. Брий винаги бе знаела това. А на него просто му трябваше повече време, за да го прозре. Едно от нещата, които Том харесваше у Брий, бе интуицията ѝ. Никога не бе имал толкова уравновесена връзка. Когато му се четеше, Брий искаше да чете. Когато тя бе гладна, той искаше да яде. Когато Том пожелаеше да се разходи в гората, Брий тръгваше напред. Когато ѝ се приискаше да се попече на слънце, той бе изнесъл столовете още преди тя да успее да се преоблече. Разхождаха се боси в тревата, целуваха се продължително под люляците. Разговаряха, смееха се, четяха мислите си и рядко спореха. Тя беше най-добрият му приятел.

Том никога не си бе представял, че една съпруга може да бъде такава, но животът ставаше все по-хубав.

През юли слънцето напече по-силно, а зеленината още повече избуя. В Деня на независимостта небето над Панама пламна от фойерверки, отбелязващи първия от безкрайната върволица летни празници. В градския парк се изнасяха концерти, в топлите вечери жителите седяха върху памучни одеяла и слушаха духовия оркестър на местната гимназия или припяваха на Панамския квартет на бръснарите. Зад кметството се приготвяше храна на открито, в двора на училището се провеждаха игри, и „направете си собствено сладоледено пиршество“, чиято цел бе да представи сладоледа на „Панама Рич“ с двайсет и четири аромата „Уи-Гуй“, който представляваше смес от сладолед с кафе и ванилия, карамел, дъвчащи бонбони и ядки. Дори през вечерите, в които не бе запланувано организирано мероприятие, хората се събираха сред зеленината.

Том купи по-усъвършенстван фотоапарат. Той се превърна в негов постоянен спътник. Снимаше Брий с профил, очертан на утринното слънце, с ръка върху наедряващото в корема ѝ бебе и със замечатан поглед.

Беше започнала да носи дрехи за бременни — рано е, каза тя, но останалите ѝ бяха твърде впити в бюста и в талията, а и, Брий признаваше гордо, че е бременна, и че иска да го покаже. Том я снимаше във всяка възможна поза у дома, фотографираше я

прегърната с Флаш и Лий Ан в закусвалнята, смееща се заедно с Джейн и Джулия на някоя пейка в градския парк фотографира бръснаря през витрината на салона му, камиона за хляб, натоварен с ежедневните доставки, работниците от „Слийпи Крийк Ейл“, които почиваха с бутилка студена бира в ръка на паркинга пред пивоварната в края на деня.

Съобразена с летните нужди, закусвалнята предлагаше студена лимонада и лимони, замразено кисело мляко и фрапе. В ежедневното меню към всеки топъл специалитет се предлагаха по две студени салати и „Уи-Гуи“. Върху тревата пред закусвалнята бяха опънати маси за пикник. Сандвичите на открито бяха хитът на сезона.

Из Панама се разнасяше звукът на сенокосачки, машини за пръскане, смях и уханието на топла трева, лятна мараня и печено пиле. Но за Том възшебството на сезона бе в камиона за сладолед с неговата подрънкваща камбанка, с вървящия зад него гайдар с шарена премяна и в предлаганите старомодни сладоледени сандвичи, които трябваше да се ядат от външния край навътре.

През август Мартин Спрейг се обади и покани Том на среща в кантората си. Привидно темата за разговор беше един случай, който Том му бе прехвърлил. Но никога преди Мартин не го беше канил в офиса си.

Кантората, намираща се на втория етаж на федералната сграда, в която се помещаваше банката, се състоеше от две стаи с изглед към градския парк. Едната бе за секретарката, която отсъстваше. В другото помещение работеше Мартин. Стаята беше просмукана от миризмата на стари книги. На необичайни места, до книгите, издути от поставените за означение случайни предмети, лежаха папки. Един омаломощен от жегата вентилатор се въртеше лениво наляво-надясно. Единствено компютърът, поставен върху малък скрин встрани, изглеждаше свеж, също тъй гостенин, както и самият Том.

— Не е кой знае какво — рече Мартин и неловко се огледа. — Но ми стига.

Направи знак на Том да се настани в един от двата стола с прави облегалки и седна зад бюрото си. Извади носна кърпичка и избърса

челото си, после отново скочи на крака и отвори скрина, върху който стоеше компютърът.

Вътре имаше малък хладилник.

— Нещо студено за пиене?

— С удоволствие.

Дори при наличието на вентилатор в кантората беше топло. Четирите прозореца, по два от всяка страна на стената зад бюрото, бяха разтворени, но от градския парк не появаше ветреца. Том носеше тениска и дочени бермуди — лятната униформа в Панама. Мартин беше единственият човек в града, който слагаше костюм по всяко време на годината. В този ден благоразумно бе облякъл риза с къси ръкави.

— Мога да ти предложа бира и пак бира — каза той. Изправи се и подаде едната бутилка на Том. После се върна зад бюрото и отвори най-близо намиращата се папка.

— Случаят Улрик. Прегледах записките ти. Прав си. Касе се за обикновен случай на дискриминация заради възрастта, но проблемът е, че твоето предложение означава отиване в съда, а аз не се занимавам с това. Така че седях тук и си мислех, че бих могъл да се обадя на Дон Херик в Монтгомъри и той да се заеме с делото, но после си казах, че няма смисъл, при условие че ти живееш тук и очевидно възнамеряваш да останеш. Прав ли съм?

Том забеляза безпокойството на Мартин, но сега то беше по-различно от това преди няколко месеца, което го беше подтикнало да предупреди Том да стои настрана.

Сега у Мартин имаше по-скоро любопитство, отколкото съпротива.

— Ще остана.

Мартин отмести папката със случая Улрик настрана и измъкна от купчината друга. Отвори я и запрелиства страниците. Без да поглежда Том, каза рязко:

— Обадох се тук-там. Практикувал си в Ню Йорк повече от пет години, така че не е нужно да се явяваш на изпит, за да те приемат в местния съюз на адвокатите. Трябва да напишеш молба и известно време да чиракуваш. Това означава, в продължение на три месеца да работиш под надзора на местен адвокат, някой като мен. Но ти и без това вече го правиш.

Мартин повдигна бутилката с бира, но я остави на бюрото, без да отпие. Стисна с две ръце краищата на документите пред себе си:

— Е? — произнесе той, с поглед, който отбягваше Том. — Какво ще кажеш?

Том беше слисан.

— И не ми казвай, че не познаваш тукашните закони — промърмори Мартин, — защото вече не е така. За няколко месеца ти свърши толкова работа за мен, колкото някое хлапе от юридическия факултет за цяла година. Тукашните закони ли? По дяволите, те все повече се доближават до националните. И не ми казвай, че повечето случаи не са в твоята област, защото въпреки това се справи достатъчно добре. Именно ти свърза компанията за хартия с инвеститори и им помогна да избегнат разпродаването на акциите си. Е?

Том задържа студената бутилка до туптящата си китка.

— Когато пристигнах тук, нямах намерение да работя като адвокат.

— Така ми каза и преди.

— Това не бяха само думи. Наистина мислех така. Не се опитвам да отнема клиентите ти.

Мартин примирено махна с ръка.

— Те идват при теб по други, въпроси. Въпроси, които аз не мога да реша. Въпроси, с които не искам да се занимавам. Ще продължат да ме търсят за завещанията, имотите, ипотеките и договорите си за наем, но ако не получа помощ за останалото — погледът му объркано обгърна документите върху бюрото — ще отидат при другиго. Хрумна ми — той предпазливо стрелна с очи Том, — че ти би могъл да вършиш своята работа, а аз моята и така ще си осигурим място под слънцето. Разбираш ли какво имам предвид? — подсмръкна Мартин.

— Мисля, че да.

— По дяволите, ако не направим това, някой друг ще го свърши, а аз предпочитам парите да идват в нашия джоб. Разбира се, тукашните хонорари не са като тези в Ню Йорк. Нито пък клиентелата. Вече имаш представа от тукашните нужди. В сравнение с предишните ти случаи, тези са доста скучни. Възможно е да се отегчиш.

Том се съмняваше в това.

— Освен практикуването на закона, аз имам и друг живот. Не искам да работя така, както работих в Ню Йорк.

Том не чувстваше желание да се надпреварва, не усещаше неустойимото желание да бъде победител. Практикуването на закона в Панама щеше да е по-скоро развлечение, отколкото професия.

— Нито веднъж не поиска хонорар като консултант — каза Мартин.

— Не го правя заради парите.

— Не е редно. Предлагам ти да се споразумеем. Ти написваш молба за влизане в адвокатурата на Върмонт и работиш при мен. След като се платят разходите, всички пари, които си докарал, остават за теб.

Мартин се облегна назад с изражение, което казваше: „Ето, ти решаваш“.

Том усети, че се усмихва. Предвид начина, по който протичаха споразуменията, това тук беше приятна изненада.

Мартин избърса челото си.

— Мога да те настаня в съседната стая и да преместя Селия в друго помещение.

— Имам кабинет у дома. Мога да работя там — Том погледна компютъра.

— Работи ли?

— Да. Но аз не мога. А и не обещавам, че ще се науча. Нямам вяра на тези неща. Виж, тук не е петдесетият етаж на някой небостъргач. Това е вторият етаж на сграда, която няма климатик в един град, чиято пожарна е съставена от доброволци. Клиентите не се появяват, облечени в скъпи дрехи, а ако искаш да ги заведеш на обяд, единственото място е при Флаш. Ние тук не сме модерни, но също имаме правни потребности.

— Сделката е сключена — каза Том доволен.

— Не искаш ли да помислиш? — погледна го Мартин изненадано.

— Не. Добре е.

Мартин се намръщи.

— Не мисли, че след като поработиш при мен, ще отвориш своя кантора, защото в споразумението ще включва клауза, която да забранява конкуренцията. И не си прави илюзии, че можеш да се

настаниш тук и след две години, когато грохна, да поемеш цялата работа, защото аз съм само на шейсет и шест. Няма да се предам толкова скоро.

— Надявам се. Последното, с което имам желание да се занимавам, са завещания, имоти, ипотeki и наеми. Ще работя по другите случаи.

— Доволен ли си?

— Да.

Мартин се надигна от стола само колкото да подаде ръка. Двата с Том се здрависаха и сделката беше сключена.

Невероятно, но Мартин се усмихна. Усмивката му беше странна, скована, но доволна. Той затвори папката „Улрик“, отместил я и се облегнал на стола.

— Има нещо друго, което бих искал да направя.

Мартин отпи от бирата, оставил я на бюрото и пригладил назад оредялата си коса.

— Ситуацията е деликатна. Една жена от Де Мойн иска да ме наеме. Майка ѝ живее тук. Джулия Дийн?

При споменаването на Де Мойн Том незабавно се сети за Джулия.

— Да?

— Елиът знае за случая. Синът на Джулия му се обади неотдавна. Спомена, че ти е казал.

— Обясних му — кимна Том, — че ако иска да заведе иск за злоупотреба с попечителството, трябва да се обърне към властите в Де Мойн.

— Решил е да почака, докато не открие доказателство срещу майка си.

Мартин замълча и направи гримаса.

— Доказателство срещу майка си! — процеди той неодобрително. — Мнението на дъщерята е, че трябва да се наеме тукашен човек, който да наблюдава Джулия и да даде сведения за нейната неуравновесеност.

— Неуравновесеност ли?

Ако Мартин не беше толкова сериозен, Том би се разсмял.

— Брий и Джулия станаха доста близки. От това, което съм виждал, Джулия е напълно уравновесена.

— И аз винаги съм мислил така, но прецених, че ако аз не се заема, дъщеря ѝ ще наеме някой друг, а предпочитам аз да поговоря с нея. Или ти.

— Ние не сме психиатри.

— Дъщерята нямаше такива претенции. Каза, че всеки, който има две очи, ще свърши работа, и че мога да наема, когото и да е. Аз наемам теб, така да се каже.

В миналото Том бе защитавал много невинни хора. Неговото задължение бе да принуди обвинението да докаже извън всякакво съмнение вината на неговия клиент. По пътя си беше съсипал свидетелите, които даваха показания срещу него, беше опозорил почтените, беше очернил невинните. В някои случаи, тези свидетели в последствие страдаха. Том знаеше за неколцина, които в резултат на съмненията, хвърлени от него върху истинността на показанията им, бяха загубили работата си, а браковете на други пострадаха. И това бяха само онези, за които знаеше.

През първите месеци от самоналоженото си изгнание, той бе мислил за останалите, за които не знаеше, и чувстваше остра вина.

Твърдо решен да не върши отново тези грехове, той отказа да дебне Джулия Дийн. Това нямаше да е от полза в малък град като Панама, където хората виждаха всичко и говореха. Пощата, която получаваше Джулия, беше достатъчен повод за клюки. Не искаше да предоставя още храна за мълвата.

Джулия беше уважавана, Флаш не беше единственият, който се изказваше възторжено за работата ѝ, въпреки че той по начало не пестеше похвалите си — но самата тя бе стриктна и всеки вторник и петък пристигаше като по часовник в закусвалнята, за да подреди свежи цветя във вазите. Том никога не бе чувал лоша дума за нея, никога не бе забелязвал признаци на душевно смущение, още по-малко на неуравновесеност. Не искаше да я нарани дори с намека за подозрение.

Затова най-напред се обади на дъщеря ѝ с надеждата, че едно скастриане ще я отрезви, но Нанси Андерсън беше разтревожена. Непрекъснато повтаряше думите, които синът бе казал на Елиът при първото си обаждане.

— Откакто баща ми почина, тя не е на себе си. Когато я питам какво става, отрича да има нещо, но аз познавам майка си, господин Гейтс. През целия си живот мразеше пътуванията. Винаги е обичала да си седи у дома. После баща ми почина и тя си събра багажа и прекоси половината страна, за да отиде в един град, където няма никакви познати.

— Сега вече има. Тя познава всички в града. Може би се е нуждаела от промяна.

— Никога не е обичала промените.

— Смъртта на баща ви е предизвикала промяна — посочи Том.

Не се вживяваше в ролята на терапевт, а просто разсъждаваше трезво.

— Възможно е да не е понесла мисълта, че трябва да живее както преди, но без него.

— Не. Тук има нещо друго. Беше твърдо решена да се премести. Сякаш внезапно се преобрази. А и историята с попечителството.

— Да не би двамата с брат ви да се нуждате от парите? В това ли е проблемът?

— Не, но ако един ден ни потрърбват? Баща ми ги завеща на нас. Имаше достатъчно, за да може майка ми да живее от лихвата. Но не това е главната причина за нашите действия — настоя тя. — Обезпокоени сме.

Том не се съмняваше. Съдейки по гласа на Нанси Андерсън, тя бе искрено озадачена и доста засегната.

— Няма основания за безпокойство. Джулия живее добре.

— И държи цветарски магазин?

— И това ли е нетипично за нея?

— Не. Тя отглеждаше цветя в двора и често танцуваше сред тях. Цветята я преобразяват. Тя сякаш полудява. Разбирате ли защо съм разтревожена?

Том бе виждал Брий да танцува сред горските цветя край потока. Споменът беше в съзнанието му, ясен и сладостен.

— Живее ли с някой мъж? — попита дъщерята на Джулия. — Защото ако зад постъпката ѝ с парите стои мъж, наистина ще се разтревожа.

— Не съм чувал. Ако съществуваше такъв, мълвата щеше да плъзне. Питали ли сте я за парите?

— Не мога. Тя ще си помисли, че съм разтревожена само заради тях, а това не е вярно. Повярвайте ми.

— Какво точно искате да направим?

— Да я наблюдавате. Шефът на полицията няма да се съгласи. Така че съм готова да платя на някого, който да свърши работата. Искам някой да я следи отблизо и да разбере какво е състоянието ѝ.

— А защо вие не го направите? Защо не се качите на самолета и не дойдете тук на гости?

— Когато се премести, имах желание, но тя не ми позволи. Всеки път щом отворя дума за това, махва с ръка и казва, че е по-лесно тя да идва при нас. Струва ми се, че крие нещо.

— В това може и да няма нищо престъпно.

— Но може и да има. Искаме да научим защо прави всичко това.

Том подозираше, че един откровен разговор като между майка и дъщеря ще реши проблема, но едва ли той бе човекът, който да послужи за пример. Веднъж вече баща му му беше затворил телефона и Том не бе звънял повече. Отношенията между родители и деца криеха големи емоционални рискове, независимо от възрастта.

— Госпожо Андерсън, трябва да ви кажа — предупреди я Том, — че Джулия има много приятели в този град. Всички я познават като мила, талантлива и отговорна. Съмнявам се, че ще намерите човек, който да ви каже, че е неуравновесена.

Съзнавайки, че ако не получи своето, дъщерята ще се обърне към някой друг, Том реши да спечели време, като добави:

— Ще открия каквото мога. Междувременно бих искал да обмислите възможността майка ви просто да се е нуждаела от промяна. Става ли?

След като остави Брий в закусвалнята, Том отиде в цветарския магазин. Една бележка на вратата съобщаваше, че Джулия почиства плевелите в градината отзад, и наистина беше там, седнала между цветните лехи с доволно изражение, с обезформена сламена шапка на главата и с жужащи наоколо пчели.

Беше привлекателна жена, стройна и не много висока. Във все още гъстата ѝ кестенява коса проблясваха сребърни нишки.

Когато я вдигнеше нагоре с шнола, както често правеше, докато аранжираше цветята в закусвалнята, Джулия изглеждаше с десетилетие по-млада от своите петдесет и няколко години. Ведрото ѝ изражение подсилваше това впечатление.

Том се усмихна. Той харесваше Джулия. Нещо повече, отъждествяваше се с нея. И тя бе дошла в Панама, без да познава никого, и беше изградила свой живот тук.

Неуравновесена? По дяволите, един поглед бе достатъчен, за да стане ясно, че е стабилна като скала и в цветущо състояние.

Когато Джулия го забеляза, Том погледна ниско прихлупените облаци.

— Рискуваш.

— Какво? — отвърна тя с усмивка. — Да се измокря? Нищо няма да ми стане. По това време на годината, облациите са по-приятни за работа, отколкото слънцето. Как е Брий?

— Чудесно. В закусвалнята е.

— Каза ми, че сутрешното прилошаване е отминало.

— Най-последно.

— Сигурно твоето положение е било още по-незавидно. По време на бременността мъжете страдат.

— Благодаря — рече Том, признателен за разбирането. Джулия наклони глава назад, за да го види по-добре изпод шапката.

— За цветя ли си дошъл?

— Тук съм заради теб — каза Том и замахна към една кръжаща наоколо пчела. — Може ли да поговорим, докато работиш?

— Разбира се — отвърна Джулия, остави градинарската вила настрана и свали ръкавиците си. Ведрото ѝ изражение помръкна. — Да не би нещо да не е наред?

Том се настани върху една крѝпка трева.

— Мартин Спрейг е получил обаждане от дъщеря ти. Тя се тревожи за теб.

Джулия кимна разбиращо и въздъхна.

— Защо? Това не ме изненадва.

— Дъщеря ти не може да проумее защо правиш всичко това.

— Какво е искала от Мартин?

— Да представи безпристрастно мнение за душевното ти състояние.

— Защо? — попита Джулия, а после каза: — Не ми отговаряй. Не желая да слушам.

Побутна с ръка шапката си назад.

— Прекарах почти трийсет години в грижи за Нанси и Скот. И те не могат да разберат защо не продължавам да го правя.

— А защо не го правиш?

— Защото те са зрели хора. Нанси е на трийсет, а Скот на двайсет и осем. И двамата са женени, самите те са родители. Няма нужда от мен. Или поне не би трябвало.

— Дъщеря ти твърди, че след смъртта на съпруга ти е забелязала в теб промяна.

— Несъмнено. Теди умря от бавна, мъчителна смърт. Беше само на петдесет и две. От десетгодишна възраст бях влюбена в него. В един момент той изчезна и аз имах нужда от ново място, където няма да виждам лицето му непрекъснато.

— Защо избра Панама?

— Тук нямаше цветарски магазин.

— Огледа ли други градове?

— След като открих Панама, вече не беше нужно — една пчела прелетя наблизо. С изискан жест Джулия я отпъди.

— Децата ми мислят, че това решение е дошло внезапно. Може би не проумяват истината, че през последните месеци от живота си, Теди бе толкова болен, а бдението край леглото му толкова мъчително за мен, че единственият начин да оцелея, беше да сънувам наяве. Разглеждах географски карти, правех проучвания, чертаех планове. Обичах Теди с цялото си сърце и заедно с него погребях част от себе си, но останалата част се нуждаеше от промяна. Безсърдечно ли ти звучи?

Не и за Том. Нито пък звучеше като откровение на една неуравновесена жена.

Джулия се пресегна настрани и с голи ръце изтръгна от земята туфа плевели. Хвърли я в една наполовина пълна торба. Отупа ръце и попита:

— Каза ли ти за попечителството?

Том кимна.

— Ето това е, заради което всъщност толкова се палят и се тревожат. О, те няма да го признаят. Вместо това подхвърлят разни

неща като „Не е ли малко рисковано да се захващаш с бизнес на твоите години?“ Сякаш съм с единия крак в гроба — добави провлачено тя. — Предполагам, че вината е моя. Когато разбрахме, че Теди умира и се опитвахме да свикнем с тази мисъл, аз непрекъснато им повтарях, че баща им ги е осигурил. Но може би отново не проумяват истината.

— Която е?

— Че Теди искаше да ползвам каквато част реша от парите. И го написа. Имам екземпляр от този документ. Както и адвокатът ни. Децата няма да се обърнат към него, защото той беше близък приятел на семейството ни и те са убедени, че ще вземе моята страна. Но и двамата притежаваме екземпляр от този документ. Купих жилището тук със средствата, получени от продажбата на къщата в Де Мойн, но взех от парите от попечителството, за да направя цветарницата. Останаха достатъчно за децата ми.

Джулия обърна умолителен поглед към Том.

— В продължение на години аз им давах всичко от себе си дори когато копнеех за неща, които не можех да имам. В продължение на години ги поставях на първо място. Сега е мой ред.

— Каза ли това на Нанси?

— Доста по-меко. Но тя не се вслушва, а и брат ѝ я подстрекава.

— Искаш ли да поговоря с нея? Да ѝ обясня част от това?

— Ще го направиш ли? — попита с надежда Джулия.

— Да споменавам ли за документа, оставен от съпруга ти?

— Ако се наложи.

Джулия се усмихна с мълчалива благодарност в очите.

— Том, ти си добър човек. Брий е късметлийка, че те има. Освен ако хората са прави и баща ѝ е станал толкова затворен, че да не го интересува нищо друго, освен самия него, той също би те харесал.

— Бил е човек с тежък характер.

— Неудовлетворен. От това, което чувам.

— Съсипан от любовна мъка. От това, което чувам аз. Не е могъл да забрави майката на Брий.

Далечен тътен на гръмотевица накара Джулия да извърне глава.

— Може би ако е бил по-силен мъж — каза тя, когато отново погледна Том.

— Или ако тя е била по-силна жена — възрази Том. — Какво би могло да накара една майка да си тръгне и никога да не погледне

назад?

— Може и да е имала основателна причина.

— Основателна причина?

При тази ирония Джулия повдигна вежди.

— Том, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Спомни си твоите причини да дойдеш тук. Децата ми смятат, че щом съм ги напуснала и съм се преместила, значи съм се побъркала. Но причините, които ти изброих, звучат разумно, нали? Така че може би майката на Брий също е имала своите основания.

Том се почеса по главата.

— Да, но ми е трудно да измисля сценарий, който да я превръща в светица.

— Никой не е светец. Истината обикновено е някъде по средата.

Том се подпря на дланите си.

— Коя е средата в този случай? Какво изобщо би могло да оправдае една жена, която оставя бебето си на мъжа и се скрива вдън земя?

Джулия изглеждаше вгълбена.

— Не зная.

— Отгатни.

Тя се намръщи, поклати глава, сви рамене.

— Може би е имала друга връзка, други отговорности?

— Няма по-силна връзка от тази между майка и дете. Освен ако жената вече не е имала семейство. Но в такъв случай, не би трябвало да се впуска в авантюра с Хейуд Милър.

— Говориш точно като децата ми — отвърна Джулия тъжно. — Ако не бях сигурна, щях да помисля, че приказвам с някое от тях.

— Добре. Значи се държа назидателно. Но съм ядосан заради Брий. Ако жената не е била свободна, не е трябвало да се обвързва с Хейуд. Ако вече е била омъжена, значи е мамела съпруга си.

— Така изглежда. Но не знаем подробностите.

Изражението на Том се стегна.

— Опитах се да ги узная. Опитах се да я открия, но не мога. Прикрила е следите си дяволски добре.

— След колко години?

Том прие възражението. Трийсет и три години бяха дълъг период. Повечето от тях предхождаха епохата на компютрите и не

беше трудно да се заличи една следа. Тя лесно щеше да избледнее от само себе си.

Отново отекна гръмотевичен тътен, все още далечен, но по-близо от първия.

— Така че съсредоточи се върху това, което знаеш със сигурност — повиши глас Джулия. — Помисли дали така можеш да възстановиш мозайката.

— Единственото, което знаем със сигурност, е, че жената е дошла от Калифорния, запознала се е с Хейуд в Бостън и е родила Брий в Чикаго.

— Били ли са заедно през цялата бременност?

— Така твърди мълата.

— Добре тогава, къде е бил съпругът ѝ?

— Ти ми кажи — въздъхна Том раздразнително.

Джулия възприе думите му буквално.

— Предполагам, някъде другаде. Може да е бил търговски пътник. Или пък в армията.

Тя се намръщи.

— Това трябва да е било през шейсетте?

— В началото на шейсетте.

Болка проряза лицето ѝ.

— През 1962 загубихме първите си мъже във Виетнам.

Том бе привлечен от израза на лицето ѝ.

— Мислех, че е било по-късно.

— Не. Започна тогава — усмихна се тъжно.

— Не е голяма загадка откъде зная. Съпругът ми бе сред първите, пратени във Виетнам. Не можеш да си представиш какво е да тънеш в неизвестност, да се тревожиш. Познавах жени, чиито мъже бяха изчезнали по време на битка. Усещането е съкрушително. То кара жената да се чувства изгубена и самотна.

— И беззащитна? Това ли намекваш? Достатъчно беззащитна, че да се хвърли в обятията на друг?

— Възможно е. Не си ли съгласен?

— Но дори и така да е — продължи да упорства Том, като се наведе напред със сгънати крака и лакти, подпрени на коленете. — Дори да допуснем възможността за вдовицата, която намира утеха при друг мъж, защо ще го напуска, след като има дете от него?

— Честно казано, Том, откъде бих могла да зная? Единственото, което намеквам, е, че ти постъпваш точно като децата ми. Предполагаш най-лошото. Както в случая с мен и децата ми, може би и в тази история има още нещо, което ще те накара да погледнеш на избора на жената в по-друга светлина — Джулия махна с ръка.

— Какво ще кажеш, ако жената е научила, че мъжът ѝ е загинал, а после се е оказало, че съобщението не е вярно, че той не е мъртъв и се прибира у дома точно както във филмите. Още ли ще бъдеш толкова разгневен?

Том омекна, но само за миг.

— Дори така да е, дори ако причината е толкова основателна — трийсет и три години ни вест, ни кост? Пак стигаме до задънена улица. Дори ако е имала причина да си тръгне, как е могла да изостави едно бебе завинаги?

— Прав си — кимна Джулия съчувствено. — Отново стигаме до задънена улица. Възможностите са неизчерпаеми — можем да размишляваме дни наред. Без повече информация никога няма да узнаем със сигурност защо е изоставила детето си.

Джулия замълча, очевидно отново искаше да защити жената, както бе сторила преди няколко минути.

— Обмислял ли си възможността решението да не е било взето изцяло от жената? Може би бащата на бебето е имал пръст в това? Може би я е принудил да си тръгне?

— Защо ще прави това?

— Болка. Гняв. Ти си мъж. Ти трябва да отговориш. Може би е решил да я накаже, като ѝ е забранил да вижда детето.

— Но Хейуд е починал преди три години — възрази Том. — Ако е така, не би ли трябвало сега, след като той е мъртъв, тя да се появи?

— Може и тя да е починала. А може и да се е появила.

— О, жената от закусвалнята. Но ти беше там. Чу какво е казала. Беше убедена, че тя не е майката на Брий.

— Може би не тя. В закусвалнята непрекъснато влизат и излизат хора. Майката на Брий може да е една от тях. Доколкото знаем, след смъртта на Хейуд тя е минавала оттук всяко лято, само за да погледа Брий и да разбере как се справя. Доколкото знаем, още преди това тя е минавала оттук години наред.

— Без да разкрие коя е всъщност?

— Разбира се. Не мислиш ли, че ще е рисковано да предложи обичта си след всичките тези години.

— Заради Брий ли? Та тя е най-милата, най-нежната жена на този свят.

— Том, ти не я видя как се държеше с онази жена — отговори бавно Джулия. — Беше много ядосана. Никога преди не съм я виждала в такова състояние.

— Обвиняваш ли я?

— Съвсем не. Тя е чувствала липсата на майка. Има право на този гняв.

— Така е — призна Том.

С първата едра капка дъжд той стана от земята. Джулия също се изправи и отупа панталоните си.

— Не завиждам на тази жена. Положението ѝ е тъжно. Наистина. Наведе се и взе градинарската вила.

Том грабна пълната с трескот торба и двамата с Джулия тръгнаха към магазина. С усиляването на дъжда ускориha крачка и накрая хукнаха да бягат. Смеейки се, влязоха на сушина.

— Погледни как се излива — каза Джулия и докато надничаше навън през дъждовната завеса, изтръска силно шапката си. — Но това е добре. Цветята имат нужда от дъжд. Следващата седмица имам сватба в Монтгомъри. Искam лилиите да изглеждат възможно най-добре.

— Добре ли върви бизнесът?

— Прекрасно.

— Харесва ли ти работата?

— Да. Винаги съм била цветарка по душа. Сложи ме в стая със свежи рози и сякаш се замайвам.

В съзнанието на Том последователно изникна представата за Джулия, замаяна от уханието на розите, Джулия, танцуваща сред цветните лехи, и припомнянето на първоначалната причина за посещението му.

— Ще се обадя на Нанси и ще ѝ кажа, че сме приказвали. Може би ще успее да я убееда да се поуспокои малко. Още по-добре ще е, ако вие двете седнете да поговорите. Ако брат ѝ я подстрекава, трябва някой да ѝ представи и другата гледна точка. Кога ще я видиш отново?

— За Деня на благодарността.

— Нямах ли желание да се срещнете преди това?

Джулия поклати глава.

— Искам да те предупредя отсега. Тя е разстроена, защото ѝ казах, че няма да отида за Коледа. Досега винаги сме празнували заедно. Но тази година искам да съм тук. За нищо на света не бих пропуснала раждането на твоето бебе.

При мисълта за Коледа Том изпита последователно опиянение и ужас.

— Брий ще ражда чрез цезарово сечение. Мислих, че лекарят ще определи дата, но той предпочита да изчака появата на родилните напъни. Може и да се забави. Защо не размислиш?

— Не. Искам да съм тук.

Този път Том реши да не спори. Нещо в погледа на Джулия показваше, че тя няма да отстъпи.

Веднага щом се прибра, Том позвъни на Нанси Андерсън. Описа ѝ посещениято си при Джулия и се постара да пресъздаде възможно най-добре картината на удовлетвореност, която бе видял. Когато Нанси спомена за парите от попечителството един път, втори път, трети път, Том ѝ съобщи за документа, подписан от баща ѝ. Тя явно се поуспокои. Том помисли, че Нанси е благодарна, задето може да представи възражение на брат си.

Един добър адвокат никога не навлиза в лични отношения с клиента. Това беше основно правило. Но Нанси, всъщност, не бе клиентка на Том, тъй като не му беше дала пари, а и той беше искрено загрижен за Джулия.

Така че Том предложи да посрещне Нанси на летището, ако тя реши да дойде на гости.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В началото на септември Том написа:

„Скъпи татко, трудно ми е да повярвам, че Денят на труда дойде и си замина. Снимките, които изпращам, направих по време на градското празнуване — голямо барбекю, организирано в едно поле с тикви. Тиквите не бяха узрели, но именно в това бе въпросът. Целият град се събра, за да ги насърчава.

На първата снимка е Брий с приятелите на Литълови и техните деца. На втората виждаш Брий с триото, което управлява града — отляво надясно шефът на полицията, началникът на пощата и председателката на градската управа. На третата снимка е Брий с приятелите си Ангъс, Оливър и Джак и шефа си Флаш. Флаш е добър човек. Ще ти хареса. В момента не е във възторг от Брий, тъй като тя намали работното си време до няколко часа дневно, но и без друго аз не искам да е на крак по цял ден, когато и без това изобщо не е нужно да работи.

Тя не желаете да изпращам следващата снимка. Казва, че на нея изглежда дебела. Аз обаче мисля, че изглежда бременна и красива. Тъкмо навлезе в шестия месец. Наддала е четири килограма и половина и се чувства отлично. Обичаме да слушаме ударите на бебето. Лекарят се опасява, че ще започнем да ходим на извънредни прегледи, само за да използваме неговия стетоскоп, и аз не изключвам това. Сърдечните удари на бебето са нещо удивително. Както и движенията му. Сега наистина можем да ги видим, приличат на вълничка. След шест деца сигурно си свикнал с това, но на мен ми е за пръв път.

Ще се зарадваш да научиш, че отново практикувам адвокатската професия. Работя заедно с един тукашен юрист. Сега стажувам, тъй като не съм член на съюза на адвокатите в щата Върмонт. Но подадох молба за членство и се надявам след няколко месеца да ме приемат.

Практикуването тук е различно от това в Ню Йорк. Случаите не са зрелищни, но се занимават с живи хора и техните проблеми. В този смисъл, носят по-голямо удовлетворение. Освен това практикуването тук дава възможност за един по-спокоен живот. Работя в кабинет у дома, на пет минути път от кантората на моя работодател. А и наистина съм зает само по няколко часа, така че останалото време прекарвам с Брий. Искам да участвам в отглеждането на бебето. А така това ще е възможно.

След като най-накрая разопаковах натрупаните в кабинета кашони, открих семейните снимки, които сложих в рамка, когато за пръв път започнах да практикувам. Сред тях беше онази с всички ни, направена в деня на дипломирането ми. Помниш ли я? Стояхме на предната веранда и се подготвяхме да тръгнем и Мина от съседната къща дойде да ни снима, така че и мама да я има на фотографията. Тази снимка е една от малкото, на които сме всички. Сега стои на бюрото ми.

Надявам се, че си добре. Скоро пак ще пиша.

С обич:
Том“

Брий писа в средата на септември:

„Скъпа Алис,

Много, много, много благодарности за снимката на малкия Джими. Той е цяло съкровище. Прилича на теб и дори е взел нещо от Том. Том се взира в снимката безкрайно дълго. Все още продължава да я гледа. Сама разбираш колко много означава за него това, че я изпрати.

Остават ни само три месеца и половина очакване. Обзема ме ту такова нетърпение, та не ме свърта на едно място, ту чувството на страх. Не казвам на Том за страха. Глупаво е, нали? Искам да кажа, че лекарите са обръгнали на раждания. Какво би могло да се случи? Направиха амниоцентеза и знаем, че бебето е здраво, но не питахме за пола. Искаме да бъде изненада. Забавно е, че разликата между децата ни ще е по-малко от година, не мислиш ли?

Подготвяме стаята на бебето. Том изтърка и лакира пода. Боядиса таваните в бяло, а стените в жълто. С помощта на шаблон нарисовах палячо, като използвах тъмносиньо, бяло и червено, така че ще е подходящ и за момче, и за момиче. Ако щеш вярвай, но през цялото време, докато рисувах, Том стоеше до стълбата. Страхуваше се да не падна.

Започнах да купувам и някои неща. Благодаря ти за препоръката за количката. Купихме я, както и детската кошара. Кошарата е бяла. Всеки път, когато я погледна, се разплаквам.

Зная, че Том те е поканил, но и аз също ще се радвам, ако ни дойдеш на гости. Аз съм единствено дете. Идеята да имам сестра, е чудесна. Имаме сгъваем диван в третата спалня, както и кошара за Джими. Знам, че баща ти няма да одобри идеята да ни гостуваш, но ако има някакъв начин да ни навестиш, моля те помисли. Много ще се радвам да се срещнем преди раждането на бебето. Както и Том. Само кажи и той ще изпрати билети. Можеш да дойдеш със самолет до Бърлингът или Бостън. Ще те посрещнем, където и да е. Само ни съобщи.

Дърветата започват да пожълтяват. Тук е приказно красиво. Моля те, ела.

С обич: Брий

П.П. Разтегнатият ми стомах ужасно ме сърби. Някакви предложения?“

В началото на октомври Том писа:

„Скъпи Нейтън,

Радвам се на малките ти бележки. Тъй като не съм в крак с последните новини, не знаех, че предпочитаният ми издател е уволнен, още по-малко, че издателската къща е купена. Не знаех и че книгата на Бен Харис е стигнала първо място в класациите. Радвам се за него и за теб. Може би някой като Бен ще те накара да спреш да ми пращаш съобщения по електронната поща. Той е млад и ентусиазиран. Ако още не си го продал на Холивуд, и това ще стане. Книгите му са добри.

Казах ти, че ще размисля дали отново да се заема с писане, и го направих. Но няма да стане, Нейтън, нито сега, нито може би въобще. Подмятай колкото щеш това и онова, но няма да ме накараш да ревнувам от Бен или някого друго.

Върнах се към адвокатската практика. Да, тук. Не бъди толкова сличан. Сякаш се завръщам към корените си.

Чувствам се удовлетворен. Брий очаква бебе през декември, така че имам много работа. Никога не съм бил по-щастлив. Радвай се за мен.

Твой Том“

В средата на октомври Том писа:

„Скъпи татко,

Двамата с Брий прекарахме последния уикенд в Нантъкет. Тези снимки са оттам. Тази, на която сме двамата, бе направена от собственика на хотела, където бяхме отседнали. Беше очарователно място, малко и тихо, по един частен път към брега. С часове се разхождахме там и надничавме из магазините в града. Брий никога не го е посещавала. Нейното въодушевление ме накара да видя града сякаш за първи път.

Случи се нещо интересно. Когато се отбихме да хапнем в една закусвалня, бях разпознат от жената, която

преди няколко години бе взела от мен интервю за «Венити феър».

Тя се приближи и започна да задава въпроси. Преди две години щях да ѝ отговоря. Сега отказах. Може и да съм я обидил, но не ме интересува. С онзи живот е свършено. Единственото, което помислих, е, че тя краде от моето време със съпругата ми.

Брий е прекрасна. Много е наедряла от бременността и ѝ е трудно да обикаля безспирно както преди, но въпреки това не се оплаква. Преображенията ѝ са безкрайни — тя е най-любящата, най-интересната и обичлива жена, която съм срещал.

Предвид някогашния ми живот, аз не я заслужавам. Опитвам се да променя това.

В Нантъкет имахме повод за празнуване. Беше първата годишнина от катастрофата, която ни събра. Плаша се от мисълта, че съм бил на косъм да я загубя. Ако бе умряла в онази нощ, никога нямаше да позная такава любов. Да, ако не я бях познал, нямаше да чувствам липсата ѝ, но това ме кара да се замислям.

Ако си изпитвал към мама същото, което аз чувствам към Брий, мога да разбера защо си толкова наранен от постъпката ми. Ако моето дете постъпи някога по същия начин с Брий, и аз ще се разгневя. Мога единствено да кажа, че не знаех и че съжалявам.

Изпращам малка картичка, нарисувана от един от художниците на острова. Гледката на дюните беше пред очите ни всеки ден. Надявам се, че ще можеш да я почувстваш през маслените бои.

С обич:

Том

П.П. Приключихме с двете цифри. Остават девет седмици до раждането на бебето.“

С още осем седмици пред себе си, Брий седеше в трапезарията ленива и заситена на утринното слънце, когато телефонът иззвъня.

Отмести вестника и стана, за да вдигне слушалката.

— Ало?

— Брий?

Гласът звучеше колебливо, непознато.

— Обажда се Алис.

Брий затаи дъх.

— Алис.

Имаше само един човек с това име.

— Алис — пое въздух тя, едновременно облекчена и обхваната от страхопочитание. — Как си?

— Чувствам се като изменница, но иначе съм добре. Придумах редактора си да ме прати на семинар в Бостън. Току-що кацнах.

— В Бостън? — повиши глас Брий. — Том ще бъде толкова развълнуван. Може ли да се видим? Ще дойдеш ли тук? Откъде да те взема? С колко време разполагаш?

— Три дни. Бебето е с мен.

— Мили Боже! Том ще се побърка от радост, щом разбере. Току-що замина на среща със своя партньор в града. Ще му звънна там. След по-малко от час ще можем да тръгнем. Трябваше да се обадиш преди полета. Щяхме да те посрещнем.

— Не знаех дали ще събера смелост да позвъня. Не съм убедена, че постъпвам правилно.

— Разбира се, че постъпваш правилно.

— Баща ми няма да е очарован.

— Ти не го караш да идва.

— Взех това решение в последния момент.

— Шегуваш ли се? Та Том мечтае за това от четири месеца.

Както напоследък и самата Брий.

— Ще дойдеш ли тук с нас?

— Ако няма да ви притесня.

— Не, разбира се. Къде да се видим?

Уговориха се да се срещнат в хотела в центъра на града, където се провеждаше семинарът. Докато Том и Брий пътуваха, Алис посети две лекции. Когато пристигнаха, тя седеше във фоайето, точно толкова дребничка, както в представите на Брий, със същата лъскава кестенява коса и сиви очи като на Том. Бебето спеше в раничка на гърдите ѝ.

Брий беше омагьосана от изражението на Том в първия момент, когато видя Алис. Беше смесица от копнеж и обич, и огромно облекчение. Том спря веднага, след като влезе през въртящата се врата. Алис се изправи. Не пристъпи към тях, но нейната нерешителност сложи край на неговата. Том прекоси разстоянието за секунди, обгърна с ръце Алис и бебето, и ги държа в прегръдките си дълго и мълчаливо.

Четиридесет и осемте часа, които прекараха заедно, не биха могли да бъдат по-съвършени. Както с всеки изминат километър Бостън оставаше назад, така се отдалечаваха и чувствата, които бяха отворили пропаст помежду им.

Като наближиха Панама, и последният остатък от неловкост бе изчезнал. Градът беше като джоб, в който миналото не можеше да влезе.

Том искаше да покаже на Алис градския парк, църквата, в която двамата с Брий се бяха венчали, кантората над банката. Брий искаше да ѝ покаже градската зала, където се бе състояло сватбеното им празненство, смесения магазин и закусвалнята. Алис искаше да види вилата, пейката край потока, полето с тикви, където беше отпразнуван Деня на труда.

Разгледаха всичко. Времето беше чудесно, есенната шума, макар и седмица след разгара си, запазваше ярките си цветове. Жителите на града махваха за поздрав, докато тримата минаваха с колата покрай тях, и се приближаваха, когато те спираха. Въодушевлението на Алис съответстваше на гордостта на Том. И двете съответстваха на Брийното щастие. Тя дори не завиждаше на свойската непринуденост на Том със сестра му, защото Алис се държеше също тъй непринудено с Брий. Не след дълго изпита чувството, че винаги е познавала Алис.

Поседяха и във вилата, и в закусвалнята. Том гледаше Джими, докато Брий заведе Алис да я запознае с Джулия, а когато стана време да се връщат у дома, двете размениха дяволити усмивки и тръгнаха към хижата на Верити в гората.

Алис беше одухотворена и забавна. Брий се влюби в нея. А бебето? Какво можеше да каже Брий. Джими беше усмихнат и сладък и не искаше нищо друго, освен сухи пелени, майчино мляко и малко внимание. Том му даде повече от това, чичо и племенник — гледка,

която трябваше да се види. Ако Брий бе имала и най-малкото съмнение дали си е заслужавало да рискува третото желание заради тяхно собствено дете, то се изпари при гледката на просналия се на пода Том, който очарован наблюдаваше, докато бебето си играеше на сантиметри от него.

Времето на Алис в Панама изтече твърде бързо.

Километър след километър, с приближаването на Бостън, започна да си проправя път тъгата.

— Ще кажеш ли на татко, че сме се виждали? — попита Том.

— Още не. Но той не е безразличен. Чете писмата ти, чете ги повече от един път. И разглежда снимките.

— Ако му се обадя, ще говори ли с мен?

— Не зная. Ходи на гробищата два пъти седмично. Именно след това се прибира у дома толкова твърд и непреклонен. Ще работя върху него, Том. Повече от това не мога да обещая.

Алис го прегърна, после протегна ръце към Брий с изражение, което сякаш питаше „какво да кажа?“. Брий я притисна силно.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Идването ти тук го направи толкова щастлив. Него и мен.

Алис щеше да бъде чудесна леля на детето ѝ. Брий почувства огромно облекчение при мисълта, че Том и бебето ще имат семейство, ако с нея се случи нещо.

В края на октомври Брий престана да сервира. Ходеше в закусвалнята всеки ден, но работата ѝ бе свързана или с компютъра, или с телефона. Преди и след това, сядаше да побъбри с приятели.

— Остават само два месеца — каза Джейн.

Бяха седнали една до друга на плота и опитваха късната сутрешна закуска от кифли и чай.

— Издържаш ли?

— Едва-едва.

— Изглеждаш добре.

— Чувствам се добре.

Наистина — беше силна, жизнена и щастлива, толкова щастлива понякога, че избухваше в сълзи. Събуждането до Том всяка сутрин беше мечта, още по-невероятно бе усещането да се събужда всяка

сутрин до него бременна. Джулия бе права за радостта от бременността, но разликата според Брий беше в бъдещия баща. Том обичаше всяка частица от наедриялото ѝ тяло. Почти не минаваше нощ, през която да не свали нощницата ѝ, за да прокара бавно длани по заобления ѝ корем. Обичаше налетите ѝ гърди, изпъкналия ѝ пъп и вертикалния белег под него. Обичаше да долепя ухо до бебето и да слуша, а тя — да зарови пръсти в косата му или да погали голите му рамене и да ги наблюдава, баща и дете.

Само да не беше този страх. Той идваше и си отиваше, едно стряскащо леко бодване.

Сега посещаваше лекаря два пъти месечно. Той се кълнеше, че всичко е съвсем нормално. Бебето беше по-едро и по-подвижно. Но декември приближаваше.

— Искан ми се всичко да мине добре — каза тя на Джейн.

— Че какво може да се обърка?

Брий зачовърка остатъците в чинията си.

— Помниш ли трите желания, за които ти казах?

Джейн кимна.

— Това бе едно от тях.

— Бебето!

— След катастрофата лекарят ми каза, че не мога да имам деца.

— О, Брий. Не си споменавала за това.

— На никого не казах. Не исках да мисля за това. Казах на Том, преди да се оженим. Той побесня, когато разбра, че съм пожелала да имаме бебе.

— Защо? Какво по-добро би могла да поискаш?

— Това желание може и да е било третото.

Когато изражението върху лицето на Джейн показва, че тя все още не разбира, Брий добави:

— Една част от мен вярва, че съм се върнала на земята заради Том и желанията и щом се изпълни третото, ще умра.

— Това е налудничаво — смърри я Джейн. Тя понижи глас, но пламъкът остана.

— Не го изричай, не си го помисляй, не го вдишвай.

— Не мога да го превъзмогна — извика Брий.

През повечето време тя вярваше, че бременността е дошла по естествен начин, но нямаше как да е абсолютно сигурна, че желанията

нямат пръст в това. Стисна ръката на Джейн.

— Обещай ми, че ако нещо стане, ще бъдеш тук заради Том и бебето.

— Дори не споменавай възможността...

— Обещай ми, Джейн. Ти си най-добрата ми приятелка. Искam да ми обещаеш.

— Аз ще съм тук, но няма да се наложи. Нищо няма да се случи. Ще прелетиш през раждането. После двете с теб ще седим тук и ще се смеем, че дори за миг ти е хрумнало това, което току-що изрече.

Джейн потрепери.

— Господи, Брий, това е ужасно.

Но сега, след като бе получила обещанието на Джейн, Брий се почувства по-добре. Мрачните картини избледняха. Останаха единствено ярките. При вида им тя се усмихна.

— Сега се чувствам добре.

Джейн нетърпеливо смени темата.

— Даряването ще бъде в къщата на Аби. Тя настояваше и тъй като Ноланови притежават най-хубавата къща в парка и понеже детегледачката на Аби може да надзирава и другите деца, предложението изглежда разумно. Следващият петък в пет часа. Дадено?

— Не е нужно да правите това.

— Нужно е. А и вече всичко е организирано. Целият град знае. Няма да отменяме събирането.

Джейн отклони поглед.

Брий се огледа и се усмихна още по-широко, когато видя Верити, облегната на ръба на съседния стол.

— Здравей. Защо не седнеш и не хапнеш една кифла с нас?

Вдигна ръка, за да повика Лий Ан, но Верити я свали.

— Не мога да остана — каза тихо тя. — Питам се дали знаеш пола на бебето. Ще изплета нещичко.

— О, Верити.

Брий беше трогната.

— Искam цветът да е подходящ.

— Толкова мило от твоя страна. Но не зная какъв е полът му.

Верити кимна.

— Тогава ще избира неутрален цвят.

Тя стана от стола и се отдалечи без повече думи. Брий разбра припряността на Доти, която седна на мястото на Верити и погледна към вратата.

— Добре постъпи, че не й каза. Последното, което ти трябва, е нещо, направено от нея.

— Ако знаех пола на бебето, щях да й кажа. С радост бих приела нещо, изработено от Верити. Тя е много талантива.

— Тя е побъркана.

— Тя ми е приятелка — Брий се обърна към Джейн. — Нали ще дойде на даряването?

— Аз я поканих.

— Така ли? — попита Доти. — Каза, че няма да го направиш.

— Ти ми каза да не я каня. Аз не отговорих нищо.

Доти издаде гърлен звук.

— Просто си невъзможна.

И с израз на погнуса върху лицето тя се отдалечи. Джейн не отмести очи от чая си.

— Не съм по-невъзможна от нея.

— Ти не си невъзможна. Няма място за сравнение.

— Кандидатствах.

Измина цяла минута, преди Брий да осмисли думите й.

— В училище по изкуствата? Това е страхотно.

— Не зная дали ще ме приемат.

— Ще те приемат.

— Не зная дали ще получа стипендия.

— Ще получиш.

Джейн уморено въздъхна.

— Надявам се. Не мога да издържам повече, Брий.

— Няма да е нужно. Ах, толкова се радвам, че се пристраши. Кога ще получиш известие?

— След петнайсети декември.

Брий се зарадва още повече. Това означаваше, че ще узнае резултата преди раждането на бебето, което пък означаваше, че ще може да се застъпи за Джейн, ако Доти й създаде проблеми, а това със сигурност щеше да се случи. Доти имаше тежък характер.

Брий се приведе и каза:

— Може би майка ти ще има други планове за пет часа следващия петък?

Допи присъства на даряването. Верити не. Брий продължи да мисли за това след събирането. На следващия ден, разтревожена, тя отиде в хижата в гората.

Верити изглеждаше несигурна в мига, в който отвори вратата. Покани Брий да влезе и започна да приготвя чай, но отбягваше погледа й.

Така че Брий каза:

— Липсваше ми вчера. Защо не дойде на даряването?

Като продължаваше да я избягва, Верити каза жизнерадостно:

— О, не бях довършила онова, което бях намислила — така сякаш това бе единствената причина, но Брий се съмняваше.

— Все пак можеше да дойдеш. Не беше нужно да носиш подарък.

Верити наля чая.

— Доти ти е казала нещо, нали? — попита Брий. Към чая се присъедини чиния с резени сладкиш с тиква. — Защо я слушаш, Верити? Тя е от онези, за които казваше, че са със затворено съзнание.

Верити сложи парче кекс в чинията на Брий. Тя не го докосна и Верити седна на своето място с приведени рамене.

— Доти каза, че не исках да идвам. Добави, че ти никога не би ми казала сама, защото си твърде учтива — Верити вдигна очи. — Ти си учтива, знам това.

— Но аз исках да си там. Казах го на Доти. Казах й, че двете с теб сме приятелки. Верити, съжалявам. Тя е вещица.

Верити се разсмя.

Измина минута, преди Брий да осъзнае онова, което бе казала. Тогава и тя се засмя.

— Доти е вещица. Не ти. А тя — внезапно придоби сериозно изражение. — Наистина исках да си там. Искам хората да знаят, че сме приятелки.

Усмивката на Верити стана тъжна.

— Не, не исках. Не исках такъв срам.

— Няма никакъв срам. Не и за мен. Не ме интересува какво мислят хората за нашата връзка.

— Съпругът ти може и да се интересува.

— Том ли? О, не. Когато споделих с него подозрението си какво е направила Доти с теб, той каза... няма да го повторя — беше грубо.

А и Верити бе същинска дама южнячка, седнала срещу нея с изящния си порцелан и платнени салфетки. Все още имаше бохемски вид. Но беше изтънчена и чувствителна.

— Доти не е единствената. Има и други хора, които споделят нейните чувства. Сега трябва да мислиш за бебето. Може би тя е права. Може би бебето ще спи по-добре под нечие друго одеяло.

Брий се пресегна през масата и докосна ръцете на Верити.

— Ще бъда поласкана, ако моето бебе има одеяло, направено от теб. То ще му носи късмет.

Верити имаше такъв вид, сякаш наистина ѝ се искаше да вярва в това.

— Бебето може и да се нуждае от късмет — рече Брий тихо, като изправи рамене. — Ако това желание е третото, не знам какво ще се случи.

Искаше ѝ се Верити да може да разчете листата чай в чашата ѝ.

— Ти постъпи правилно — каза Верити. — Забелязах изражението на съпруга ти, когато те гледа. Това изражение е съвсем близко до земната представа за светост.

— Ами ако умра? — попита Брий.

Не би могла да попита някого другото толкова открито.

— Веднъж вече умря — рече Верити. — Върни се назад и си спомни как се чувстваше.

— Опитвам се, но не мога.

— Пречат ти земните представи.

Да. Може би беше така. Потопена в радостта от живота, Брий се бе отдалечила от съществото от светлина. Искаше да се чувства като нормален човек.

Но не беше нормална. Никога нямаше да бъде.

— Поеми дълбоко въздух — рече Верити. — Затвори очи. Изчисти съзнанието си.

След малко Верити отново проговори, този път тихо.

— А сега си спомни какво се случи в онази нощ.

Онази нощ. Брий си припомни как върви в снега. Забеляза джипът на Том да се изкачва нагоре по хълма и вглеждайки се в отсрещния край на парка, видя търкалящия се към тях пикап. Изживя отново страха, който бе изпитала в онзи последен миг, почувства болката от удара, видя себе си на операционната маса секунди преди смъртта.

В този момент нещо взе превес над мислите ѝ. Без съзнателно усилие да го възстанови, тя почувства, че напуска тялото си и минава през тавана на стаята. Вътрешното ѝ око вдигна поглед нагоре, привлечено от светлина, която ставаше все по-ярка, докато изпълни всичко наоколо. Там имаше любов. Имаше хармония. И щастие.

Брий се почувства по-силна. Страхът изчезна, заменен от абсолютната красота на мястото, в което се бе озовала. Тук всичко бе възможно. Всеки изход беше положителен. Каквото и да се случеше, беше писано да стане.

Вече по-спокойна, пое въздух бавно и дълбоко. Сънena, но възродена, отвори очи. Те се спряха върху Верити.

— Благодаря ти — рече Брий тихо и се усмихна.

В Деня на благодарността Том писа:

„Скъпи татко,

Седя във всекидневната, камината е запалена, а Брий се е сгушила до мен и спи. Прекарахме един чудесен ден. В Деня на благодарността в Панама се включва целият град, така че този, чието семейство не е голямо, да не се чувства самотен. Това не означава, че не се замисляме какво би било иначе.

Съжалявам, че не можахме да бъдем заедно с всички вас. Съжалявам, че не ни позволи да дойдем. Но въпреки това ми е мъчно. Брий е в края на осмия месец. Лекарят предпочита тя да не предприема пътувания по-нататък, а след като бебето се роди, за известно време ще бъдем като вързани. Искаше ми се тя да се запознае с теб — и ти с

нея — преди раждането на бебето. Аз съм единственото й семейство. Тя жадува да има близки хора.

Сигурен съм, че си ядосан на Алис заради посещението й, но искам да знаеш, че нито веднъж през цялото време, докато разговаряхме, тя не каза лоша дума за теб. Нито веднъж не изрази мнение, че гневът ти е несправедлив. Недей да мислиш, че гледам на идването й като на точка в моя полза.

Брий много се зарадва на гостуването на Алис и се надява тя пак да дойде. Искане ми се да я насърчиш да го направи. Искане ми се самият ти да ни посетиш, ако не сега, то после, когато се роди бебето. Предложението ми за билетите все още важи, без значение колко души ще дойдете. Къщата ми е малка. Няма да побере всички ни, но наоколо имаме приятели, които с радост ще приютят излишъка от гости.

Татко, аз сгрехих. Отнасях се зле към вас още преди мама да се разболее, а после, онова, което направих, беше непросимо. Сега мама я няма. Никога няма да мога да й се извиня. Никога няма да мога да се помирим с нея.

Но бих искал да го направя с теб. Не те моля да забравиш. Дори не те моля да ми простиш. Моля те само да заровиш томахащата и да се опитаме да върнем малко от добрите стари времена. Ти си единственият дядо, който детето ми някога ще има.

С обич:
Том“

Две седмици по-късно Брий се успокои. Докторът заяви, че здравето й е чудесно, ако и раждането да е още далеч, но тя не искаше да мисли за всички „ако“. Бе решила, че нищо няма да я разстрои, и така стана. Макар напълняла с осем килограма, тя се наслаждаваше на бездействието.

Сезонът бе съвсем подходящ за това. Брий зае най-хубавото място в закусвалнята, за да гледа спускането по „Ийст Мейн“ и получи първа награда при размяната на сладкиши по време на ежедневното събиране на дрехи в църквата. Прекарваше часове наред в четене пред пламтящия огън и още повече време у Верити с прежда и кука в ръка.

Радостта ѝ бе в срещите със скъпи за нея хора. Разбира се, Том оглавяваше списъка. След него идваха Джейн, Лиз и Аби. Верити заемаше по-поверително място, а Джулия по-специално.

В този ден Брий беше с Джулия в закусвалнята и гледаше как тя подрежда зеленината в черните вазички, когато входната врата се отвори. Обедният наплив бе отминал, а вечерният още не беше започнал и посетителите се набиваха в очи.

Брий не се обърна. Наедриялото ѝ тяло се движеше по-трудно, а и след първите няколко секунди бе твърде погълната от изражението на Джулия. Очите ѝ се бяха разширили. Лицето ѝ бе преbledняло. Ръцете ѝ — замръзнали около зелените клонки.

Джулия бавно ги отпусна надолу.

— Мили Боже — промълви тя. — Мили Боже — хвърли на Брий кратък уплашен поглед и стана от сепарето.

Едва тогава Брий се обърна. Новодошлата бе жена, почти на нейната възраст, с тъмна гъста коса, разстилаща се изпод красивата вълнена шапка, с поруменели страни и вид на домакиня. Джулия я прегърна, хвана я за ръка и постоя така неуверено, преди да я поведе към сепарето.

С нервност, която Брий виждаше за пръв път у нея, Джулия каза:

— Брий, това е дъщеря ми Нанси. Нанси Андерсън, Брий Милър.

Том прекара следобеда в Монпелие в преговори с федерални прокурори, опитвайки се да предотврати обвинението на един свой клиент в измама чрез пощата. Носеше със себе си мобифон, също като Брий. Бяха се споразумели тя да се обади при най-леките признаци за настъпване на раждането, но телефонът мълчеше.

Когато Том се прибра, Брий слагаше масата. В мига, в който го видя, тя изостави работата си и го сграбчи за раменете.

— Никога няма да се досетиш. Появи се дъщерята на Джулия, като гръм от ясно небе. За пръв път идва тук. Джулия така преbledня,

та помислих, че е видяла призрак.

Том не беше се чувал с Нанси, откакто ѝ бе предложил да дойде в Панама.

— Дъщерята на Джулия? Много добре. Надявам се, че Джулия е дошла на себе си?

— След известно време. Имаха малки различия. В началото Джулия се държеше предпазливо.

Брий го дари с широка усмивка.

— Здравей, хубавецо. Как мина денят ти?

Том се засмя. Обичаше начина, по който Брий го посрещаше всеки път, когато се прибираще у дома. Улови устните ѝ в целувка и поглади с длан корема ѝ.

— Твърд е като камък. Има ли контракции на мускулите?

— Да, много. Но се чувствам добре.

— Някакви болки?

— Никакви. Том, ще дойдат на вечеря.

— Кои?

Отне му известно време, за да осъзнае.

— Тук?

Преброи приборите на масата.

— Брий, няма да готвиш.

— Джулия каза същото. Но всичко е уредено, Флаш пригответи три ястия. Трябва само да ги притоплим и да ги сервираме.

— Ти няма да се занимаваш. Аз ще се справя.

— Бях сигурна, че ще кажеш това — Брий развърза вратовръзката му. Том разкопча яката си.

— Е, как ти се стори дъщерята?

— Много симпатична.

— Сякаш си изненадана.

— Бях. Все още съм.

Брий се намръщи, после рече срамежливо:

— Струва ми се, че изпитах ревност. Джулия изцяло ми принадлежеше, а сега изведнъж някаква непозната нахълтва тук с танцова стъпка. Но Нанси изглеждаше дори по-нервна от Джулия. Дожаля ми за нея. Поприказвахме малко в закусвалнята, после Джулия излезе да я разведе из града. Ще дойдат в седем часа.

Нещо по време на тази вечер направи впечатление на Том, но той не можеше да разбере какво точно. Нито той, нито Нанси споменаха предишния си разговор. Тя бе много приятна и видимо успокоена да види живота на Джулия със собствените си очи. Джулия изглеждаше щастлива, дори облекчена от присъствието на дъщеря си. Брий се радваше, че може да направи нещо за Джулия, която бе придобила особено значение в живота ѝ.

Три жени, усмихнати, бърбещи непринудено, наслаждаващи се на вечерта.

Естествено Том извади фотоапарата си. Нанси щеше да бъде в Панама за кратко. Снимките от гостуването ѝ щяха да бъдат нещо специално.

Едва след седмица Том изщрака и последната поза от лентата, като снима Брий в разцвета на бременността и хубостта ѝ. Остави лентата за проявяване, но когато отново се зае с нея, беше толкова погълнат от коледната подготовка, предстоящото раждане, как ще стигнат до болницата, ако падне сняг, и дали Брий ще бъде добре, че остави снимките настрани, без да ги погледне.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Снегът заваля на дваисет и първи декември. Снежинките бяха едри и почти толкова плътни, колкото в онзи съдбоносен ден преди четиринадесет месеца. Сега обаче градът беше подготвен. През деня пътищата бяха почистени и опесъчени, особено тези около „Уест Елм“. Всеки знаеше, че Брий ще ражда скоро. Никой не искаше тя да се окаже заклещена от снега, когато времето ѝ настъпи.

Том не гореше от нетърпение да шофира в снега, но този следобед беше последният редовен преглед на Брий при Пол Сийли и той нямаше да позволи тя да го пропусне.

Много преди да наближат болницата, Том реши, че ако Пол сметне, че раждането наближава, ще останат.

Пол каза, че Брий още не е получила разширение.

Думите му притесниха Том. В „Интернет“ беше чел статия за жени, които умират от затруднения при раждането, и сметна, че една от причините може да е липсата на разширение. По принцип тези случаи се наблюдаваха в страните от третия свят. Все още.

— Това проблем ли е? — попита той Пол спокойно, така че да не разтревожи Брий, макар че тя изглеждаше доста по-спокойна, в сравнение с него.

— В никакъв случай — отвърна Пол. — Понякога знаем точната дата на зачеването и въпреки това не успяваме да определим датата на раждане. Всяка жена е различна. Всяка бременност е различна. Брий може и да не роди още десет дни.

На Том му хрумна, че Пол би могъл да направи цезарово сечение сега и да избегне несигурността на времето. Но не го попита заради онази другата несигурност. Тя тежеше като камък на сърцето му. Не беше готов за раждането на бебето. Искаше да прекара още малко време сам с Брий.

Бавно, внимателно, той я откара у дома през снега. Минаха покрай кметството, където, въпреки времето, всеки момент щеше да започне Танцът на зимното слънцестоене, но и двамата нямаха

желание да се веселят, не и с останалите. Том запали камината във всекидневната, забърка здравословна вечеря, направи пуканки, пусна музика. Двата с Брий по-скоро се поклащаха, отколкото танцуваха, търкаха се един о друг, заливаха се от смях. После легнаха прегърнати на дивана и загледаха пламъците.

— Имаме пелени — рече Брий, като преглеждаше списъка за трети последен път. — Имаме бебешко коритце и хавлии. Имаме бебешка пудра и мехлем. Имаме бебешки книжки, бебешки дрешки и седалка за хранене. Имаме костюмче за сняг. Имаме рецепта, в случай че...

Тези думи не се понравиха на Том.

— Ш-ш-т — прошепна той и я притисна към себе си.

— В случай, че нямам мляко — уточни Брий.

— Ще имаш.

Как би могла да няма. С топлото си ухание и богатите си, напращели от плод форми, тя бе олицетворение на жената. Гърдите ѝ бяха наедрили, коремът ѝ бе заоблен и стегнат. През последните няколко седмици, когато физическата близост помежду им бе затруднена, те бяха открили нови начини да си доставят удоволствие. Оргазмите на Том бяха мощни. От стенанията, които издаваше Брий, същото се отнасяше и за нейните.

Тя бе най-сладкият плод, който Том някога бе вкусвал, най-възбуждащото създание, което някога бе държал в прегръдките си.

Макар че, Бог му е свидетел, се беше опитвал, фотоапаратът му не успяваше да улови душевността на Брий. Двумерните образи бяха безсилни. Те не можеха да пресъздадат сърцето и душата ѝ. Брий внасяше дълбочина, оптимизъм, невинност и доброта в живота му.

И все пак Том се питаше дали не трябваше да настоява тя да роди в Ню Йорк. Но Брий бе щастлива тук. Тя вярваше в Пол. След като го опозна, Том също повярва в него.

— Обичам те — прошепна Брий в устните му. Том я притисна, но не проговори. В гърлото му сякаш бе заседнала буца.

На двайсет и втори Брий помогна на Том с украсата — „помогна“ бе относително понятие, тъй като той не ѝ позволи да направи много.

Ако имаше, макар и нищожна, вероятност да спечели, тя щеше да оспори решението му.

Но Том ѝ даде да разбере, че няма никакъв шанс да го убеди, и тя се примири с даването на указания за украсата.

Брий не пропусна веселбата в гората. Навлечена дебело, тя заедно с Том и Бен Литъл избра коледно дърво, окуражаваше ги, докато го отсичаха, заведе ги у дома и ги насочваше от тъгъл на тъгъл, докато избраха място за елхата във всекидневната.

Украсиха дървото — Брий ниските клони, Том по-високите — с повече гирлянди, по-големи панделки, по-ярки играчки от предишната година. Когато дойде моментът да сложат коледната звезда, Том качи Брий на раменете си и я държа здраво, докато тя изпълни задълженията си на домакиня. Бяха вълшебни дни. На всяка врата бе окачен имел, из стаите се разнасяше уханието на големи, дебели свещи, през цялото време звучаха коледни песни, нежни, сладостни и трогателни.

Откривайки празничния сезон отрано, се отбиваха приятели на чашка шейк или греяно ябълково вино, една сбъдната мечта за Брий. Тя обичаше Коледните картини, звуци и ухания — сега оживели пред очите ѝ, за разлика от онази октомврийска вечер преди четиринадесет месеца, когато стоеше в снега срещу закусвалнята и мечтаеше.

Животът ѝ бе богат и пълнокръвен. Имаше всичко, което бе желала. Чувстваше се благословена — дори преди да види подаръка, който Том ѝ бе приготвил. Той пристигна малко преди здрачаване, с огромна червена панделка върху лъскавия червен покрив — нейната собствена чисто нова луксозна кола.

— С бебешка седалка — каза Том и наистина, тя стоеше прикрепена отзад.

Брий бе поразена. Изобщо не бяха обикаляли из магазините да ѝ търсят кола. Тя просто не беше от първостепенна важност, тъй като разполагаха с джипа на Том, а и без друго излизаха винаги заедно. Брий не бе и сънувала, че Том ще купи кола сам. Сякаш безкрайно дълго тя просто стоеше и се взираше изумена в подаръка си.

— Харесва ли ти?

— Много.

Хвърли се на врата му и го притисна толкова силно, колкото можеше. След миг се отдръпна, за да се качи зад волана, и подаде

дланта си.

— Дай ми ключовете. Искam да покарам.

Том поклати глава.

— Том — запротестира тя. — Хайде, Том.

— След като бебето се роди.

— Няма да го нараня. Ще карам бавно.

— Та ти дори не можеш да стигнеш волана.

— Мога — отвърна тя и му показа.

Лактите ѝ бяха почти изпънати, но това беше без значение.

— Само до края на алеята и обратно.

Накрая успя да го склони. Всъщност Том ѝ позволи да отиде чак до края на улицата и обратно. Брий беше на седмото небе.

Сутринта на двацет и трети Том се събуди, плувнал в студена пот. Беше сънувал, че мястото на Брий в леглото е леденостудено, и бързо протегна ръка нататък. Брий бе топла и будна. Том я придърпа към себе си.

— Трепериш — прошепна тя.

Тя е тук, каза си Том. Винаги ще бъде тук, каза си той.

— От колко време си будна?

— Отскоро. Наблюдавах те, докато спеше.

Том обви ръка около корема ѝ.

— Как е бебето?

— Уютно и на сигурно място.

— Умно хлапе.

— Какво сънува?

— Нищо особено.

Не бе нужно много, за да се облее в пот. Една мисъл. Една-единствена. През повечето време, погълнат от подготовката около Коледа, Том успяваше да я отхвърли, но не можеше да контролира мислите си през нощта.

Брий докосна лицето му.

— Всичко ще бъде наред.

— Зная.

Очите ѝ светнаха.

— Следващата седмица по това време ще бъдем родители.

Том поднесе ръката ѝ до устните си, целуна я и я задържа там.

— Направихме всичко необходимо — отбеляза Брий. — За бебето и за мен. Минахме през всички изследвания — сърце, дробове, кръв — и лекарите не откриха нищо, нищичко, което да не е в ред. Раждането ще мине успешно за всички ни. Убедена съм. Усещам го ето тук.

Брий посочи сърцето си.

Какво би могъл да отвърне Том на това? Не можеше да й каже за мрачното си предчувствие. То беше точно обратното на дълбокото убеждение, което бе изпитал, докато седеше в чакалнята заедно с Флаш в нощта на катастрофата, че Брий ще се оправи.

Разбира се, сега залогът бе по-голям. Но откъде идваше това силно предчувствие? И какво би могъл да каже на Брий?

Нищо, освен:

— Уайът, ако е момче, Клоуи, ако е момиче?

Брий се ухили и кимна.

— Искam голямо кръщение, всички да присъстват и Джулия да бъде кръстницата.

— А не Джейн?

— Джейн отива в училище по изкуствата. Доти не знае още, но Джейн ще отиде. Тя ще бъде страхотна леля, която ще идва от време на време, но Джулия е тук. Тя има времето и обичта да бъде кръстница. Това ще значи много за нея... Знаеш ли, мислих си за мястото на улица „Саут форест“. Нека го продадем.

— Сигурна ли си? Можем да изчакаме. Няма да ни избяга.

— Убедена съм. Ти се оправяш добре с парите. Внеси ги за бебето. И веднага щом се роди, се обади на Алис. Тя ще каже на баща ти. Той ще ни позвъни, сигурна съм.

— Ти им изпрати хубави подаръци.

— Беше лесно — усмихна се Брий.

— С пожелание за всекиго поотделно.

— Какво иначе щях да правя с времето си? Ти не ми позволяваш да върша нищо.

Усмихвайки се, Брий закачливо докосна с устни неговите.

— Том, колата много ми харесва. Благодаря ти. Нямам търпение да видиш подаръка си.

— Какъв е?

— Няма да ти кажа. Ще го видиш утре сутринта.

— Подскажи ми.

— Но така ще отгатнеш.

— Няма. Обещавам.

Брий се засмя. Погали с длан брадичката му, белега върху скулите, слепоочията, веждите, косата му.

Често правеше това — гледаше на него като на скъпоценен дар — и всеки път Том се чувстваше едновременно смирен и горд. Ако изобщо бе живял преди идването си във Вермонт, той не помнеше. Никога не се бе чувствал толкова доволен, толкова удовлетворен, толкова преизпълнен, толкова обичан.

Сутринта на двайсет и четвърти пристигна подаръкът му, голяма сенокосачка, която бе решил да купи през есента, но за която после, сред останалите вълнения, бе забравил.

— Представям си — рече Брий — как косиш тревата с бебето в скута си. Обещавах ли, че ще го направиш?

Том обеща. Нямаше друг избор. Споделяше мечтата на Брий и харесваше подаръка. Това, което го притесняваше, бе онова вътрешно усещане — в разговорите за кръстници и кръщенета, в запасяването с продукти, които да ги изкарат с месеци — че Брий подсигурява всичко, от което ще се нуждаят, когато няма да я има.

— Не прави това — прошепна той, като зарови ръце в косите ѝ и притисна лице към нейното.

Тя не се престори, че не разбира какво иска да каже Том, а стисна ръцете му и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Просто толкова много те обичам.

Думите, сълзите, докосването — всичко отекна в сърцето му. Изпълнен с пламенност и решимост, Том каза:

— Точно затова всичко ще бъде наред. Самата ти го каза. Взехме всички мерки. Бебето ще е добре. Ти ще бъдеш добре.

И притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Уморих се да чакам — рече Брий в един от редките моменти на слабост. — Искам да свършва, Том.

— Скоро, любима, скоро.

Денят ту препускаше лудешки, ту застиваше неподвижно. В един миг Брий беше спокойна, а в следващия се тресеше от главата до пети.

Разопакова и подреди наново собствения си багаж. Изпра малкото дрехи, които с Том бяха слагали, откакто бе прала предния ден, забърса масите, които не бяха успели да прашасат, пусна миялната машина, оправи леглото. За десети път провери фризера, за да се убеди, че има достатъчно храна. Позвъни на Флаш. Позвъни на Джулия. Позвъни на Джейн. Позвъни на Алис.

Всичко бе подготвено. Беше едва обед. Брий седеше във всекидневната и се чудеше какво да прави с времето си, когато Том каза:

— Отвори подаръците си.

Те бяха закачливо опаковани и сложени под елхата — подаръци за нея, подаръци за него, дори подаръци за бебето.

Брий помисли малко, но после поклати глава.

— Ще почакам до утре сутринта.

— Миналата година не се стърпя. Помниш ли?

Усмихната, тя обви ръце около кръста му.

— Миналата година беше първата ми Коледа. Тази година съм пораснала. Но ако нямаш търпение, можеш да отвориш своите подаръци.

— Вече го получих, в добавка на този — потупа той корема ѝ. — Искаш ли да хапнем в закусвалнята?

Обедът уплътни два часа. Филмът в киното още два. Когато се върнаха в града, бе здрач, ветровит ѝ сив, но беше Бъдни вечер.

Дърветата в градската градина бяха окичени с ярки светлилки. На всеки прозорец грееше свещ. Църквата бе окъпана в бяло. Из въздуха се разнасяше уханието на дим и бор.

Докато обикаляха около парка, Брий изпита странното нереално усещане, че макар и потопена в празника, го наблюдава отстрани. Почувства се отдалечена. Почувства се отделена.

У дома Том запали камината. Брий поспа в скута му и се събуди с усещането, че тежи десет тона.

Не беше гладна, за да вечеря. Чувстваше се преяла още преди да седне на масата. Така че докато Том ядеше, тя хапваше по някой залък и посоляваше яденето внимателно.

Възнамеряваха да присъстват на службата в полунощ заедно с целия град. Брий се бе изкъпала и стоеше пред гардероба, облечена в халата си, чудейки се дали дори най-широките ѝ дрехи ще поберат

издутия ѝ корем, когато водата ѝ изтече. Известно време просто остана с поглед вперен в пода, съзнавайки какво е станало, но неспособна да помръдне. После дойде на себе си с продължителен, съкрушен вик. — Том? Том?

Том се разтревожи от безпокойството в гласа ѝ още преди да съзре локвата на пода и уплашеното ѝ изражение. Именно то го накара да запази спокойствие.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Подгизнала — отвърна тя с писклив глас.

— Имаш ли контракции?

— Още не.

— Добре — рече Том.

Знаеше какво да прави, мислено бе репетираше дни наред.

След като я заведе в банята и ѝ помогна да се подсуши, той я сложи върху тоалетната чиния с указания да не мърда и се обади на Пол Сийли.

Когато се върна, тя все още седеше върху тоалетната чиния, което бе показателно за страха ѝ.

Том взе лицето ѝ в дланите си.

— Пол е на път за болницата — целуна Брий по очите и носа.

— Хайде да те облечем.

Тя кимна и се опита да помогне, но така силно трепереше, че приносът ѝ в обличането бе нищожен.

Том нямаше нищо против. Имаше сили и за двама им.

— Левият крак... добре, сега десния... добро момиче — каза успокоително той и след като се справи с долната половина, повтори същото и с горната.

— Така... другата ръка, добре. Сега да проверим главата. Браво.

Оправи с пръсти косата ѝ.

— Добре ли си?

Брий кимна, разтърсена от конвулсии.

— Добре съм.

Привързана с предпазния колан към седалката в джипа, тя вече усещаше леки контракции.

— Ами ако раждането започне скоро? — попита тя. — Ами ако не успеем да стигнем навреме?

— Ще успеем.

— Карай бързо.

Като държеше ръката ѝ непрекъснато и от време на време я целуваше, Том караше толкова бързо, колкото се осмеляваше. Нямаше нищо против да бъде спрял от някой полицаи и да получи ескорт, но беше Бъдни вечер. Съмняваше се дали има полицейски патрули, поне не в тази затънтена гора. Къщите светеха, хората се бяха прибрали. Пътищата бяха пусли.

Последният път, когато Том бе шофирал нощем по това шосе, бе обхванат от ужас, че Брий ще умре. Сега същият този страх се спотайваше някъде дълбоко в него.

— Обичам те, Том — промълви Брий разтреперана.

— Всичко ще бъде наред. Това е раждането на нашето бебе. Няма по-хубав коледен подарък от този.

— Коледа. О, Боже.

Брий разтреперана пое въздух и се усмихна на. Том.

— Последен шанс за залагания. Как мислиш? Уайът или Клоуи?

— И двете ми харесват.

— Хайде, Том. Само на шега. Този, който загуби баса, ще сменя пелените през нощта в продължение на една седмица.

— Казвам Уайът.

— И аз също. Какво ще правим сега?

— Ще сменяме пелените заедно.

Мисълта се понрави на Том, но няколко мига по-късно изскочи от съзнанието му. Спирайки пред входа за спешни случаи на болницата, връхлетян от страха, който се бе опитвал да заглуши, Том се зачуди за сетен път защо не бе завел Брий в Ню Йорк, където най-добрите лекари в света щяха да направят всичко възможно тя да живее. Отговорът дойде с появата на Пол Сийли и сестрите, добре познати и надеждни, които се спуснаха да сложат Брий в количката.

Том не се отделяше от нея. Държеше я здраво за ръката, докато я вкарваха вътре и я качваха нагоре по стълбите, и я пусна само за да сложи манта. После остана надвесен над нея, говореше ѝ нежно по време на усиливащите се контракции, опитваше се да я успокои, опитваше се да успокои и себе си — като не го напускаше страха, че се

намира във влак, който се спуска надолу с шеметна скорост и няма надежда да спре, няма възможност да бъде овладян.

Твърде бързо Брий беше преоблечена, подготвена и вкарана в операционната. Твърде бързо ѝ бе дадена упойка, анестезиологът наблюдаваше отчитането на жизнените ѝ функции, върху корема ѝ бе поставено платно.

— Обичам те — прошепна Том в дланта ѝ, черпейки увереност от силното стискане на пръстите ѝ.

Очите им се вкопчиха. Когато нейните се напълниха със сълзи, Том ги изтри с целувка. После се усмихна.

— Ти си красива. И толкова силна.

— Какво прави докторът? — прошепна тя.

— Изважда бебето.

Том отметна черните къдрици от страните ѝ, които бяха пребледнели, но вълшебно топли.

— Не чувствам нищо.

— Помниш ли, той ти каза, че нищо няма да усетиш? Това е от упойката.

— Обичам те — промълви Брий.

Том прошепна същите думи в отговор и избърса новите сълзи с длан.

После, от другата страна на платното, се дочу радостното:

— Така, така. Очевидно имаме едно здраво, добре оформено малко... момченце... което... се готви... да заплаче.

Плачът се появи, силен и продължителен. Брий разцъфна в усмивка, но тя се удави в сълзите, нахлули в очите на Том. Той погали лицето ѝ, целуна я, погали шията ѝ, целуна я, толкова облекчен, толкова облекчен, че е жива, щастлива и негова.

— Момче е — прошепна той.

— Толкова се радвам — извика Брий през смях. Смахът ѝ замря в бърза, сподавена въздишка, когато от тяхната страна на леглото се появи сестрата с леко повитото бебе. То бе зачервено и сбръчкано и очевидно се нуждаеше от нещо повече, освен беглото подсушаване, но бе най-красивата гледка, която Том някога беше виждал. В този миг, със сила непозната през месеците, когато процесът бе засенчвал продукта, го порази мисълта, че това е неговата плът и кръв. Това

малко създание бе човешко същество. То бе малкото момченце, което двамата с Брий бяха създали.

Когато пое бебето от сестрата, ръцете му потрепераха, а движенията му бяха непохватни. Но нищо не можеше да го възпре. Да държи в ръце своето родено преди минути дете бе мечтата му, но само наполовина. Том изпълни другата част, като постави внимателно малкото вързопче в протегнатите в очакване ръце на Брий.

Тя плачеше отново, усмихвайки се също тъй широко, както Том. Той почувства замаяност и нищо чудно.

Камък беше паднал от сърцето му. Брий беше жива. Жива. И имаха син.

Точно по времето, когато вървеше среднощната служба, Брий бе откарана в стая, подобна на онази, в която бе настанена преди една година. Но сега атмосферата бе празнична и Брий беше съвсем будна, преливаща от енергия, фактът, че след отслабването на упойката, щеше да почувства болката от операцията, беше без значение. Обичаше Том. Обичаше бебето. И беше жива.

От мястото, където лежеше, имаше чудесна гледка към изражението на Том, застанал до бебешката кошарка в основата на леглото. Обичаше неговото благоговение, неговата обич, неговото вълнение, радост и благодарност. Обичаше живота, обичаше дори живота след смъртта, който я бе накарал да оцени всичко това.

Чувстваше се смела и силна и толкова щастлива, че ако в този миг умреше, щеше да умре благословена.

Признанието бе съкрушително, но Брий нямаше време да разсъждава над него. Скоро пристигнаха Джулия и Джейн. След като не видели Том и Брий в църквата, те се досетили, а когато никой не отговорил на позвъняванията им вкъщи, тръгнали към болницата.

Тъй като е празник, а и те се заклели, че са най-близките хора на Брий след Том, сестрите ги пуснали да влязат.

— Толкова е красив — каза Джейн.

Джулия не продума, но изразът върху лицето ѝ и в очите ѝ потвърди това и когато тя отиде до Брий, хвана ръката ѝ и я стисна здраво, Брий чу още нещо. Джулия беше щастлива. Радваше се за Брий и Том. Гордееше се с бебето — макар и още да не знаеше, че Брий иска

тя да стане кръстница на Уайът. Тази молба придружаваше подаръка, оставен от Брий за Коледа в къщата на Джулия.

След няколко минути пристигна Флаш. След него се появиха Лиз и Аби. Никой не се интересуваеше от късния час. Беше празник и нищо по-хубаво не би могло да се случи. Брий бе потънала в блаженство и заобиколена от съпруга си и сина им, заспал в кошарката си до леглото, не чувстваше никаква болка.

В два часа сутринта сестрите отпъдиха всички, освен Том. В три Брий отпъди и него.

— Имаш нужда от сън — рече тя.

— Не, нямам.

С едната ръка бе обгърнал главата на Брий, а с другата стискаше дланта ѝ. Очевидно, нямаше желание да помръдне оттам.

— Но аз имам.

— Аз ще остана и ще те гледам, докато спиш.

— Няма да мога да заспя, ако знам, че си тук, но ако никой от нас не си почине, кой ще се погрижи утре за бебето? Аз няма да имам много сили, а и ще се чувствам ужасно, ако зная, че изобщо не си спал. Освен това бебето няма да се събуди скоро.

Брий вече го бе сложила на гърдите си, макар че млякото ѝ още не се бе появило. Том беше сменил първата пелена. Двамата бяха охкали и ахкали над всеки сантиметър от телцето му, от малките пръстчета и крачета до устата на Брий, очите на Том и гъстата кестенява косица, която бе наследена бог знае от кого.

— Поспи няколко часа. После се обади на Алис и баща си. Зареди фотоапарата и ела към осем. Може би тогава ще ми позволят да ставам. Би могъл да ме заведеш до банята както някога, в добрите стари времена, нали се сещаш?

Том остана непреклонен.

Брий закачливо разтърси ръката му.

— Аз ще съм тук.

Том въздъхна с облекчение.

— Разбира се, че ще бъдеш.

Целуна я, после отиде до кошарката и целуна бебето. Когато се приближи към Брий, за да я целуне още веднъж, гласът му секна.

— Ти си най-прекрасната жена на този свят. Притисна ръцете ѝ между дланите си и ги целуна.

— Знаеш ли какво си представям в този момент?

Брий поклати глава.

— Как остаряваме заедно — рече Том. — Гледаме как бебето пораста и има свои собствени деца. Как се разхождаме бавно, когато вече няма да можем да вървим бързо. Как седим на верандата и се приличаме на слънцето, защото старите ни скърцащи кости ще имат нужда от топлина. Не са ли невероятни тези картини?

Наистина бяха. Те останаха с Брий дълго след като Том си тръгна, и я караха да се усмихва в мрака. До този момент тя не беше се осмелявала да мисли толкова напред в бъдещето. Сега вече можеше и мислите ѝ донесоха известно спокойствие. То растеше в нея, светло, ярко и ведро като съществото от светлина, което бе сложило началото на всичко това.

Съществуваха ли наистина желанията? Брий вярваше, че е така. Беше заченала дете, защото го бе пожелала, а това означаваше, че повече няма да има деца, но всичко беше хубаво, толкова хубаво. Имаше Том и неговото дете и щастие, което не знаеше граници. Съществото от светлина беше благосклонно към нея. Дължеше му дълбока, дълбока благодарност.

Затвори очи и го призова. Този път не се наложи да чака. Съществото от светлина беше там, вероятно я бе съпътствало през цялата съдбовна нощ. Брий почувства любовта и одобрението му, и топлината на неговата усмивка. Когато то разтвори ръце да я посрещне, Брий също се усмихна. Чувствайки се сияйна и въздушна, майка и любима, тя отрони дълга, тиха въздишка на удовлетворение и се издигна нагоре към зовящата я прегръдка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Том не можеше да заспи. Опитваше се само защото Брий го бе помолила, но всеки път подскачаше, за да погледне часовника, сновеше от стая в стая, преливащ от гордост и облекчение. Искаше да се върне веднага в болницата, но знаеше, че Брий се нуждае от сън. Така че се зае да подготви фотоапарата за първите снимки на своя син.

Тъкмо поставяше фотоапарата обратно в калъфа, когато се сети за последната проявена лента. Пликът лежеше неразпечатан върху готварските книги на кухненския плот. Том извади снимките и веднага потърси онези с разхубавилата се, в разцвета на бременността си Брий. Усмихна се безпомощно. Тя беше нещо различно.

Сега усмихнат при мисълта да снима майката и детето заедно, той разсеяно заразглежда останалите снимки, направени по време на гостуването на Нанси Андерсън. Беше стигнал до дъното на купчинката, когато усмивката му замръзна. Върна се назад и се вгледа по-внимателно в една снимка, сетне в друга, в трета. На всички Нанси, Джулия и Брий бяха заедно. На всяка, трите жени имаха сходни усмивки — и внезапно, внезапно всичко придоби смисъл: Джулия, убедена, че жената от закусвалнята не е майката на Брий... Джулия, която предлага на Брий своята сватбена рокля... Джулия в своята градина, защитаваща майката на Брий пред Том... Джулия, която окуражава и подкрепя Брий по време на бременността ѝ.

Ако всичко не беше толкова хубаво, Том може би щеше да почувства пристъп на гняв.

Но сега бе време за прошка. А и той искаше Брий да узнае.

Вдигна телефона, за да се обади, но се отказа и хукна нагоре по стълбите да се изкъпе. Тъкмо бе привършил с обличането, погълнат от представата за пътуването до болницата, промъкването в стаята на Брий и опита да сдържи вълнението си, докато тя се събуди, когато телефонът иззвъня.

Беше пет сутринта. Том посегна към слушалката усмихнат, решил, че е невероятната му съпруга, която отново е уловила мислите

му, но не беше тя.

— Господин Гейтс, обажда се доктор Либер от болницата.

Гласът беше напрегнат, тонът припрян.

— Мисля, че трябва да дойдете.

Том замръзна.

— Какво има?

— Наистина се нуждаем от вас — сърцето му заби лудешки.

— Какво става?

— Страхувам се, че възникна проблем.

— Какъв проблем?

— С Брий. Тя получи удар.

Том спря да диша.

— Удар?

— Сърдечен удар.

О, Боже. Том повиши глас.

— Жива ли е?

— Мисля, че трябва да дойдете.

— Жива ли е? — изкрещя той. Настъпи мълчание, после се дочу тихото:

— Не. Направихме всичко възможно, но тя бе умряла много преди да я открием. Съжалявам.

Студът се просмука в тялото му, кръвта в жилите му замръзна.

— Ще дойдете ли? — попита лекарят.

— Да — преглътна Том. — След петнайсет минути. Затвори телефона и се взря в него, прокара ръка през косата си, премигна.

Три желания. Едно за топлина, едно за майка, едно за дете. А след последното?

Не е възможно, помисли си той. Сигурно има някаква грешка. Брий бе минала през раждането и допреди два часа бе изглеждала чудесно. Освен това не би могла да получи сърдечен удар. Беше твърде здрава. Беше твърде млада.

Преглътна отново и усети, че му се гади. Нима обаждането беше някаква шега? Невъзможно. Никой, никой не би се пошегувал така, не и на Коледа.

Но ако не бе шега, значи имаше грешка. Като си повтаряше, че това е обяснението, Том грабна тичешком ключовете от кухненската маса.

Беше се качил в джипа, когато реши да се обади на Джулия. Остави вратата полуотворена, хукна обратно към къщата и почти бе стигнал до телефона, когато промени решението си.

Не можеше да ѝ се обади. Брий не беше мъртва.

Просто бе станала някаква грешка.

Потегли в мрака преди развиделяване със скорост, каквато не бе посмял да използва предишната нощ, но сега Брий не бе в колата, а и всяка минута беше ценна.

Трябваше да отиде в болницата, за да оправи нещата.

Паркира джипа пред главния вход, влезе тичешком и се втурна нагоре по стълбите. Един поглед към мрачните лица, събрани в стаята на сестрите, застинали на фона на гирляндите и веселието, и обзелия го хлад се превърна в ужас.

Пол Сийли пристъпи напред. Със съсипан вид той стисна ръката на Том.

— Сестрата минала на проверка в три и половина. И Брий, и бебето спели. Когато след по-малко от час отново проверила, Брий била мъртва.

Том не можеше да проумее. Нито Пол.

— Сърцето ѝ просто е спряло. Никакво предупреждение. Никакво насилие. Дежурният лекар опита дефибрилация, но бе твърде късно. Може и да е починала веднага след обиколката в три и половина.

Том се намръщи. Прокара ръка през косата си.

— Не зная какво се е случило — каза Пол. — Изследвахме я. Сърцето ѝ беше здраво.

— Къде е тя? — попита Том с прегракнал глас.

— В стаята си. Преместихме бебето в детското помещение. То е добре.

Том едва чу последното. Вече се беше устремил по коридора към стаята, където бе оставил Брий жива преди толкова малко време.

За миг спря на прага. Тя спеше. Това бе всичко. Тя спеше. Три стъпки и той бе до леглото, но щом докосна страните ѝ, разбра.

Бяха леденостудени. Попипа шията, ръката ѝ, дланта ѝ. Бяха студени, твърде студени.

Разтърка дланта ѝ, за да я стопли и извика името ѝ дрезгаво. Лицето ѝ беше бледо и восъчно, миглите тъмнееха върху страните ѝ, също като косата ѝ върху възглавницата. Носът ѝ беше изящен, брадичката ѝ нежно заоблена. Устните ѝ бяха извити в лека, сладостна усмивка.

Изглеждаше спокойна, дори щастлива и красива, твърде красива, за да е мъртва.

— О, скъпа — прошепна Том и целуна ръката ѝ.

Тя носеше уханието на маслото за вана с мирис на люляк, което Брий бе използвала предната вечер, и на спирт, там, където анестезиологът бе разтъркал с памук, за да сложи упойката.

Докато Том стоеше, миризмата на спирта изчезна и остана само мекота с ухание на люляк. Долепил устни до нея, Том издаде продължителен, приглушен, скръбен вопъл.

Нямаше шега. Нямаше грешка. Брий — неговата Брий — беше мъртва.

Времето спря да тече. Том седеше край леглото ѝ, държеше дланта ѝ, галеше ръката ѝ, целуваше страните ѝ. Повтаряше ѝ, че я обича, и вдъхваше топлина в студените ѝ пръсти. Притискаше ги към шията си, вглеждаше се в лицето ѝ, проследяваше всяка черта, запаметяваше всяка тъкан и форма. Опитваше се да приеме, че Брий няма — никога вече няма — да се събуди и да разцъфне в усмивката, която той толкова обичаше.

По някое време Пол влезе в стаята и тихо попита:

— Мога ли да помогна с нещо?

Внезапно врхлетян от безумна ярост, Том бързо се извърна към него. Какво стана? Идеше му да изкрещи.

Тя бе поверена на твоите грижи, така че защо те нямаше тук? Защо никой не мина на проверка по-рано? Човече, ти знаеше, че тя умря веднъж. Знаеше това! Как можа да направиш всички онези изследвания и да не разбереш, че сърцето ѝ е слабо?

Яростта отстъпи при мисълта, че сърцето на Брий не беше слабо. Единственото, което Том успя да промълви, бе съкрушеното.

— Върни ми я.

Пол разтърка шията си с ръка.

— Какво не бих направил, за да мога. Малкото пациенти, които съм губил, са умирали в резултат на катастрофа, неизлечима болест или старост. Никога преди не съм губил някого като Брий.

Нито Том. Той докосна бузата ѝ. Хладът на кожата ѝ премина през него, потискайки всичко.

— Да се обадя ли на някого? — попита Пол.

Джулия. Том трябваше да позвъни на Джулия. Но все още не беше готов да дели Брий с другиго. Затова само поклати глава.

Развидели се след седем часа. Том не беше помръднал, освен, за да погали другата част от Брий — косата ѝ, бедрата ѝ, краката ѝ. Нозете ѝ бяха ледени. Веднъж му беше казала, че нозете ѝ винаги са студени. Том помнеше, че ѝ бе повторил онова, което майка му беше изрекла за женската топлина, съсредоточена в областта на сърцето.

Също като мъжката, помисли той сега. Сърцето му беше разбито. Цялата му топлина беше изтекла през зейналите пукнатини. Том бе студен почти колкото Брий.

— Том? — долетя уплашен глас зад гърба му.

На вратата стоеше Джулия, бледа като призрак и трепереща. Очите ѝ бяха приковани върху Брий.

— Събудих се преди час със странно усещане. Не можах да го преодоля. Затова пристигнах. Спряха ме на рецепцията.

Джулия пристъпи към леглото с поглед все още вперен в Брий. Носеше малък подарък. Когато протегна ръка, за да докосне лицето на Брий, той падна на пода незабелязан.

После Джулия закри с длан устата си. Погледът ѝ се отмести към Том.

— Сърцето ѝ не издържало — рече той.

— Не. Тя просто е заспала и се усмихва в съня си.

Том поклати глава.

— Но тя беше добре — запротестира Джулия. — Здрава. Силна. Жените не умират по време на раждането. Не и тук. Не и в наше време.

Извърна се към вратата, сякаш за да повика лекар, който да излекува болката на Брий. Том я възпря с дрезгав глас:

— Твърде късно е. Тя е мъртва.

— Не е.

— Мъртва е. Тук съм почти от пет часа. Брий вече я няма.

Все още отказваща да повярва, Джулия поклати глава, но когато отново погледна Брий, избухна в сълзи.

Том я прегърна, колкото заради нея, толкова и заради себе си. Двамата с Джулия имаха нещо общо помежду си. И двамата обичаха дълбоко Брий. Сълзите на Джулия даваха израз на неговата собствена скръб по начин, който бе невъзможен заради студа в гърдите му.

След известно време Джулия се отдръпна и притисна кърпичка към очите си. Гласът ѝ бе дрезгав и приглушен.

— Щях да ѝ кажа днес. Написах всичко в малката тетрадка, която да прочете, всичко, което се случи в онези дни, моите причини и чувства.

Погледна Том с насълзени очи.

— Ти се досети след онзи разговор в градината, нали?

— Не. Не и допреди няколко часа. Разглеждах снимките, на които си заедно с Нанси и Брий. Има семейна прилика.

Хрумна му, че трябва да промени времето, но не можеше, просто не можеше.

Джулия докосна рамото на Брий. Приглади болничната нощница и също тъй нежно разтри кожата отдолу.

В усмивката ѝ имаше толкова скръб, че ако сърцето на Том бе все още здраво, в този миг щеше да се пръсне на парчета.

— Красива Брий — прошепна Джулия. — Красива от самото начало.

Думите започнаха да се леят от устата ѝ, привидно уместни, дори утешителни.

— Толкова се уплаших, когато разбрах, че съм бременна. Обичах я през цялото време, докато я носех в утробата си, а и Хейуд ме обичаше. Той ме накара да забравя за Виетнам. Двамата си изградихме един вълшебен живот. Когато Брий се роди, бях толкова щастлива. Мислех си, че някак, независимо как, всичко ще се нареди.

Джулия замълча. Том поднесе ръката на Брий към устните си и я целуна. Вдигна поглед и се зачуди дали Брий усеща присъствието му. Зачуди се и дали усеща присъствието на Джулия и дали може да чуе нейния разказ. От цялото си сърце искаше да е така.

— Знаеше ли твоето семейство за Брий? — попита той. Въздишката на Джулия беше бурна.

— Не, за бога. Бяхме католици. Бях извършила прелюбодеяство. Те нямаше да ме разберат. Бях отишла на изток, за да бъда със съпругата на един от военните другари на Теди, и семейството ми не можеше да приеме това. Теди беше безследно изчезнал. Считаха, че трябва да си седя у дома. Но, Господи, това беше толкова потискащо. Обаждах се вкъщи веднъж седмично, за да разбера дали има някакви вести. Не можех да се насиля да звъня по-често. Брий беше на две седмици, когато научих, че са открили Теди. Бяха го откарали в болница в Германия. Беше загубил единия си крак и щеше да се нуждае от грижи. Не знаех какво да сторя.

— Обичаше ли Хейуд? — попита Том, както би направила Брий.

— Така, както обичах Теди ли?

Преди да погледне отново към Брий, Джулия се усмихна все тъй тъжно.

— Хейуд беше нещо, за което да мисля, когато мислите за Теди ставаха непоносими.

Гласът ѝ потрепери.

— Но обичах Брий. Наистина.

По бузите ѝ отново се затъркаляха сълзи. Почти благоговеещо Джулия погали страните на Брий, челото, брадичката ѝ.

— Брий — прошепна тя. — О, Брий. Може би ако бях по-зряла или по-уверена в себе си. Бях убедена, че Теди е мъртъв. Когато открих, че е жив, почувствах огромна вина. Докато съпругът ми изживяваше кошмар, аз бях пристъпила брачната си клетва. Болката да те изоставя изглеждаше справедливо наказание.

— Мислила ли си да промениш това?

— През цялото време. Но в началото Теди беше болен, а после се родиха първо Нанси, след това и Скот, и с течение на времето ставаше все по-трудно да им кажа за Брий. А и Хейуд ми беше забранил да я виждам. Заплаши, ако го направя, че ще ме разобличи. Трябваше да чакам, докато умре. Теди почина месец преди него.

Джулия потрепери.

— Странно съвпадение.

Вече нищо не можеше да изненада Том. Абсолютно нищо.

— През цялото това време — рече Джулия със съжаление, — през цялото това време аз бях тук и не проговорих. Страхувах се, че Брий ще ме отхвърли. Стигаше ми, че мога да я виждам. Затова не казах нищо до деня, в който тя помисли, че онази жена е майка ѝ, но дори тогава не разкрих цялата истина.

Том бе поразен от бързина, с която се беше сбъднало желанието на Брий. В същия ден, когато тя бе пожелала да види майка си, Джулия бе излязла от сянка. Жената с мерцедеса бе заблуда.

— Значи си родена в Калифорния? — попита той.

— Близо до Сакраменто.

— Коя е Мати Райън?

— Аз. Райън е моминското ми име. Мартина е средното. Като малка всички ме наричаха Мати. Всички, освен Теди. За него винаги бях Джулия.

— Откъде дойде името на Брий?

— От баща ми. Брайс.

Тя погали косата на Брий.

— Поне това Хейуд ми позволи да запазя. Не бях сигурна, че ще го направи. Като разбрах, много се зарадвах. Баща ми беше силен човек, с гъста кестенява коса.

Брадичката ѝ потрепери.

— О, Брий — прошепна Джулия. — Трябваше да ти кажа по-рано.

И тихо заплака.

Том вдигна от пода забравения подарък. Беше малък и компактен, досущ като дневник. Сложи го в ръцете на Брий.

— Мисля, че тя знаеше. Каза ми колко много значиш за нея. Искаше да бъдеш кръстница на бебето.

Джулия заплака още по-силно. Изпод кърпичката, която притискаше към носа си, долетяха думите ѝ, накъсани и изкривени.

— Бях толкова щастлива... рано тази сутрин... не можех да заспя... затова отворих подаръка на Брий... албум за бебешки снимки... заедно с това.

Извади от джоба си един сгънат лист и го даде на Том.

„Скъпа Джулия,

Този подарък е всъщност от моето бебе, така че ще имаш къде да слагаш неговите снимки (сигурна съм, че ще е момче). Той ще те обича. Ще знае, че при нужда, винаги може да се обърне към теб. Ще знае, че ти го обичаш. И тъй като самата аз зная всичко това, ще бъда поласкана, ако станеш негова кръстница. Ще бъда поласкана, ако мислиш за Том, бебето и мен като за твоето Панамско семейство.

Ти започна да означаваш толкова много за мен. Не зная защо, но винаги, когато сме заедно, нещо става. Караш ме да се чувствам по-добре дори когато преди това не съм се чувствала зле. Твоята подкрепа ми беше много нужна особено през последните месеци. Бременността бе малко плашеща за мен. Ти ми помогна да мина през нея. Имам късмет, че си тук. Благодаря ти за приятелството.

С обич:
Брий“

Том се взря в бележката, после внимателно я сгъна и я върна на Джулия. Хвана я за раменете, но мина известно време, преди да проговори.

— Не знаех, че е написала това. Но се радвам, че го е направила.

Трогателните думи го накараха да изпита още по-голяма празнота.

Когато Джулия утихна, подсмърчайки, погледна край леглото.

— Къде е бебето?

— В детската стая.

— Беше ли там?

— Не.

— Том, аз ще помагам. Ще ми позволиш ли?

Нима имаше някакъв избор? Не можеше да мисли за бебето. Не можеше да мисли за бъдещето, точка. Неведнъж бе присъствал в съда, когато подсъдимият беше осъждан на доживотен затвор без право на обжалване.

Бе се опитвал всячески да си представи какво е усещането да се изправиш пред безкрайни години на мрачно и пусто съществуване. Сега за пръв път Том разбра какво е усещането.

Възможностите за избор в малкия град са ограничени. Панама имаше само един погребален агент и само едно гробище. Том уреди нужните приготовления от болницата и остана при Брий до пристигането на катафалката. Едва след като я изнесоха, той събра сили да си тръгне.

Тъй като знаеше желанието ѝ, Том закара бебето у дома. Сестрите го облякоха в малките дрешки, сложени в сакчето му, и го увиха в одеяла, за да не настине. Джулия го притискаше, докато Том шофираше.

Заедно го сложиха в кошарката, която Брий бе избрала, а после, сякаш безкрайно дълго, Том просто застина на място, взирайки се наоколо.

Брий беше там — в лампата във формата на зайче върху бюрото, в нарисувания палячо, в закачената над кошарата костенурка. Беше изпробвала удобствата на десетина люлеещи се стола, преди да купи този, боядисан в бяло, с дамаска в тъмносиньо и жълто.

Беше го поставила до прозореца с обич.

Къде си Брий? — крещеше ужасът в гърдите му. Нуждая се от теб. Не мога да се справя. Не и сам.

Съсипан, той сновеше от стая в стая с вдървени нозе и изтръпнали крайници. Брий бе навсякъде — на тоалетната масичка в спалнята, в чекмеджето за лекарства в банята, по стените на кабинета му, върху рафтовете с книги във всекидневната и кухненския плот. Уханието ѝ направляваше стъпките му, следвани от екота на гласа ѝ. Том се обръщаше назад и виждаше, че нея я няма. Самотата се затвори над него, пуста и мъртвешка.

После иззвъня входният звънец. Беше Флаш, който изглеждаше също толкова съкрушен, колкото Том. След него се появи хлипащата Джейн, търсеца утешителна прегръдка. След Джейн се появиха майка ѝ и Ема. След малко, с плъзването на новината, пристигнаха и други — Лиз, Аби, Мартин, Лий Ан, Елиът, Ърл и съпругите им, свещеникът, който бе бракосъчетал Том и Брий преди по-малко от година. Очевидно никой не се сещаше, че е Коледа. Скръбта им бе дълбока, състраданието им искрено.

По обед къщата се бе напълнила с панамци, дошли да изразят съболезнованията си.

Пристигнаха приятели от детските години на Брий, приятели на баща ѝ, нови приятели, редовни посетители на закусвалнята. Те отваряха вратата, за да приемат новодошлите. Отговаряха на телефонните позвънявания. Донасяха храна, въпреки че Том не можеше да сложи залък в устата си. Изразяваха съболезнования, проливаха сълзи, говореха за Брий с приглушени гласове. Когато си тръгваха, други пристигаха. Том получаваше прегръдки и от приятели, и от познати. Всички до един бяха съкрушени.

Единственият светъл лъч беше бебето. Посетителите, които се промъкваха в детската стая на горния етаж, се връщаха усмихнати.

— Голям красавец — каза някой на Том.

А друг:

— Висок и снажен като татко си.

Самият Том не знаеше какво изпитва към бебето. Беше достатъчно уморен и вцепенен, за да го признае пред Джейн, която го откри сам в кухнята. Той пренареждаше върху плота увитите в станиол пакети, ненужно занимание при всички жени наоколо, но просто не знаеше с какво друго да се захване. Не можеше да се засмее, не можеше да се разплаче.

Някога експерт в светските разговори, сега не знаеше какво да каже.

Джейн започна със своето признание.

— Том, аз зная за желанията. Брий ми каза. Страхуваше се, че това може да стане.

Том прокара ръка през косата си.

— Тя знаеше повече от мен. Трябваше да се вслушам в думите ѝ.

— Тя не знаеше, поне не със сигурност. Просто се безпокоеше. Но толкова се радваше за бебето. Копнееше да те дари с него. Не би искала да изпитващ угризения.

— Защо не? Тя ми върна живота, а какво направих аз? Отнех нейния.

— Не си.

— Тя умря заради моето бебе.

— Тя избра да роди твоето бебе.

— Да, добре.

Том отпусна рамене.

— Ще ми се да не го беше правила. Ще ми се да ме бе попитала. Щях да предпочета нея пред някакво бебе.

— Том, бебето няма вина. В никакъв случай не го обвинявай.

И Том си повтаряше все същото. Би било толкова лесно да каже, че ако не беше бебето, Брий щеше да е жива. Толкова лесно, толкова жестоко, толкова грешно.

Том въздъхна.

— Не зная дали мога да направя това.

— Кое?

— Да живея без Брий.

— И преди си живял без нея.

— И обърках всичко.

— Сега имаш бебето. То ще те държи в пътя.

Том се вгледа в терасата, която Брий обичаше, в гората, която Брий обичаше, в потока, който Брий обичаше.

— Исках Брий. Исках двамата заедно да бъдем родители. Няма да е същото.

— Не го ли обичаш? — попита Джейн.

— Обичам го.

Том пое въздух. Миг по-късно той сякаш експлодира в гърдите му.

— Но как да преглътнеш такова нещо? На кого да се разгневиш? Кого да обвиниш? Какво да направиш?

Откъм задната врата дойде тихо почукване.

Том видя Верити през стъклото и чувствайки странна необходимост да поговори с нея, отвори вратата.

Верити притискаше към гърдите си едно малко пакетче, обвито като за подарък. Когато се поколеба и внимателно погледна зад гърба на Том, за да види кой друг ще разбере за идването ѝ, той я придърпа навътре.

В началото Верити не продума, сякаш нямаше сили да го направи. Очите ѝ бяха пълни с такава скръб, че Том разбра защо е изпитал потребност от присъствието ѝ.

— Рядко се срещат хора като Брий — рече тя най-накрая.

Мекият ѝ южняшки провлачен говор звучеше още по-бавно заради скръбта.

— Умря твърде рано.

— Непрекъснато се питам дали можех да предотвратя това.

— И с мен е така.

— Тя умря, осъществявайки желанието си.

Том искаше да възрази, но не можеше. Припомни си лицето на Брий в смъртта. Онази усмивка, онова спокойствие щяха винаги да го съпътстват.

— Тя искаше да си щастлив — рече Верити.

— Без нея?

— Не беше сигурна, затова пое риска. Не изпитваше съжаление.

— Но сега аз съм сам с нейното бебе.

— Това е твоето бебе.

— То се нуждае от Брий.

— Но не може да я има. Тогава кой ще го обича и ще го отглежда така, както би правила тя?

Том знаеше кой. Но не знаеше как.

Верити погледна обезпокоена Джейн, а после внезапно появилите се Доти и Ема.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя и се обърна.

Но Том я хвана за ръка и посочи пакетчето, което Верити притискаше към гърдите си.

— Какво си донесла?

Все тъй шепнешком тя рече:

— Може да почака.

Внезапно Джейн се озова до Том.

— Направила си нещо, нали?

Верити изглеждаше смутена.

— Не е кой знае какво. Искях да бъде готово за даряването.

— Съжалявам за тогава. Брий искаше да си там. Аз също. Каквото и да е казала майка ми, е било подло и абсолютно невярно.

Зад гърба им се дочу възмутено мърморене. Джейн не му обърна никакво внимание. Нито пък Том.

Брий се бе възхищавала на Верити. Би се зарадвала на този подарък.

В кратък изблик на чувство — опълчване в момент на безпомощност — Том каза:

— Ще се радваме на подаръка ти, бебето и аз.

Верити поддържа пакетчето колебливо и най-накрая разтвори ръцете си. Пакетите бяха всъщност два. По-малкият, отгоре, бе останал незабелязан. Веднага щом се озоваха в ръцете на Том, Верити изскочи през вратата и си тръгна.

Отзад долетяха злорадите думи на Доти:

— Поне има благоразумието да излезе през задната врата.

Том погледна Джейн, която бе вперила поглед в него. В мълчаливо съгласие сложи пакетите на масата.

— Защо просто не ги прибера вместо теб? — предложи Ема.

Но Том вече отваряше най-големия, загърнат в ярка бебешка обвивка. Представи си как от вълнение Брий би разкъсала опаковката и почувства частица от нейното въодушевление. Вътре имаше друга хартия. Том я разкъса и извади едно одеялце. То беше с размерите на бебешка кошара, в тъмносиньо, жълто и бяло, за да подхожда на детската стая, и много по-красиво от всичко, което двамата с Брий бяха виждали в магазините.

— Прекрасно е — промълви Джейн и плъзна длан по меката плетена вълна.

— Да не би да е помислила, че бебето ще остане без одеяло? — заслунчи се Доти от ярост.

— Сегашното не е ръчно изработено — рече Том. — Предпочитам да използвам това. Брий щеше да постъпи така.

— Ако не беше тази жена, Брий щеше да е жива.

Том погледна Доти.

— Откъде реши това?

— Верити Грийн я подкокороса. Брий бе твърде стара да ражда деца.

— Майко! Това е налудничаво. А и ти й каза да чака.

— О, млъкни.

— Не, ти млъкни — отвърна Джейн и сякаш стана още по-висока от Доти. — Брий направи онова, което желаше. Никой не я е принуждавал. Ако пое риск, то бе, защото не искаше да живее с другата възможност. Трябваше ми известно време, но вече разбирам как се е чувствала.

Доти кимна с глава.

— Значи ще ходиш в училище по изкуствата. Ако не внимаваш, ще свършиш като Брий.

— По-добре така, отколкото да живея както досега.

Доти ахна.

Ема я изведе от стаята с думите:

— Разстроена е. Ще се оправи.

Джейн се вгледа след тях със стиснати зъби, после се обърна към Том.

— Вече съм се оправила! Да, ще отида в училище по изкуствата. Особено сега. Ще го направя не само заради себе си, но и заради Брий.

Очите ѝ се насълзиха. Джейн притисна изгризаните си нокти към устните си. Съкрушено каза:

— Толкова много ще ми липсва.

Том не продума. В живота му отново бе зейнала празнотата, празнотата от отсъствието на Брий. Искаше му се да може да заплаче. Потискането на събиращите се в гърдите му чувства беше болезнено.

Джейн му подаде по-малкия пакет. Беше увит в коледна хартия, а отгоре имаше картичка с неговото име с почерка на Брий.

Първият му подтик бе да остави пакета при останалите под елхата. Още нямаше сили да ги отвори. Тези подаръци бяха последните, които някога щеше да получи от Брий. Щом ги отвореше, те щяха да изчезнат.

Но нещо го накара да вземе този пакет от Джейн и да отвори картичката.

„Мили Том,

Помолих Верити да ме научи да плета. Не съм много добра, но това е резултатът. Работех върху него през всички онези следобеди у Верити през последните няколко седмици. Представлява шал, в случай че не можеш да познаеш. Не придирай много. Пълно е с грешки. Но любовта е повече от грешките. Обожавам те.

Брий“

Том остана цяла нощ в детската стая с виненочервения шал увит около врата си. Единствено изтощението го унасяше на пода, докато бебето спеше.

Будеше се заедно с него, сменяше пелените и го хранеше, както Джулия му бе показала. После сядаше в красивия бял стол и люлееше бебето, за да го приспи, както Брий би направила, и нито веднъж през цялото време не дочу гласа ѝ и не видя усмивката ѝ.

Тогава му хрумна, че всички тези приказки за разни същества от светлина и три желаниа бяха хубаво нещо, но смъртта бе истинска. Тя беше труден за приемане, но необратим факт.

Сега се люлееше в стола по-силно, търсеше утеха, но не намираше. С всяка следваща минута болката от липсата на Брий растеше.

Болката от нейната липса.

Страх от бъдещето.

Ужас. Всепоглъщащ ужас. Щяха да я погребват следобед на следващия ден. Том не знаеше как ще застане там, вледенен до мозъка на костите си, сам както никога преди, и ще гледа.

Но Том не беше сам. Когато пристигна на гробището до църквата, вече се бе събрала огромна тълпа, а после, докато чакаше на входа, катафалката се зададе, пробивайки си път през още повече хора. Очевидно целият град се беше стекъл. Докато ковчегът се пренасяше от катафалката по тясната пътека в гробището, хората протягаха ръка да докоснат Том, който вървеше отзад.

Този допир му вдъхваше известна топлина. Денят беше мрачен. Гробището бе засипано с трийсетсантиметров сняг.

Том носеше тъмен костюм, палто и виненочервения шал от Брий, но беше гологлав и без ръкавици.

На гроба хората се скупчиха около него. Той смътно осъзнаваше кой къде е, усещаше единствено, че те са наблизо и са загрижени. Свещеникът говори простичко. Солистът на хора пях красиво. Очите на Том бяха приковани в ковчег, в Брий. Беше облечена в роклята, която носеше в сватбения си ден. Джулия бе настоявала за това. Том винаги щеше да я помни такава, както бе изглеждала в онзи ден, неговата невеста, неговата първа и последна, единствено истинска любов.

Когато се приготвиха да я спуснат в земята, Том бе разтърсен от ужас. Протегна ръка и сграбчи дървото, сякаш за да предпази Брий от необратимостта на смъртта. Но дървото беше студено. Онова, което

беше Брий — нейната ведрост, нейната жизненост, нейната обич — не бе там.

Тази мисъл се стовари върху плещите му. Съкрушен, Том отстъпи назад. Ковчегът бавно бе спуснат в земята. Докато гледаше, Том почувства толкова силна болка, че започна да се тресе. Тогава внезапно един-единствен слънчев лъч прониза облаците и докосна дървото, придавайки му меко кестеняво сияние и онази топлина, която търсеше Том. Той затвори очи и ги отвори, но топлината остана. Тялото му се стегна. Сърцето му подскочи. Като насън, той усети присъствието на Брий. То започна от топлината на този вълшебен слънчев лъч и се премести в шала около врата му, но не остана там. Том го усети в хората, които протягаха ръце и го прегръщаха един по един, преди да си тръгнат. Съзря го в окъпаната в бяло камбанария на църквата, където се бяха венчали, в градския парк, където се бяха смели, по улиците, из които бяха вървели. Дори знаеше, че ще го открие във вилата на „Уест Елм“, където спеше синът им под зоркия поглед на баба си.

Брий бе неговата сродна душа. Смъртта ѝ не можеше да промени това. Брий беше слънчевият лъч в мрачен ден, беше неговият слънчев лъч от самото начало и все още бе с него, надхитряйки смъртта по свой собствен изобретателен начин.

Наистина усещаше присъствието ѝ толкова силно, че когато най-накрая тълпата се разпръсна, почти очакваше да я види.

Вместо това съвсем наблизко в отъпкания скоро сняг стоеше баща му.

Нещо вътре в Том се пропука. Смътно съзнаваше, че Алис и трима от братята му също са там, но стоеше с поглед, прикован в баща си, баща му, който изправи превитото си от възрастта тяло до височината на Том и тръгна към него, баща му, който спря едва когато приближи съвсем, а после, в продължение на минута, постоя мълчаливо и скръбно.

Том не бе сигурен какво вижда, защото погледът му беше замрежен от сълзи. Но почувства неща, които дотогава, вцепенен, не беше усетил, почувства обич, скръб и необходимост. Почувства разкажание и прошка, почувства приемане. И внезапно се усети десетгодишен да се връща у дома — към мястото на безусловна обич.

Една протегната ръка бе единствената покана, от която се нуждаеше. Прегърна силно баща си и зарови лице в яката на палтото му, което носеше познатия и пълен с топлина, дори след толкова много години, мирис на дома. И заплака така, както бе неспособен до този момент. Плачеше за Брий, плачеше за майка си, плачеше за всички онези неща, изгубени в блатото на успеха. Всичко това излизаше от гърдите му като задавени хълцания, които щяха да го смутят, ако баща му бе направил и най-малкия опит да го отдръпне от себе си. Но дори когато Том изплака всичките си сълзи и остана все тъй вкопчен, баща му продължи да го прегръща.

След известно време се приближиха и останалите. Том прегърна всеки един от братята си в безмълвна благодарност и поплака заедно с Алис, която бе познавала Брий и усещаше загубата ѝ. Заведе ги на гроба, сигурен, че Брий би оценила това, и разбра, че е така по топлината в гърдите си. После, намирайки отново топлина, ги покани у дома.

Сега усети нова припряност. Независимо от краткото разстояние до къщата нетърпението му нарастваше.

Щом пристигнаха, той остави семейството си с онези най-близки приятели, които отново се бяха събрали, и се втурна нагоре по стълбите към детската стая. Джулия се бе навела над кошарата и галеше гръбчето на бебето. Том видя, че е плакала. По погледа ѝ разбра, че и тя е отгатила неговите сълзи.

— Току-що го нахраних — каза тя. — Вече се унася.

С облекчение и разбиране потърси очите му, стисна ръката му и излезе от стаята.

Бебето беше завито с изплетеното от Верити одеяло. Том го отметна и го вдигна, като придържаше с едната ръка главичката и гърба му, а с другата дупето. Бебето нямаше нищо против. Нито правеше физиономии, нито шаваше. Малките ръчички и крачета бяха извити почти като в ембрионална поза. Притворените оченца бавно се отвориха.

Том почувства тяхната топлина и в този миг Брий отново беше с него. Бебето имаше нейната уста, нейните изящни уши, формата на лицето ѝ, спокойния ѝ нрав. Беше му завещала всички тези неща. Те

щяха да му отиват. Но у него имаше и други неща, дори като се изключеха очите на Том.

Имаше свой собствен нос и брадичка, свое собствено сладко гласче и мозък, който караше — малките му пръстчета да помръдват по начин, направляван единствено от него.

Том сложи бебето в сгъвката на лакътя си и провря пръст в малките му пръстчета. Те веднага се обвиха около него и го стиснаха. Том седна в люлеещия се стол и започна да се поклаща бавно, утешително, напред-назад.

Брий одобряваше това. Той усещаше силата на съзаклятническата ѝ усмивка. Ами ако това бе невъзможно? Жалко. Но така или иначе той я усещаше.

Когато Брий се усмихнеше по този начин, Том се чувстваше силен. Чувстваше, че може да бъде добър баща, че може да бъде добър човек, че въпреки всичко може да продължи да живее и да я накара да се гордее с него. Когато Брий се усмихнеше по този начин, той вярваше.

— Хубаво момченце — долетя от вратата дрезгав глас.

Том вдигна очи.

— Казва се Уайът.

Харис Гейтс се приближи да го погледне отблизо.

— Определено е смесица и от двама ви. О, зная. Никога не съм се срещал с нея. Но видях онези снимки. Изглеждаше добър човек.

— Най-добрият — рече Том.

Въздъхна дълбоко, по-дълбоко, отколкото бе въздишал от смъртта на Брий насам. Болката все още съществуваше, но вече бе поносима.

— Удивително е. Преди две години не подозирах за съществуването ѝ. Познаваме се едва от четиринадесет месеца. Понякога си мисля, че тези четиринадесет месеца са били предопределени. Може би това е всичко, което ни е било писано да имаме.

Погали копринената кестенява коса на бебето и преглътна. Очите му отново плувнаха в сълзи. Несмущаван, той не посегна да ги изтрие.

— Някога ми се струваше, че тя е възкръснала, единствено за да изкупи греховете си.

— Не го ли направи?

Беше ли го направил? Беше дал на Брий дом, който тя обичаше, бижута, венчална халка, сватбено пътешествие, кола. Беше неин готвач, сервитьор, шофьор. Беше я слушал, когато тя говореше. Беше заедно с нея ден и нощ, черпейки радост от нейната радост. Беше я превърнал в център на своята вселена и я бе обичал с цялото си сърце.

Нима изкуплението можеше да бъде толкова сладко? Всичко бе възможно.

— Тя ми написа бележка — каза баща му. — Беше с подаръка, който ми изпрати. Пишеше, че си я направил по-щастлива, отколкото е подозирала, че е възможно. Заблуждавала ли се е?

Том се вгледа в бебето. Малката му бузка беше долепена до шала, изплетен от майка му. Очичките му бяха затворени, малките му устенца помръдваха в съня. Том си спомни, че устните на Брий правеха нещо подобно, а после, когато той я събуждаше с целувка, се разтягаха в усмивка.

— Не. Не се е заблуждавала.

— Само заради катастрофата ли го направи? Защото чувстваше, че ѝ го дължиш?

— Не. Направих го заради нея. Защото я обичах. Защото исках да бъде щастлива. Защото нейното щастие ме правеше щастлив.

Което пак звучеше егоистично.

— Значи пак се въртя около себе си? Баща му поклати отрицателно глава.

Том се вгледа в изрязаното му като канара лице. Възрастта го беше изсушила и бе добавила бръчки и белези, но това лице оставаше все тъй твърдо, лице, от което хората се възхищаваха. Майка му със сигурност се бе възхищавала. Том я беше виждал да го търси навън, вирайки се през прозореца в края на деня, дори когато я беше виждал за последен път и когато бе отказал да признае пред себе си колко болна е тя.

— Направих ужасни грешки.

— Да — рече баща му. — Така е. Настъпи тишина, а после буря от думи.

— Както и аз. Трябваше да приема извиненията ти по-рано, трябваше да се запозная с твоята Брий. Пропуснах своя шанс. А сега е твърде късно.

Като размишляваше над това и гледаше заспалото в скута си бебе, Том си спомни думите върху картичката, която бе пристигнала с шала му.

Не придирай много, беше написала Брий. Пълно е с грешки. Но любовта е повече от грешките.

Любовта е повече от грешките. Хрумна му, че животът се състои именно в това. Мъдра жена беше неговата Брий.

Нежно докосна меката бебешка главица. Пулсът там приличаше на шепот, но сладък шепот. Вдигна глава към тавана. Беше го боядисал в снежнобяло, чиято яркост се подсилваше от сиянието на лампата, купена от Брий. Сгрян от тази светлина, Том почувства близостта на Брий и се усмихна.

ЕПИЛОГ

Снимките са нещо чудесно. Те улавят мигове, които иначе ще бъдат изгубени, и ги запазват завинаги. Някои казват, че снимките са плоски и безжизнени. Аз не съм съгласна. Когато фотоапаратът попадне в умели ръце, се появява снимка, която улавя цялата вселена от чувства.

Къщата на Том Гейтс е пълна с такива снимки. Непрестанно се удивлявам, когато отида да се грижа за Уайът и открива нови фотографии. Това са обикновено нови снимки на Уайът. Том никога не се уморява да го снима. Но има и други, които не са правени скоро, а са наскоро промити и поставени в рамка. Те са на Брий. Нали разбирате, това е двупосочна улица. Том документира живота си с Уайът, за да види Брий, и живота си с Брий, за да види Уайът.

О, зная. Считате, че Брий всъщност не може да види тези снимки. Може и тъй да е. А може и да ги вижда. Понякога забелязвам, че в един миг Том е развълнуван от нещо, а в следващия внезапно поема въздух, изправя рамене и се успокоява. Не казва нищо, но аз зная, че мисли за Брий. Дали тя присъства в къщата му?

Не мога да кажа, че не е така.

Именно Брий започна историята със снимките и нямам предвид албума, който ми даде. Сред подаръците, които остави под коледната елха, имаше специална кутия за Уайът. Тя съдържаше три нейни, поставени в рамка, снимки, направени от Том по време на твърде краткия им брак. Никой, който ги види, не може да сдържи усмивката си. Те улавят всичко онова, което беше Брий — нейната топлина, одухотвореност, любовта ѝ към живота, който бе открила.

Изминаха месеци, преди Том да отвори онези коледни подаръци. Дълго след като елхата беше изнесена, той ги държеше закуп. Твърдеше, че е получил всичко, което е желал — своя син и изплетения от Брий шал във виненочервено. Едва когато настъпи пролетта и луковиците на нарцисите, които, противно на моите ботанически разбирания, той бе посадил на гроба ѝ в един ветровит

януарски ден, избуяха в красив жълт цвят, Том се почувства достатъчно силен, за да отвори останалите подаръци. Сред тях имаше книги, които бе искал, фирма с надпис за кантората и шофьорски ръкавици. Имаше красиво кожено куфарче, върху което бяха гравирани инициалите му. Имаше малко стъкло с сърце, в чиято вътрешност се преплитаха многоцветни завъртулки и чиято единствена стойност бе неговото послание. Дори сега, пет години по-късно, Том го носи в джоба си всеки ден.

Онези първи месеци след смъртта на Брий бяха най-тежки за него. Често го намирах седнал в люлеещия се стол с бебето, заспало в скута му, с насълзени очи и съкрушено изражение. Сякаш Брий беше ампутиран крайник и Том продължаваше да я усеща, и скърбеше отново и отново, когато откриеше, че нея я няма. С времето прие мисълта, че това, което бе останало от Брий, бе душата ѝ. Това не означаваше, че престана да чувства липсата ѝ. През онази първа година прекарваше много време у дома, грижейки се за Уайът, да, но неспособен да излезе и просто да се повесели. И с мен беше така след смъртта на Теди. Усещането за празнота, за вина, че аз продължавам да живея, за страх от бъдещето без него, бе непреодолимо.

Особено празниците — без човека, когото обичаш повече от живота — бяха болезнени. Понякога Том привързваше Уайът към гърдите си и се включваше в празненствата, но всеки можеше да забележи, че сърцето му е другаде.

Две неща промениха това. Не, три неща. Не, четири.

Първото беше градът. Ако не друго, панамци бяха настойчиви. Не изпускаха от поглед Том, като му носеха храна дълго след погребението, обаждаха се често, за да разберат как е, отбиваха се, за да се грижат за бебето. Включваха го в своите планове, дори когато той се съпротивляваше, застанаха зад него, когато пресата най-накрая го откри, отнасяха се с него като с дългогодишен жител на града. Показваха му по десетки безмълвни начини, че не е сам.

Второто нещо бе семейството на Том. Сестра му и братята му си тръгнаха два дни след погребението, но баща му остана известно време. Краят на отчуждението помежду им означаваше всичко за Том, още повече с порастването на Уайът. На всеки няколко месеца някой от семейство Гейтс пристигаше в града. Когато Том почувстваше, че е изминало твърде много време от последната среща, той стягаше

багажа на Уайът и двамата отиваха у дома. Семейството беше опората на Том като дете. Сега отново бе така.

Третото беше работата. Мартин беше най-добрият съдружник, който Том би могъл да си представи. Когато самоличността на Том бе излязла за първи път наяве, Мартин може и да се беше почувствал застрашен, но това чувство напълно бе изчезнало още преди смъртта на Брий. Всъщност ролите им се размениха. Мартин се превърна повече в помощник, отколкото в наставник. Под надзора на Том, той се занимаваше с работата, която Том не бе в състояние да върши през онези първи мрачни дни. Когато Том се почувства готов да се върне към задълженията си, го очакваше такава процъфтяваща практика, че двамата с Мартин наеха още един адвокат.

Дори след като той навлезе в работата, Том отказа да работи на 8 часа. Искаше да отглежда сина си Уайът.

Да, Уайът. Уайът беше четвъртият и вероятно единственият най-съществен фактор, който накара сърцето на Том да забие отново. Как да не се усмихваш и заливаш от смях с такова дете? Опасявах се, че скръбта на Том ще превърне Уайът в мрачно дете, но стана обратното. Уайът отрано започна да се усмихва, да се закача, да бърбори и да обича да е сред хора. О, той си знаеше интереса. Несъмнено обичаше много и най-вече своя татко. Но когато баща му го водеше в закусвалнята, както често правеше, той беше във вихъра си. На тригодишна възраст имаше неустоима усмивка и долавяше по необясним начин настроенията на хората. Притежаваше способността на Том да очарова и общителността на Брий, беше безстрашен, пълен с енергия и изобретателен. Повече от всеки или всичко друго, той върна Том в света на живите.

Том има десетки негови снимки, пръснати из цялата къща, и други десетки в албуми, които са толкова интересни за Уайът, колкото всяка нова приказка за лека нощ. „Татко, помниш ли тази? Бабо, виж тази, тук сме двамата с теб. Татко, разкажи ми пак за времето, когато си направил тази.“ Някои от снимките са цветни, други са черно-бели. На някои Уайът е сам, на други играе с приятелчета, помага на Флаш в закусвалнята да приготви сладоледа с плодове за Ърл, бере боровинки заедно с Верити, празнува дипломирането на Джейн от училището по изкуствата.

Джейн се справя добре. Работи като съдебен художник към една пресгрупа в Бостън и излиза с детектива, свидетелствал в едно от делата ѝ. Доти казва, че бил гангстер и се интересувал само от парите ѝ, но тъй като те не са много, а и тъй като въпросният детектив идва от семейство с три пъти повече пари, се съмнявам, че е така. Освен това, приятелят детектив на Том го познава и гарантира за почтеността му.

Том защитава Джейн.

Защитава Верити.

Защитава и мен. Дори в онези първи дни след смъртта на Брий, той не ме предаде. Връзката ми с нея беше наша обща тайна. Том чувстваше, че е мое задължение да кажа на хората, мое право да го сторя. Даде ми време. И не проявяваше припряност. Присъствието ми в живота на Уайът не будеше подозрение. Хората знаеха, че двете с Брий се бяхме сблизили. Като кръстница на бебето беше съвсем естествено да помагам в отглеждането му.

Една кратка забележка, преди да продължа. Аз помагах. Това е всичко. Никога не се е поставяло под въпрос кой е главният пазител на Уайът. От самото начало Том вършеше всички онези неща, с които мъжете от моето поколение рядко се захващаха. Той повиваше и хранеше Уайът, къпеше го и играеше с него, напътстваше го и го възпитаваше. Никога не бягаше от неприятната работа, независимо колко мръсна е тя. Беше по-грижовен от всякога, когато детето капризничеше или боледуваше.

Уайът знае, че аз съм баба му. Знае това, откакто порасна достатъчно, за да разбира, защото целият град вече бе научил. За мълвата нямаше почивен ден! Новината се разпространи мълниеносно и се чуха не една и две нелюбезни думи. За известно време отново се почувствах изолирана, бях жената, измамила Хейуд и Брий, дошла в града с „тайна цел“, лъгала в продължение на четири години. Но после се държаха почтено. Разголих душата си и се подготвих за тяхното порицание като част от покаянието си. Когато вместо това получих разбиране и прошка, разбрах, че Панама наистина е моят дом.

Но всичко това дойде след още едно изпитание. Преди да съобща на града, трябваше да кажа на Нанси и Скот. Беше трудно. Бях крила тайната от тях много по-дълго, отколкото от Панама. Нанси прояви разбиране по-бързо и това бе разбираемо, защото беше виждала и харесала Брий. Докато тя се отъждествяваше с отчаянието, което бях

изпитвала при мисълта, че Теди е мъртъв, Скот се отъждествяваше с баща си и му бе по-трудно да приеме моята изневяра. Разбира се, ако не друго, Скот обичаше да бъде победител. Когато Нанси започна да ми гостува в Панама, той нямаше намерение да остане по-долу от нея и също започна да ме посещава. По онова време, поради стабилната фондова борса, парите от попечителството бяха започнали да се увеличават.

Скот се успокои.

Животът ми тук в Панама е хубав. Работата ми като продавачка на цветя поглъща такава част от времето ми, каквато аз съм готова да дам, а това означава, че мога да посрещна моя малък ученик в детската градина от училищния автобус всеки път, когато Том е в съда. Естествено, Том се извинява. Той се отнася с уважение към факта, че аз имам свои собствени задължения като делова жена, и дори само заради това щях да го обичам. Но се радвам, че мога да се грижа за Уайът така, както не можах да се грижа за Брий. Получих втори шанс. Тук кръгът се затваря.

Забелязвам такова затваряне и на още един фронт. Том има нужда от жена. Уайът може да е само петгодишен, но съвсем скоро ще порасне и ще прекарва много от времето си със своите приятели.

Том знае това. Разказвал е на Уайът достатъчно за Брий, така че нейното споменаване е неотменна част от живота на детето.

Така ще бъде винаги, и за двамата. Но те трябва да продължат напред.

В онези моменти, когато започвам да се гневя при мисълта, че Брий умря твърде млада, се сещам за катастрофата в онази снежна октомврийска вечер. Брий умря тогава. Ако не беше възкресена, тя никога нямаше да опознае нито Том, нито мен. Никога нямаше да изпита радостта, която изживя. Никога нямаше да остави частица след себе си чрез Уайът. Така че гледам на тези четиринадесет месеца като на дар.

Както постепенно и Том. Сега той знае, че може да оцелее без Брий. Може да бъде добър баща и способен адвокат, и да живее така, че Брий да се гордее с него. Тя е неотменима част от същността му. Но също както Брий охотно даде живота си, за да го дари с дете, Том знае, че тя не би искала той да остарее сам.

Наскоро в града пристигна нова жена, вдовица с подрастваща дъщеря и преуспяваща фирма за статистически анализ, която възнамерява да ръководи от дома си. Този дом е красива постройка вдигната на мястото на старата къща на Милърови на улица „Саут форест“.

Да, толкова много време бе нужно на Том да направи нещо с мястото. Чак две години след смъртта на Брий той събори старата изгоряла къща и след още две, през които теренът стоеше празен, построи новата, а после прояви голяма придирчивост кой ще я купи. Лично помогна на тази жена да изтегли заем. Името ѝ е Даяна, съкратено Дий.

Твърде много съвпадения, ще кажете?

Някога и аз сигурно щях да мисля така. Това беше преди трите желания на Брий.

Но съществуваха ли желанията? Ще попитате вие.

Справедлив въпрос. Една случайна искра в повредената пещ би могла да причини пожара в къщата. Брий ме бе виждала из града три години, преди да пожелае да се срещне с майка си. А и не един лекар каза на Том, че е вероятно напрежението по време на раждането да е предизвикало спирането на здравето ѝ сърце.

Съществуваха ли наистина желанията? Никога няма да узная със сигурност. Знам само, че Брий вярваше в тях. През онези последни четиринадесет месеца от живота си тя повярва, че всичко е възможно.

Иска ми се да вярвам, че е така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.